

การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีต่อการ
กลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว : กรณีศึกษา ถนนข้าวสาร
กรุงเทพมหานคร

ไชยวัฒน์ อัสวีไชยตระกูล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (อาชญวิทยาและงานยุติธรรม)
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
พ.ศ. 2556

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีต่อการ
กลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว : กรณีศึกษา ถนนข้าวสาร
กรุงเทพมหานคร

.....

นายไชยวัฒน์ อัสวไชยตระกูล
ผู้วิจัย

.....

รองศาสตราจารย์ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, Ph.D.
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

.....

อาจารย์เสรี วรพงษ์, Ph.D.
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

.....

ศาสตราจารย์บรรจง มไหสวริยะ
พ.บ., ว.ว. ออร์โธปิดิกส์
คณบดี
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

.....

อาจารย์ฐนันศักดิ์ บวรนนท์กุล, Ph.D.
ประธานหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชญวิทยาและ
งานยุติธรรม
คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีต่อการ
กลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว : กรณีศึกษา ถนนข้าวสาร

กรุงเทพมหานคร

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (อาชีววิทยาและงานยุติธรรม)

วันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ. 2556

.....
นายไชยวัฒน์ อัสวไชยตระกูล

ผู้วิจัย

.....
รองศาสตราจารย์ พ.ต.อ.ลำดวน ศรีมณี, Ph.D.

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
อาจารย์เสรี วรพงษ์, Ph.D.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
รองศาสตราจารย์ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, Ph.D. อาจารย์ฐนันทศักดิ์ บวรนนท์กุล, Ph.D.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
ศาสตราจารย์บรรจง มไหสวริยะ

พ.บ., ว.ว. ออร์โธปิดิกส์

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

.....
รองศาสตราจารย์วิภา ชินวรรณ โณ, Ph.D.

คณบดี

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหิดล

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ประสบความสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความกรุณาจาก อาจารย์ดร.เสรี วรพงษ์ รับเป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และให้คำปรึกษาแนะนำ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอขอบพระคุณรศ.ดร.ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้จน เสร็จสิ้นสมบูรณ์ ขอขอบพระคุณรศ.พ.ต.อ.ดร.ลำดวน ศรีมณี ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่ามาเป็น ประธานกรรมการในการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์และให้คำชี้แนะอันมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้วิจัย และขอขอบพระคุณอาจารย์ดร.ฐนันต์ศักดิ์ บวรนนท์กุล ที่เสียสละเวลาอันมีค่ามาเป็นกรรมการในการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ในสาขาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยมหิดลทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้ความรู้แก่ผู้วิจัย ขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือต่างๆ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ในสาขาและภาควิชาทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือในการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณครอบครัวของผู้วิจัยและขอขอบคุณงามความดีของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ แต่ครอบครัวของผู้วิจัย ประกอบด้วย คุณพ่อ คุณแม่ และครอบครัว ที่อยู่เคียงข้างผู้วิจัยมาตลอดทั้งยามทุกข์และยามสุข อีกทั้งเป็นกำลังใจอันสำคัญและส่งเสริมผู้วิจัยมาจนถึงทุกวันนี้

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยกราบขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีข้อผิดพลาด

ไชยวัฒน์ อัสวีไชยตระกูล

การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว : กรณีศึกษา ถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานคร

INTERNATIONAL TOURISTS PERCEPTIONS OF CRIME SAFETY AND ITS EFFECTS ON THEIR RE-VISIT AND RECOMMENDATIONS : A CASE STUDY OF THE KHAOSARN ROAD

ไชยวัฒน์ อัครวิไชยตระกูล 5237795 SHCJ/M

ศศ.ม. (อาชีววิทยาและงานยุติธรรม)

คณะกรรมการปริกษาวิทยานิพนธ์ : เสรี วรพงษ์, Ph.D., ชาญกนิต กฤตยา สุริยะมณี, Ph.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่น โดยศึกษาในกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน และวิเคราะห์ข้อมูลในรูปของการแจกแจงค่าความถี่ ค่าอัตราส่วนร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance : ANOVA) รวมถึงการวิเคราะห์การจำแนกหมู่ (Multiple Classification Analysis : MCA) ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยวซ้ำและแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่น

ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวต่างชาติที่แนะนำให้ให้นักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นๆ มาท่องเที่ยวถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานคร ส่วนมากเป็นเพศชาย มีอายุประมาณไม่เกิน 24 ปี มาจากภูมิภาคยุโรป เดินทางมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารเป็นครั้งแรกและเดินทางมาท่องเที่ยวเพียงคนเดียว โดยต้องการมาท่องเที่ยวโดยตรงเพื่อสันทนการ ด้านการรับรู้ข้อมูลอาชญากรรมและความปลอดภัยนั้น ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวจะรู้สึกวิตกกังวลด้านอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าอาชญากรรมประเภทอื่นๆ เนื่องจากการเลือกเป้าหมายของผู้กระทำผิดต่างๆ มีโอกาสและได้ผลตอบแทนในการเสี่ยงคุ้มค่ามากกว่าไม่ว่าจะเป็นการลักทรัพย์ การปล้นทรัพย์ การวิ่งราวทรัพย์ แม้กระทั่งการขยสิ่งผิดกฎหมายให้แก่นักท่องเที่ยวต่างชาติ ไม่ว่าจะเป็นยาเสพติด การค้าบริการทางเพศ หรือการขายสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์ต่างๆ อีกทั้งความรู้สึกลึกซึ้งของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่รู้สึกถูกเอารัดเอาเปรียบกับราคาของสินค้าและบริการที่สูงเกินควร รวมถึงความรู้สึกเดือดร้อนรำคาญและเบื่อหน่ายกับการขายสินค้าบนท้องถนน ส่วนการรับรู้ข่าวสารอาชญากรรมนั้นส่วนใหญ่รับรู้เมื่อมาถึงประเทศไทยแล้วและได้มีการบอกต่อเตือนภัยในหมู่นักท่องเที่ยวต่างชาติ ผู้ประกอบการต่างๆ และเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยว ซึ่งการบอกต่อและเตือนภัยเหล่านี้ นักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนใหญ่ประทับใจและรู้สึกคุ้นใจกับการท่องเที่ยว ซึ่งผลวิจัยเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่น โดยคิดเป็นร้อยละ 40.1 (Multiple R = .401) และสามารถที่จะร่วมกันอธิบายการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นโดยคิดเป็นร้อยละ 16.1 (Multiple R Squared = .161) จึงสรุปได้ว่าการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

คำสำคัญ : การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม / ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติ / การกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ / การแนะนำของนักท่องเที่ยวต่างชาติ / ความหวาดกลัวอาชญากรรม

INTERNATIONAL TOURISTS PERCEPTIONS OF CRIME SAFETY AND ITS EFFECTS ON THEIR RE-VISIT AND RECOMMENDATIONS : A CASE STUDY OF THE KHAOSARN ROAD

CHAIWAT ASCHAITRAKUL 5237795/SHCJ/M

M.A. (CRIMINOLOGY AND CRIMINAL JUSTICE)

THESIS ADVISORY COMMITTEE: CHARNKANIT KRITAYA SURIYAMANEE, PH.D.,
SERI VORAPHONG, PH.D.

ABSTRACT

This research was to investigate the perceptions of crime safety of foreign tourists and its effects on their revisits and tourist site introductions to other foreign tourists. The study was focused on 400 tourists in Khaosarn Road, Bangkok. Frequency, means, standard deviation, ANOVA and MCA (multiple classification analysis) were used in its statistical data analyses.

Results disclosed that foreign tourists inviting other foreign tourists to visit Khaosarn Road, Bangkok were male, older than 24 years old from Europe, who took their first trip and travelled alone directly and the aim of their visit was recreation. Regarding their perception on crime and safety was that they were more worried about property crime, because of the choice of opportunity and the target in which offenders found potential and high returns worthy of the risk regardless, whether it was theft, gang robbery, snatching, illegal goods, drugs or prostitution, or pirated goods. In addition, foreign tourists felt they were being taken advantage of with expensive prices and services which included trouble and frustration with street vendors. Their perception of criminal information was mostly when they had already arrived in Thailand and was through word-of-mouth alarms from other foreign tourists, entrepreneurs and the tourist police. Such word-of-mouth approaches, impressed them, and left them feeling secure in their visit. These results influenced the introduction to other foreign tourists at 40.1 % (Multiple R=401) which helped to explain the introduction to other foreign tourists at 16.1% (Multiple R Squared = .161). It was concluded that the perception on crime and safety of foreign tourists influenced revisits and tourist site introductions for other foreign tourists at a statistical significance of .05.

KEY WORDS: PERCEPTION OF CRIMES/ SAFETY OF FOREIGN TOURISTS/
REVISITS / INTRODUCTION OF FOREIGN TOURISTS/ FEAR OF
CRIMES

108 pages

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ค
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ซ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย	3
1.3 สมมุติฐานในการวิจัย	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.5 ตัวแปรและระดับการวัด	4
1.6 กรอบแนวความคิดในการวิจัย	5
1.7 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	7
1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม	9
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว	9
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	18
2.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	23
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	30
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	33
3.1 ประชากรกลุ่มตัวอย่าง	33
3.2 วิธีการศึกษา	34
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	34
3.4 มาตรวัดแบบทดสอบ	35

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.5 การประมวลผลข้อมูล	37
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	38
บทที่ 4 ผลการวิจัย	39
4.1 ข้อมูลปัจจัยภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง	40
4.2 ข้อมูลปัจจัยด้านการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัย ของกลุ่มตัวอย่าง	44
4.3 ข้อมูลปัจจัยด้านการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อ ของกลุ่มตัวอย่าง	49
4.4 การพิสูจน์สมมติฐาน	52
บทที่ 5 การอภิปรายผลการวิจัย	59
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัย	63
บทสรุปแบบสมบูรณ์	69
บทสรุปแบบสมบูรณ์แบบภาษาอังกฤษ	83
บรรณานุกรม	95
ภาคผนวก	101
ประวัติผู้วิจัย	108

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1.5 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	4
4.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ	40
4.2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ	40
4.3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามภูมิภาค	41
4.4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนครั้งที่มาท่องเที่ยว	41
4.5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเหตุผลที่เดินทางมาท่องเที่ยว	42
4.6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามผู้ร่วมเดินทางท่องเที่ยว	42
4.7 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการรับรู้ข่าวสารอาชญากรรมของ ถนนข้าวสาร	42
4.8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประวัติการตกเป็น เหยื่ออาชญากรรม	43
4.9 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการก่อการร้าย	44
4.10 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาการเมืองในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาล	45
4.11 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาคูหาและและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค	46
4.12 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านธรรมชาติ	47
4.13 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรม	48
4.14 ข้อมูลเกี่ยวกับการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อ	49
4.15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของการแนะนำบอกต่อให้นักท่องเที่ยวต่างชาติ คนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสาร จำแนกตามปัจจัยในเชิงทฤษฎีทางอาชญวิทยา	53
4.16 การวิเคราะห์การจำแนกพหุของความถี่ของการแนะนำบอกต่อให้นักท่องเที่ยว ชาวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสาร จำแนกตามปัจจัยในเชิงทฤษฎีทาง อาชญวิทยา	54

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญของหลายประเทศ และมีการเติบโตอย่างสม่ำเสมอ เป็นผลจากความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทางเทคโนโลยีด้านการคมนาคมและโทรคมนาคม เช่น การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารของสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ความสะดวกและรวดเร็วในการเดินทาง จึงทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ใหญ่และเติบโตรวดเร็วอุตสาหกรรมหนึ่งจากการศึกษาตัวเลขสถิติจากองค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization) พบว่าในปี พ.ศ.2552 มีจำนวนนักท่องเที่ยวนานาชาติถึง 940 ล้านคน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2542 เป็นสัดส่วน 39% (World Tourism Organization, 2011) นอกจากนี้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังมีการเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ อุตสาหกรรมที่พักแรม อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม อุตสาหกรรมขนส่ง อุตสาหกรรมบริการ อุตสาหกรรมนันทนาการและบันเทิง ตลอดจนอุตสาหกรรมผลิตสินค้าต่างๆ ด้วยการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่ไม่หยุดยั้ง จึงไม่อาจที่จะปฏิเสธผลกระทบที่เกิดจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลกระทบจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวของประเทศไทย เป็นอุตสาหกรรมที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของชาติ สามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยว เพื่อบริการนักท่องเที่ยวช่วยสร้างงาน สร้างความเจริญทางด้านเศรษฐกิจแก่สังคมและชุมชนในท้องถิ่นนั้น จากการศึกษาดัชนีสถิติ พบว่าในปี พ.ศ.2552 มีจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย 15.8 ล้านคน ซึ่งถือเป็นประเทศที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางมาท่องเที่ยวมากเป็นอันดับที่ 16 ของโลก และมีการใช้จ่ายเงินตราจากการท่องเที่ยวคิดเป็นมูลค่า 19.8 ล้านเหรียญสหรัฐ (World Tourism Organization, 2011) สามารถสร้างรายได้มูลค่ามหาศาลให้กับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทย

กรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลางทางด้านต่างๆของประเทศไทย เช่น เศรษฐกิจ สังคม การเมือง การคมนาคม รวมถึงการท่องเที่ยว ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานครนั้นมีหลากหลายสามารถตอบสนองความต้องการที่แตกต่างกันของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้

เป็นอย่างดี ทั้งแหล่งท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณีและกิจกรรม รวมถึงมีแหล่งบันเทิงยามค่ำคืนที่มีสีสัน เช่น ถนนข้าวสาร จากการศึกษาตัวเลขทางสถิติ พบว่าในปี พ.ศ.2550 มีนักท่องเที่ยวต่างชาติมาท่องเที่ยวที่กรุงเทพมหานครจำนวนทั้งสิ้น 10,843,548 คน และมีรายได้ที่เกิดจากนักท่องเที่ยวต่างชาติ เป็นเงินจำนวน 145,470.52 ล้านบาท (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2554) โดยถนนข้าวสารนั้นได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวต่างชาติจำนวนมาก โดยในปี พ.ศ.2550 มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางไปท่องเที่ยวยังถนนข้าวสารจำนวน 953,147 คน ซึ่งสอดคล้องกับตัวเลขสถิติในปี พ.ศ.2550 ที่พบว่า นักท่องเที่ยวต่างชาตินิยมกิจกรรมนันทนาการและบันเทิง ซึ่งคิดเป็นสัดส่วน 29.57% ของกิจกรรมที่ร่วมระหว่างอยู่ในกรุงเทพมหานคร (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2554)

ปัจจุบัน ได้มีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวทั่วโลกมากขึ้นตามการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เช่น การลัก-ชิง-ปล้นทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ การฉ้อโกง การหลอกลวงขายสินค้าหรือบริการ หรือ อาชญากรรมรุนแรงอื่นๆ (Mathieson & Well, 1982) ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว นับว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ตลอดจนการคุ้มครองผลประโยชน์ให้กับนักท่องเที่ยว เป็นปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลกระทบต่อปริมาณนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางไปท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ แหล่งท่องเที่ยวใดที่มีอาชญากรรม หรือ ความไม่ปลอดภัยเกิดขึ้นบ่อยครั้งย่อมส่งผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยวนั้น รวมถึงการตัดสินใจเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยวนี้ของนักท่องเที่ยวด้วย (George, 2011)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาวิจัยปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีต่อการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัย และศึกษาวิจัยการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและแนะนำแหล่งท่องเที่ยว โดยศึกษาว่าสิ่งใดมีผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติ และ การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยระดับใดมีผลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว เพื่อประโยชน์ในการทำให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเกิดความมั่นใจว่าแหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นมีความปลอดภัย ซึ่งสามารถทำให้มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเพิ่มมากขึ้น และเป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศ รวมทั้งชื่อเสียงที่ดีของประเทศไทย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาและส่งเสริมการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำเพราะประทับใจในการต้อนรับและการบริการ

1.2.2 เพื่อศึกษาและส่งเสริมการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีอิทธิพลต่อการแนะนำเพื่อเป็นสื่อและแบบอย่างให้นักท่องเที่ยวต่างชาติแนะนำและบอกต่อแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติอื่นๆ

1.3 สมมุติฐานในการวิจัย

เพื่อศึกษาและส่งเสริมการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ การแนะนำเพื่อเป็นสื่อและแบบอย่างให้นักท่องเที่ยวต่างชาติแนะนำและบอกต่อแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติอื่นๆ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตทางด้านประชากรเป้าหมาย ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาที่กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวบริเวณถนนข้าวสาร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มีจำนวนทั้งหมด 400 คน

1.4.2 ขอบเขตทางด้านเนื้อหา ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเนื้อหาที่เกี่ยวกับทฤษฎีทางอาชีววิทยา ได้แก่ ทฤษฎีทางเลือกที่มีเหตุผล (Rational Choice Theory) และ ทฤษฎีกิจกรรมประจำวัน (Routine Activity Theory)

1.4.3 ขอบเขตทางด้านพื้นที่ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาที่กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวบริเวณถนนข้าวสาร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

1.5 ตัวแปรและระดับการวัด

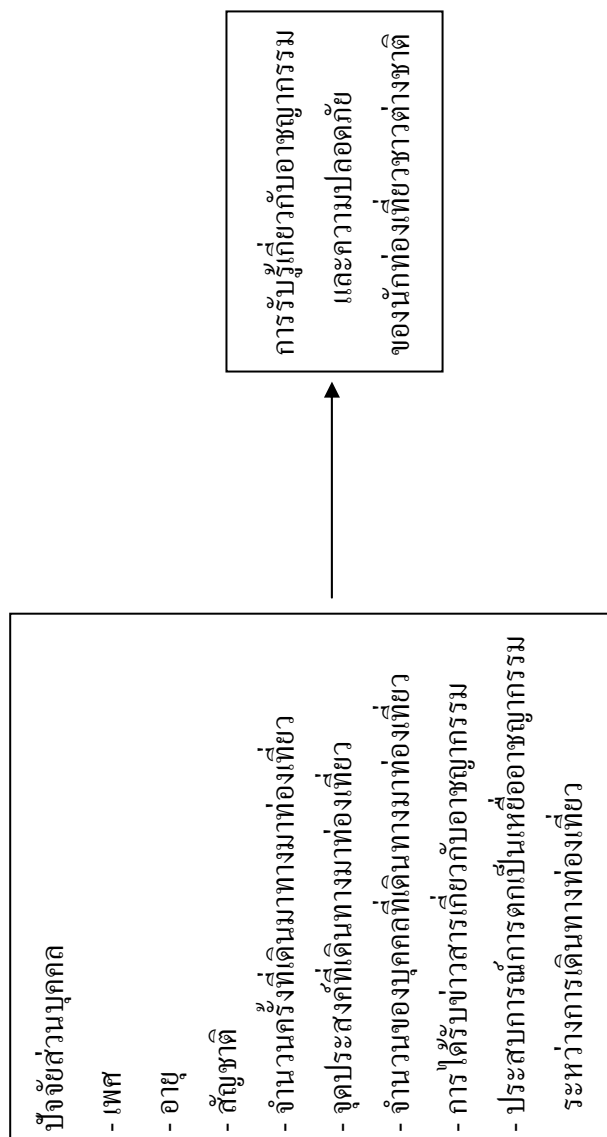
ตารางที่ 1.5 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จะแบ่งออกเป็นตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม และระดับการวัด ดังต่อไปนี้

ตัวแปร	ระดับการวัด
ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล	
เพศ	Nominal
อายุ	Ordinal
สัญชาติ	Nominal
จำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยว	Ordinal
จุดประสงค์ที่เดินทางมาท่องเที่ยว	Nominal
จำนวนของบุคคลที่เดินทางมาท่องเที่ยว	Ordinal
การได้รับข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม	Nominal
ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	Nominal
ตัวแปรตาม	
การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว	
ชาวต่างชาติ และ การกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำของนักท่องเที่ยว ของชาวต่างชาติ	Interval

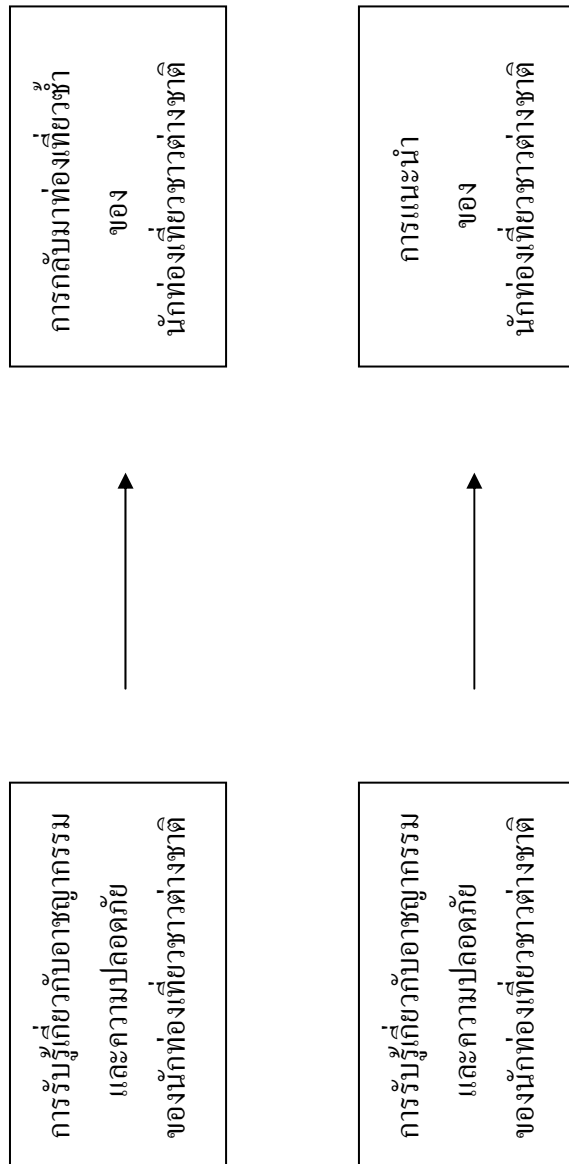
1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีแนวความคิดในการวิจัยเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามดังภาพต่อไปนี้

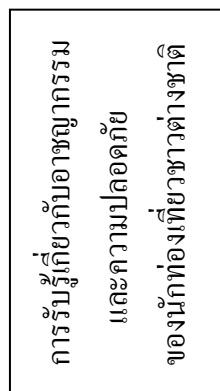
1.

2.

3.

1.7 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1.7.1 การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัย (Perception of Crime-safety)

หมายความว่า ความรู้สึกของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่มีความเชื่อมั่นว่าจะได้รับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ตลอดจนได้รับการคุ้มครองผลประโยชน์ หมายถึงเฉพาะงานวิจัยนี้เท่านั้น

1.7.2 นักท่องเที่ยวต่างชาติ (International Tourists)

หมายความว่า ผู้ซึ่งไม่มีสัญชาติไทยทั้งเพศชายและเพศหญิงที่เดินทางมาท่องเที่ยวยังถนนข้าวสาร

1.7.3 แหล่งท่องเที่ยว (Destinations)

หมายความว่า แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวทางโบราณสถาน และแหล่งท่องเที่ยวที่ได้มีการจัดสร้างขึ้น (มาตรา 3, พ.ร.บ.นโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ.2551)

1.7.4 สินค้าหรือบริการสำหรับนักท่องเที่ยว (Goods and Services for Tourists)

หมายความว่า สินค้าเฉพาะที่จำหน่ายหรือบริการที่เกี่ยวกับการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว โดยไม่รวมถึงสินค้า หรือ บริการตามกฎหมายว่าด้วยมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มาตรา 3, พ.ร.บ. มาตรฐานอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2544)

1.7.5 การกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ (Re-visit Destination)

หมายความว่า การมีความปรารถนาที่จะกลับมาท่องเที่ยวยังถนนข้าวสารอีกในโอกาสต่อไป ในการวิจัยนี้ประเมินโดยมาตรการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ และการการแนะนำตามแนวคิดของ George (2010)

1.7.6 การแนะนำแหล่งท่องเที่ยว (Recommending Destination)

หมายความว่า การมีความปรารถนาที่จะแนะนำนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นให้มาท่องเที่ยวยังถนนข้าวสาร ในการวิจัยนี้ประเมินโดยมาตรการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ และการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวตามแนวคิดของ George (2010)

1.7.7 ช่วงเวลากลางคืน (At Night)

หมายความว่า เวลาระหว่าง 18.00 – 05.00 น.

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.8.1 นำผลการศึกษาที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย เพื่อสร้าง

ความมั่นใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติระหว่างท่องเที่ยวอยู่ในประเทศไทย ว่าจะได้รับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ตลอดจนได้รับการคุ้มครองผลประโยชน์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

1.8.2 ส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยให้เป็นสื่อแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และการแนะนำนักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นๆ จะทำให้มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเพิ่มมากขึ้น และเป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทย รวมทั้งชื่อเสียงที่ดีของประเทศไทย

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวโดยทำการศึกษาบริเวณถนนข้าวสาร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ประกอบในการศึกษาและเป็นแนวทางในการวิจัย โดยแบ่งออกได้ดังนี้

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

2.3 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยทัศนคติเกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ประกอบด้วย

2.1.1 ความหมายของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยว (Tourism) จากการนิยามขององค์กรสหประชาชาติว่าด้วยการเดินทาง และการท่องเที่ยวระหว่างประเทศขึ้น ณ กรุงโรม เมื่อปี พ.ศ. 2506 ให้คำจำกัดความไว้ว่าการท่องเที่ยว หมายถึง กิจกรรมที่มีเจตนาใจที่เกี่ยวข้องอยู่ 3 ประการคือ 1) ต้องมีการเดินทาง 2) ต้องมีสถานที่ปลายทาง 3) ต้องมีจุดมุ่งหมายของการเดินทาง (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2544) สำหรับจุดมุ่งหมายการเดินทางท่องเที่ยวต้องมีใจเพื่อการประกอบอาชีพ และไปประจำอยู่ แต่เป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้

1. เพื่อพักผ่อนในวันหยุด
2. เพื่อวัฒนธรรมและศาสนา
3. เพื่อการศึกษา
4. เพื่อการกีฬาและการบันเทิง

5. เพื่อชมประวัติศาสตร์และความสนใจพิเศษ
6. เพื่องานอดิเรก
7. เพื่อเยี่ยมเยือนญาติมิตร
8. เพื่อเข้าร่วมประชุมหรือสัมมนา

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2544) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวว่าเป็นการเดินทางเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด แสวงหาประสบการณ์แปลกใหม่ โดยมีเงื่อนไขว่า การเดินทางนั้นเป็นการเดินทางเพียงชั่วคราว ผู้เดินทางจะต้องไม่ถูกบังคับให้เดินทาง

ธนพล แก้ววงษ์ (2552) การท่องเที่ยว (Tourism) หมายถึง ผลรวมของปรากฏการณ์ต่างๆ และความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักท่องเที่ยวกับธุรกิจและบริการต่างๆ รวมทั้งกับรัฐบาลประเทศเจ้าภาพและประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องอยู่ในกิจกรรมหรือกระบวนการในการดึงดูด ด้วยการให้การต้อนรับด้วยความอบอุ่นเปี่ยมไมตรีจิตแก่นักท่องเที่ยวหรือผู้มาเยือน

โดยสรุปแล้ว ความหมายของคำว่า “การท่องเที่ยว” ในหลักการแล้วอาจจะกำหนดได้ โดยกำหนดเงื่อนไขสามประการดังต่อไปนี้ (ธนพล แก้ววงษ์, 2552)

1. เดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นชั่วคราว (Temporary)
2. เดินทางด้วยความสมัครใจ (Voluntary)
3. เดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใดๆก็ตามที่ไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้

2.1.2 ความหมายของนักท่องเที่ยว

องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization; WTO, 1968 อ้างถึงใน อิทธิรัฐ สีนารักษ์, 2548) ได้ประกาศใช้คำนิยามเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เมื่อปี ค.ศ.1968 ภายหลังจากการประชุมเรื่อง การเดินทางและท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (International Travel and Tourism) ที่กรุงโรม ประเทศอิตาลี โดยได้เสนอแนะให้ประเทศสมาชิก ใช้คำนิยามที่หมายถึงนักท่องเที่ยว ไว้ดังนี้

Travelers หมายถึง ผู้คนที่เดินทางไปเยี่ยมเยือนยังต่างถิ่น ที่มีที่อยู่อาศัยตามปกติด้วยเหตุผลที่ไม่ใช่การค้าหรืออาชีพในที่เดินทางไปเยี่ยมเยือนปลายทาง (Destination) นักท่องเที่ยว ผู้เดินทาง ซึ่งจะรวมทั้งผู้ที่สามารถนำมาจัดเก็บเป็นข้อมูลสถิติได้ เช่น นักท่องเที่ยว (Tourist) และเก็บรวบรวมเป็นสถิติไม่ได้ เช่น ผู้อพยพ (Immigrants) ผู้เร่ร่อน (Nomads) ผู้โดยสารที่เดินทางผ่าน (Transit Passengers) ผู้ทำงานตามชายแดน (Boarder Worker) ผู้ปฏิบัติราชการที่ได้รับมอบหมายในประเทศนั้นๆ (Diplomats, Representatives of Consulates, Members of Armed Force) และผู้ลี้ภัย (Refugees)

Visitors หมายถึง ผู้มาเยือน นักท่องเที่ยว โดยแยกออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. Tourists หมายถึง นักท่องเที่ยวที่ค้างคืน เดินทางมาเยือนและพักอยู่ในประเทศ ตั้งแต่ 24 ชั่วโมงขึ้นไป โดยใช้บริการพักที่โรงแรม ณ แหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ (Local Accommodation) โดยแยกตามลักษณะของนักท่องเที่ยว ดังนี้

International Tourist หมายถึง นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ค้างคืน เดินทางเข้ามาในประเทศและพำนักร้อยครั้งหนึ่งๆ ไม่น้อยกว่า 24 ชั่วโมง (1 คืน) และไม่มากกว่า 60 วัน

Domestic Tourist หมายถึง นักท่องเที่ยวภายในประเทศที่ค้างคืนอาจเป็นคนไทย หรือคนต่างด้าว ที่อยู่ในประเทศเดินทางมาจากต่างจังหวัด ระยะเวลาพำนักร้อยครั้งหนึ่งๆ ไม่มากกว่า 60 วัน

2. Excursionists หมายถึง นักทัศนาจร นักท่องเที่ยวที่ไม่ค้างคืน (Day Visitor) เดินทางมาเยือนชั่วคราว และอยู่ในประเทศน้อยกว่า 24 ชั่วโมง และไม่ได้ใช้บริการสถานที่พักโรงแรม ณ แหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ เช่น ผู้ที่เดินทางมาด้วยเรือสำราญ (Cruise) โดยแยกตามลักษณะของนักท่องเที่ยวได้ในทำนองเดียวกัน คือ

International Excursionists หมายถึง นักทัศนาจรระหว่างประเทศ

Domestic Excursionists หมายถึง นักทัศนาจรภายในประเทศ

นักท่องเที่ยวประเภท Tourists และ Excursionists เป็นกลุ่มนักเดินทาง (Travelers) ที่สามารถติดตามการเดินทางและจัดเก็บเป็นข้อมูลได้

กองสถิติและวิจัย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2530 อ้างถึงใน อิทธิรัฐ สีนารักษ์, 2548) ได้กำหนดนิยามของนักท่องเที่ยวประเภทต่างๆ ดังนี้

1. นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (International Visitor) คือ บุคคลผู้ที่มีได้มีที่พำนักอาศัยถาวร ในราชอาณาจักรไทย เดินทางเข้ามาเพื่อพักผ่อน เยี่ยมเยือนญาติมิตร ศึกษาหาความรู้ การกีฬา การศาสนา ติดต่อธุรกิจ หรือประกอบกิจการใดๆ

2. นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ค้างคืน (International Tourist) คือ นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ที่เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยแต่ละครั้งอย่างน้อย 1 คืน แต่ไม่เกิน 60 วัน

3. นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ไม่ได้ค้างคืน (International Excursionist) คือ นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยแต่ละครั้ง โดยไม่ค้างคืน ตัวอย่างเช่น ตามชายแดนไทย-พม่า หรือ ไทย-มาเลเซีย ที่มีการอนุญาตให้ผ่านเข้าออกระหว่างพรมแดนได้ระหว่างกันโดยไม่ต้องมีหนังสือเดินทาง (Passport) มีแค่ขอคำยินยอมเข้าออกระหว่างกันเท่านั้น

4. นักท่องเที่ยวภายในประเทศ (Domestic Visitor) คือ บุคคลทุกสัญชาติ ซึ่งมีที่พักอาศัยถาวรอยู่ในราชอาณาจักรไทย และเดินทางไปยังสถานที่หนึ่งในอีกจังหวัดหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่ถิ่นที่อยู่ประจำ การเช่าเพื่อพักผ่อน เยี่ยมญาติมิตร ศึกษาหาความรู้ การกีฬา การศาสนา การประชุมสัมมนา ติดต่อธุรกิจหรือประกอบกิจการใดๆ จากผู้ใด ณ สถานที่แห่งนั้น

5. นักท่องเที่ยวภายในประเทศที่ค้างคืน (Domestic Tourist) คือ นักท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่ไปค้างคืนนอกที่พำนักปัจจุบันแต่ละครั้งอย่างน้อย 1 คืน

6. นักท่องเที่ยวภายในประเทศที่ไม่ค้างคืน (Domestic Excursionist) คือ นักท่องเที่ยวภายในประเทศที่มีได้พักค้างคืนนอกที่พำนักปัจจุบัน

กล่าวโดยสรุป นักท่องเที่ยว คือ บุคคลที่เดินทางจากสถานที่ที่ตนเองอาศัยอยู่ ไปยังสถานที่อื่นโดยมีวัตถุประสงค์ในการพักผ่อนมากกว่าแสวงหาผลประโยชน์

2.1.3 หน่วยงานสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของประเทศไทย

2.1.3.1 กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ.2545 หมวด 5 ตามมาตรา 14 กำหนดให้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬามีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการส่งเสริมสนับสนุน และพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การกีฬา การศึกษา ด้านกีฬา นันทนาการ และราชการอื่นตามที่กฎหมายกำหนด ให้อำนาจหน้าที่ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีส่วนราชการตามมาตรา 15 ดังต่อไปนี้ (1) สำนักงานรัฐมนตรี (2) สำนักงานปลัดกระทรวง (3) สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ (4) สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว

ตามพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการ ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ.2545 ส่วนที่ 4 มาตรา 22 ถึงมาตรา 26 ให้โอนทรัพย์สิน งบประมาณหนี้ สิทธิ ภาระผูกพัน ข้าราชการ ลูกจ้าง และอัตรากำลังของกระทรวงศึกษาธิการในส่วนกรมพลศึกษา (ยกเว้นกองลูกเสือและกองการลูกเสือ) มาเป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มาตรา 27 ให้โอนงานส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ในสำนักงานพัฒนานโยบายและแผนการประชาสัมพันธ์ กรมประชาสัมพันธ์ มาเป็นสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มาตรา 28 ให้โอนอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีในการดำเนินงานเกี่ยวกับหน่วยงานของรัฐดังต่อไปนี้มาเป็นของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (1) การกีฬาแห่งประเทศไทย (2) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย มาตรา 29

นอกจากโอนอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติไว้แก่จังหวัดอื่น ให้โอนอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรี ในการดำเนินการเกี่ยวกับกฎหมายดังต่อไปนี้ มาเป็นของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (1) พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ.2542 (2) พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ.2535 (3) พระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ.2544

ปัจจุบันมีที่ตั้งอยู่ที่ เลขที่ 4 ถนนราชดำเนินนอก แขวงวัดโสมนัส เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร 10100 มีอำนาจและหน้าที่ตามกฎหมาย ดังนี้ มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การกีฬา การศึกษาด้านกีฬานันทนาการ และราชการอื่นตามที่มีกฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือส่วนราชการที่สังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (มาตรา 14, พ.ร.บ.ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ.2545) และ มีการแบ่งส่วนราชการ ดังต่อไปนี้ 1. สำนักงานรัฐมนตรี 2. สำนักงานปลัดกระทรวง 3. สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ 4. สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว

2.1.3.2 กรมการท่องเที่ยว

กรมการท่องเที่ยวมีภารกิจเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวด้านบริการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยว ธุรกิจนำเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยว มาตรฐานอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และการรักษาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว รวมถึงการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร ให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ กฎหมายว่าด้วยธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ กฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวิดิทัศน์เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจสังคม วัฒนธรรม การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ปัจจุบันมีที่ตั้งอยู่ที่ เลขที่ 154 ถนนพระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330 มีอำนาจและหน้าที่ตามกฎหมาย ดังนี้

1. ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ กฎหมายว่าด้วยธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ กฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวิดิทัศน์เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

2. ประสานการสำรวจ วางแผน ออกแบบ และดำเนินการส่งเสริม อนุรักษ์ฟื้นฟู บูรณะ ปรับปรุง และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนทรัพยากรทางการท่องเที่ยวและคุณภาพ

สิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการนั้น เพื่อเป็นการนำมาตราฐานทางการท่องเที่ยวไปสาธิต หรือเป็นต้นแบบปรับใช้กับแหล่งท่องเที่ยว

3. สำรวจ จัดเก็บ รวบรวม และพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศ เพื่อวางแผนและบริหารจัดการเผยแพร่ข้อมูลสถิติและองค์ความรู้ด้านบริการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยว การประกอบธุรกิจนำเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยว รวมทั้งข้อมูลสถิติด้านการท่องเที่ยว ที่เกี่ยวข้องกับการซื้อขายการท่องเที่ยวชุมชน และกิจการภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร

4. จัดทำแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว แผนพัฒนาบริหารท่องเที่ยว แผนพัฒนาทะเบียนธุรกิจนำเที่ยว มัคคุเทศก์และผู้นำเที่ยว รวมทั้งประสาน ส่งเสริม และสนับสนุนให้มีการปฏิบัติให้เป็นไปตามแผน มาตรฐาน และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

5. ศึกษา วิเคราะห์ วิจัยและจัดทำมาตรฐานบริการท่องเที่ยว มาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวและมาตรฐานอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งดำเนินการตรวจประเมินและรับรองมาตรฐาน

6. สนับสนุนการดำเนินการ เกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว

7. ติดตาม และประเมินผลงานด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว

8. ส่งเสริม และสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รวมถึงประสาน และสนับสนุนการบริหารจัดการเครือข่าย การท่องเที่ยวชุมชน ให้สามารถดำเนินการเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

9. ดำเนินการประสานความร่วมมือกับองค์กรภาครัฐและเอกชน ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ เพื่อเป็นเครือข่ายในการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว

10. ปฏิบัติการอื่นใด ตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกรม หรือตามที่รัฐมนตรี หรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย

2.1.3.3 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยว พ.ศ. 2502 นั้น มีหน้าที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นส่วนใหญ่ ต่อมาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้ขยายตัวอย่างกว้างขวางรวดเร็ว จำเป็นต้องปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของ อ.ส.ท. ให้มีขอบเขตการปฏิบัติงานกว้างขวางยิ่งขึ้นทั้งในด้านการพัฒนา อนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว และ การส่งเสริมเผยแพร่ จึงได้มีการนำเสนอร่างพระราชบัญญัติ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และ ร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบธุรกิจเกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพื่อให้หน่วยงานการท่องเที่ยวของรัฐ มีอำนาจหน้าที่และรับผิดชอบในการพัฒนาส่งเสริมเผยแพร่ และ

ดำเนินกิจการ เพื่อเป็นการริเริ่มให้มีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนคุ้มครองความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวด้วย สภานิติบัญญัติแห่งชาติซึ่งทำหน้าที่รัฐสภาในการประชุมครั้งที่ 41 วันศุกร์ที่ 20 เมษายน 2522 ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับ แล้วปรากฏว่า ร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบธุรกิจ เกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไม่ผ่านการพิจารณา ส่วนพระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ผ่านการพิจารณาประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่มที่ 96 ตอนที่ 72 วันที่ 4 พฤษภาคม 2522 จัดตั้ง "การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย" ขึ้น มีชื่อย่อว่า "ททท."

ปัจจุบันตั้งอยู่ที่ 1600 ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 10400 โดยมีวิสัยทัศน์ขององค์กรว่า "การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นองค์กรที่มีความเป็นเลิศทางด้านการตลาดการท่องเที่ยว และมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย" และ มีกรอบนโยบายของคณะกรรมการ ททท. พ.ศ. 2550-2554 ดังนี้ (<http://thai.tourismthailand.org>)

1. เสริมให้การท่องเที่ยวมีบทบาทในการช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนทั่วทุกภูมิภาคของไทย และเป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ก่อให้เกิดการสร้างงานและเพิ่มรายได้ให้กับประเทศ
2. ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวของประเทศไทยเติบโตอย่างยั่งยืน โดยเน้นการขยายฐานตลาดนักท่องเที่ยวคุณภาพ ทั้งในพื้นที่ใหม่และในตลาดเฉพาะกลุ่ม ภายใต้การสร้างความเข้มแข็งของตราสินค้า (Brand) ประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง
3. ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคนไทย โดยเน้นการประสานงานระหว่างเครือข่ายภาครัฐกับภาคเอกชน กระตุ้นให้เกิดการท่องเที่ยวภายในประเทศที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้และการสร้างสรรค์ประโยชน์ทั้งต่อสถาบันครอบครัวและต่อสังคมโดยรวม อันจะนำไปสู่การสร้างและกระตุ้นจิตสำนึกรักษาสีงแวดล้อม รวมทั้งให้เกิดความรักและภาคภูมิใจในเอกลักษณ์วัฒนธรรมไทย
4. ส่งเสริมการท่องเที่ยวให้กระจายตัวสู่แหล่งท่องเที่ยวรองมากขึ้น เพื่อสร้างสมดุล ระหว่างพื้นที่ทั้งด้านเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยเน้นการท่องเที่ยวเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มจังหวัดและข้ามภูมิภาค
5. ส่งเสริมการเดินทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านโดยการทำตลาดร่วมกัน เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวทั้งภายในภูมิภาคและภายนอกภูมิภาค อันจะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานร่วมกันอย่างเป็นระบบ และช่วยเพิ่มความสามารถทางการแข่งขันของภูมิภาคนี้ในตลาดท่องเที่ยวโลก

6. มุ่งพัฒนาองค์กร ระบบบริหารจัดการ และเสริมสร้างบุคลากรให้มีทักษะและขีดความสามารถทางการตลาดท่องเที่ยว เพื่อให้เป็นองค์กรแห่งการขับเคลื่อน (Driving Force) ที่มีประสิทธิภาพในการดำเนินงาน และมีศักยภาพทางการแข่งขันระดับนานาชาติภายใต้หลักธรรมาภิบาล รวมทั้งพัฒนาความเข้มแข็งขององค์กรในบทบาทเชิงวิชาการ และองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการตลาด

7. พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการท่องเที่ยว (e-Tourism) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ประเทศไทย และเสริมสร้างศักยภาพในการส่งเสริมการตลาดผ่านสื่อสารสนเทศ

8. ส่งเสริมการอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว โดยประสานความร่วมมือและแก้ไขปัญหาลที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว กับหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน

2.1.3.4 กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว

ในช่วงที่ผ่านมา อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทยได้เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเพิ่มขึ้นทุกปีสร้างรายได้ให้ประเทศเป็นจำนวนมาก ในขณะเดียวกันอาชญากรรม และการเอารัดเอาเปรียบนักท่องเที่ยวก็เพิ่มขึ้นมาเป็นเงาตามตัวรัฐบาลจึงได้จัดให้หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกและรักษาความปลอดภัยให้แก่ นักท่องเที่ยว โดยเฉพาะ นอกเหนือไปจากหน่วยงานตำรวจในพื้นที่ (<http://www.thailandtouristpolice.com>)

พระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2552 และ กฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการเป็นกองบังคับการหรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นในสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2552 ซึ่งมีผลให้โครงสร้างการแบ่งส่วนราชการภายในกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว แบ่งออกเป็น 1 ฝ่ายอำนวยการ และ 6 กองกำกับการ ตามระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยกำหนดอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2552 ซึ่งมีผลบังคับใช้ 7 กันยายน พ.ศ. 2552 เป็นต้นไป

กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยวมีวิสัยทัศน์ในการปฏิบัติหน้าที่ ดังนี้ "บริการ ดูแล รักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวด้วยไมตรีจิตมีมาตรฐานอย่างมีคุณภาพ เพื่อรักษาชื่อเสียงประเทศไทย ให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในภูมิภาค ทำรายได้หลักสู่ระบบเศรษฐกิจจนเป็นมรดกตกทอด ถึงลูกหลานไทยต่อไป" และมีอำนาจหน้าที่ในเขตอำนาจการรับผิดชอบ ดังนี้

1. ถวายความปลอดภัยสำหรับองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี พระรัชทายาท ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ พระบรมวงศานุวงศ์ ผู้แทนพระองค์ และพระราชอาคันตุกะ รวมทั้งรักษาความปลอดภัยบุคคลสำคัญอื่นๆ
2. รักษาความสงบเรียบร้อย ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทั่วราชอาณาจักร
3. ปฏิบัติงานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และกฎหมายอื่นอันเกี่ยวกับความผิดทางอาญาทั่วราชอาณาจักร ทั้งในกรณีที่ผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาเป็นคนต่างด้าว ซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเพื่อการท่องเที่ยว หรือเพื่อการอื่นตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง หรือในกรณีที่มีผลกระทบต่ออุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และความผิดอื่นที่เกี่ยวข้อง
4. ให้ความช่วยเหลือ อำนาจความสะดวก และให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว
5. ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง หรือ ที่ได้รับมอบหมาย

2.1.4 แหล่งท่องเที่ยวถนนข้าวสาร

2.1.4.1 ประวัติศาสตร์

“ถนนข้าวสาร” ถนนแห่งนี้สร้างขึ้นมานานแล้วตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 ประมาณพ.ศ. 2435 แต่เดิมเป็นตรอกที่ค้าขายข้าวสาร (เมล็ดข้าวก่อนกระบวนการนำไปหุงต้มเพื่อให้สุกต่อไป) และน่าจะเป็นแหล่งค้าขายข้าวสารที่ใหญ่ที่สุดของเขตพระนครด้วย ข้าวสารจำนวนมากจะถูกขนส่งมาจากจังหวัดลพบุรีมาตามแม่น้ำเจ้าพระยาและมาขึ้นที่ท่าบางลำพู เพื่อนำข้าวมาขายให้ชาวบ้านในชุมชนต่างๆที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้ เนื่องจากมีการค้าขายข้าวสารกันมากมายจึงเรียกบริเวณนี้ว่าตรอกข้าวสาร ต่อมาเมื่อมีการขยายใหญ่ขึ้นจึงเรียกว่าถนนข้าวสาร หลังจากนั้นก็เริ่มเกิดเป็นชุมชนขึ้นและมีการขยายไปเรื่อยๆ

จนกระทั่งในช่วงปี พ.ศ. 2525 ซึ่งเป็นปีแห่งการเฉลิมฉลองกรุงเทพมหานครครบ 200 ปี ความเป็นอยู่ของชุมชนแห่งนี้ก็เริ่มเปลี่ยนไปเมื่อมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามามากขึ้น และบางส่วนได้เข้ามาขอเช่าห้องพักอาศัยเพื่อเที่ยวชมเมืองหลวงของไทย ในช่วงเทศกาลสำคัญนี้ และก็มีชาวต่างชาติมาถ่ายทำภาพยนตร์ฮอลลีวูดโดยมีทีมงานกองถ่ายมาอยู่กันเป็นจำนวนมาก โดยในขณะนั้นยังไม่มีโรงแรมหรือเกสต์เฮาส์ให้เช่าเหมือนในสมัยนี้ ชาวต่างชาติจึงต้องมาขอแบ่งเช่าบ้านจากชาวบ้านที่อยู่แถวบริเวณนี้เป็นที่พัก นี่จึงเป็นที่มาของเกสต์

เข้าสู่ถนนข้าวสารในปัจจุบัน ซึ่งต่อมาก็เริ่มมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเรื่อยๆจนกลายเป็นศูนย์รวมของพวก Backpacker ที่มาเที่ยวในประเทศไทยจนโด่งดังเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก ก่อนที่ในช่วงหลังจะปรับเปลี่ยนรูปแบบกลายเป็นย่านบันเทิงยามราตรีที่สำคัญของกรุงเทพมหานคร

นอกจากนี้ถนนข้าวสารยังมีชื่อเสียงโด่งดังในการเล่นน้ำสงกรานต์อีกด้วย เพราะที่นี่ถือเป็นถนนที่ได้รับความนิยมในการเล่นน้ำในวันสงกรานต์เป็นอย่างสูงจากนักท่องเที่ยวต่างชาติทั่วทุกมุมโลก ซึ่งการเล่นสาดน้ำสงกรานต์บนถนนข้าวสารเริ่มมีมาตั้งแต่อดีตประมาณ พ.ศ. 2533 เนื่องจากถนนข้าวสารถือเป็นแหล่งรวมเกสเฮาส์ ดังนั้นประเพณีการเล่นน้ำสงกรานต์ของคนไทยจึงเป็นที่ถูกใจนักท่องเที่ยวต่างชาติเป็นอย่างมากจนกระทั่งปัจจุบันนี้ (Khaosaner, 2011)

2.1.4.2 ข้อมูลทั่วไป

ถนนข้าวสาร หรือ Khao San Road เป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทเพื่อการนันทนาการ นอกจากนี้ยังเป็นย่านบันเทิงยามค่ำคึก เป็นถนนที่มีสีสันชีวิตชีวาอย่างมาก มีร้านอาหารมากมายทั้งร้านเล็กริมถนนไปจนถึงร้านใหญ่โต รวมถึงเป็นแหล่งที่รวมเกสเฮาส์ (Guesthouse) ราคาถูก นักท่องเที่ยวต่างชาตินิยมมาพักในย่านนี้ โดยราคาเกสเฮาส์ส่วนใหญ่เริ่มต้นที่ 250 บาท จนถึงหลายพันบาทต่อคืน (2555, สารสนเทศภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา)

2.1.4.3 ที่ตั้ง

ถนนข้าวสาร (Khao San Road) เป็นถนนในท้องที่แขวงตลาดยอด เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มีระยะทางเริ่มตั้งแต่ถนนจักรพงษ์หน้าวัดชนะสงคราม ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ จนถึงถนนตะนาวใกล้สี่แยกคอกวัว โดยมีความยาวทั้งหมดประมาณ 340 เมตร (2555, สารสนเทศภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา)

2.1.4.4 ลักษณะเด่น

เป็นถนนที่มีร้านอาหาร ผับ บาร์ และนักท่องเที่ยวต่างชาติจำนวนมาก

มีการแสดงโชว์ของร้านอาหารต่างๆ

มีร้านขายเสื้อผ้าและของที่ระลึกจำนวนมาก

2.1.4.5 คมนาคม

สามารถเดินทางไปถนนข้าวสารได้ทั้งรถยนต์ รถแท็กซี่ และรถโดยสารประจำทางสายที่ 3, 6, 30, 33, 64 และ 65 (2555, สารสนเทศภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา)

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ประกอบด้วย

2.2.1 อาชญากรรมกับการท่องเที่ยว

ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ตลอดจนการคุ้มครองผลประโยชน์ให้กับนักท่องเที่ยวเป็นปัจจัยที่สำคัญหนึ่ง ที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยว กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว (2550 อ้างถึงใน ศรีญา วรากุลวิทย์, 2551) ได้จำแนกคดีที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวยังประเทศไทย ประกอบด้วยคดีเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและทรัพย์สิน อุบัติเหตุและการเสียชีวิตโดยไม่ทราบสาเหตุ โดยมีสาเหตุการเกิดคดีซึ่งสามารถสรุป ได้ดังนี้

1) ด้านความปลอดภัยในชีวิต

1.1 อุบัติเหตุ เป็นสาเหตุสำคัญทำให้เกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือชีวิตได้แก่ ทางบก ทางน้ำ แหล่งท่องเที่ยว

1.2 ถูกประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย เช่น ถูกฆ่าตาย หรือถูกทำร้ายร่างกาย ฯลฯ

2) ด้านความปลอดภัยในทรัพย์สินในแหล่งท่องเที่ยว

2.1 ทรัพย์สินถูกโจรกรรมระหว่างเดินทาง

2.2 ทรัพย์สินถูกโจรกรรมในแหล่งท่องเที่ยว

2.3 แก๊งคนร้ายกะเทยและหญิงลักทรัพย์หลังร่วมหลับนอนหรือวางยานอนหลับ

2.4 คนร้ายชาวฟิลิปปินส์หลอกนักท่องเที่ยวไปดื่มดื่มน้ำหวาน

2.5 ปัญหาทัวร์ป่า

2.6 ทรัพย์สินสูญหายในที่พัก

3) การเอารัดเอาเปรียบในการซื้อสินค้าและบริการ

4) ปัญหาแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติหรือสภาพแวดล้อมถูกทำลาย

George (2011) พบว่า มีห้าปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ที่ทำให้นักท่องเที่ยวยกเลิกการเดินทาง หรือเปลี่ยนที่หมายการเดินทาง ได้แก่

1) ปัญหาการก่อการร้าย

2) ภาวะสงคราม และความไม่มั่นคงทางการเมือง

3) ปัญหาโรคระบาดและสุขอนามัย

4) ภัยธรรมชาติ

5) อาชญากรรม

ขณะที่ในปัจจุบันประเทศต่างๆ ได้มีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ตามการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว George (2011) กล่าวว่า กิจกรรมการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับจำนวนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว อาทิเช่น ในเมืองมาอามี ประเทศสหรัฐอเมริกา มีการรับแจ้งเหตุอาชญากรรมในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวสูงกว่าในช่วงปกติ (McPheters & Stronge, 1974) ซึ่งสอดคล้องกับ Jud (1975) พบว่า อาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์สินมีความสัมพันธ์กับการท่องเที่ยวในประเทศเม็กซิโก เช่นเดียวกับ ในประเทศสกอตแลนด์มีการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวภายในชาติ และ ต่างชาติ พบว่า นักท่องเที่ยวต่างชาติมีโอกาสตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรม เช่น การถูกหลอกหลวง และ ขโมยพาหนะ เช่น รถยนต์ มากกว่า โดยช่วงเวลาที่มีโอกาสตกเป็นเหยื่อมากที่สุดคือ ช่วงบ่ายและหัวค่ำ (Walker & Page, 2007) นอกจากนี้แหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ ในประเทศต่างๆ ก็มีการเกิดอาชญากรรมกับนักท่องเที่ยวที่เป็นผลมาจากการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อาทิเช่น ประเทศตองกา (Urbanowicz, 1977) ประเทศสหรัฐอเมริกา (Pizam, 1982) เมืองโกลด์โคสต์ ประเทศออสเตรเลีย (Kelly, 1973) รัฐนอร์ทแคโรไลนา ประเทศสหรัฐอเมริกา (Nicholls, 1976) เป็นต้น Alley & Boxill (2003) พบว่า อาชญากรรมที่เกิดในประเทศจาไมกาส่งผลกระทบต่อ การท่องเที่ยวของประเทศ ถึงแม้ว่านักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจะเข้าพักในที่พักระดับหรู แต่ก็รับรู้ถึงความไม่ปลอดภัย และ รู้สึกว่าตัวเองมีโอกาสการตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมเมื่อไม่ได้อยู่ในบริเวณที่พัสดังกล่าว ส่งผลให้นักท่องเที่ยวส่วนมากยกเลิกการเดินทางและมองหาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ที่ปลอดภัยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับ Mansfeld & Pizam (2006) และ Richter & Waugh (1986) ที่มีความเห็นพ้องกันว่า แหล่งท่องเที่ยวใดที่มีความไม่ปลอดภัย หรือ มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม นักท่องเที่ยวที่คำนึงถึงความปลอดภัยจะยกเลิกการเดินทาง เลื่อนกำหนดการเดินทาง หรือ เปลี่ยนที่หมายการเดินทางไปท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวอื่นที่มีความเสี่ยงน้อยกว่า

ในทางตรงกันข้ามการศึกษาบางส่วนไม่พบความสัมพันธ์โดยตรงระหว่างการท่องเที่ยว กับเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น โดยเป็นการยากที่จะวัดความสัมพันธ์ระหว่างระดับอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นกับการพัฒนาของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (George, 2011) สอดคล้องกับ Lin & Loeb (1977) และ Loeb & Lin (1981) ที่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมกับการท่องเที่ยวในประเทศเม็กซิโก Chesney-Lind et al., (1983) และ Fujii & Mark (1980) พบว่า เป็นการยากที่จะเป็นการวัดความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมกับการท่องเที่ยว เนื่องจากมีข้อจำกัดในการเก็บรวบรวมข้อมูล นักท่องเที่ยวที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ถึงอย่างไรก็ตาม งานวิจัยส่วนมากได้ศึกษาเฉพาะเจาะจงที่นักท่องเที่ยวที่ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ (George, 2011) อาทิเช่น เกาะกวมในมหาสมุทรแปซิฟิก ประเทศสหรัฐอเมริกา (Pinhey & Lverson, 1994) เมืองไมอามี ประเทศสหรัฐอเมริกา (Crotts, 1996) เมืองมาลากา ประเทศสเปน (Strangeland, 1998) ซึ่งสอดคล้องกับ Harper (2001) พบว่า เมื่อศึกษาเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวใดที่หนึ่ง นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่านักท่องเที่ยวที่เป็นคนท้องถิ่น เพราะความที่เป็นจุดเด่นสามารถดึงดูดความสนใจของคนในพื้นที่ ความไม่ชำนาญหรือคุ้นเคยกับพื้นที่ ทำให้มีโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่าย และเป็นการยากที่จะระบุตัวคนร้ายที่ก่อเหตุ เพราะคนร้ายมีความชำนาญในพื้นที่จึงสามารถหลบหนีได้ง่ายกว่า ขณะที่ Ryan (1993) พบว่า โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักท่องเที่ยวต่างชาติกับนักท่องเที่ยวท้องถิ่นนั้นไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ Prideaux (1996) กล่าวว่า โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักท่องเที่ยวต่างชาตินั้นขึ้นอยู่กับอัตราการเกิดเหตุอาชญากรรมของแหล่งพื้นที่นั้น กล่าวคือ ถ้าแหล่งท่องเที่ยวใดมีอัตราการเกิดอาชญากรรมในระดับสูง นักท่องเที่ยวไม่ว่าจะชาวต่างชาติ หรือ ชาวท้องถิ่นก็มีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในระดับสูงเท่ากัน เช่นเดียวกับ Schiebler, Crotts & Hollinger (1996) มีเห็นพ้องกันว่า อาชญากรรมที่เกิดกับนักท่องเที่ยวมีแนวโน้มที่จะเกิดในพื้นที่หรือบริเวณแหล่งท่องเที่ยวที่มีอัตราการเกิดอาชญากรรมสูงอยู่แล้ว

จึงสรุปได้ว่า แหล่งท่องเที่ยวใดที่มีเหตุอาชญากรรมเกิดขึ้นย่อมส่งผลกระทบต่อการเดินทางของนักท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยว นั้น ทำให้ให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจยกเลิกการเดินทาง เลื่อนกำหนดการเดินทาง หรือเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวอื่นที่ปลอดภัย หรือ มีความเสี่ยงน้อยกว่า ทำให้แหล่งท่องเที่ยวที่สูญเสียโอกาสทางธุรกิจ เสื่อมเสียชื่อเสียงของแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งอาจสูญเสียทั้งทรัพย์สิน หรือ ชีวิตของนักท่องเที่ยวที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในขณะที่การศึกษาส่วนมากพบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างการเกิดเหตุอาชญากรรมกับนักท่องเที่ยวกับการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ (George, 2011) กล่าวคือ เมื่อมีการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวประกอบกับการขยายตัวทางเทคโนโลยีด้านการคมนาคม และ โทคมนาคมอย่างรวดเร็ว ทำให้มีนักท่องเที่ยวจำนวนมากเดินทางเข้ายังแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งการเดินทางเข้ามาของผู้คนเพื่อประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว การจ้างแรงงานต่างๆ ประกอบกับถ้าพื้นที่บริเวณแหล่งท่องเที่ยวดังกล่าวมีอัตราการเกิดอาชญากรรมในระดับสูงอยู่ก่อนแล้ว ย่อมมีโอกาสที่นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

2.2.2 การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว

การที่บุคคลมีการตัดสินใจในการเดินทางท่องเที่ยวจะต้องเกิดความมั่นใจว่าการเดินทางนั้นต้องปลอดภัย หรือแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นจุดหมายปลายทาง (Destinations) นั้นๆต้องปลอดภัย ทั้งนี้เพราะการเดินทางท่องเที่ยวต้องเป็นความสมัครใจ การท่องเที่ยวเกิดขึ้นไม่ได้ถ้านักท่องเที่ยวรู้สึกว่าการเดินทางและแหล่งท่องเที่ยวที่นั่นๆมีอันตราย (ศรีญา วรากุลวิทย์, 2551)

การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวที่แสดงถึงความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวที่นั่นว่า มีความปลอดภัยจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม รวมถึงความปลอดภัยทางด้านการท่องเที่ยว George (2011) ทำการศึกษาผลกระทบของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และ การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว Baker, Page & Meyer (2003) กล่าวว่า การรับรู้เกี่ยวกับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ทดเทียมพอกับข่าวการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักท่องเที่ยวที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวเช่นเดียวกัน นอกจากนี้จุดหมายปลายทางหรือแหล่งท่องเที่ยวที่ถูกรับรู้ว่ามีอัตราการเกิดอาชญากรรมในระดับสูง จะส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวที่นั่น ทำให้นักท่องเที่ยวไม่เดินทางมาท่องเที่ยวหรืออยากกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ และ ยังมีการบอกต่อแบบปากต่อปากถึงความไม่ปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยวที่นั่นยังบุคคลอื่นอีกด้วย (Baker, Page & Meyer, 2003) ส่วน Somez & Graefe (1998) ทำการสำรวจการรับรู้เกี่ยวกับการก่อการร้ายของนักท่องเที่ยว พบว่า ประสบการณ์การเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวอเมริกันในอดีตส่งผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับความปลอดภัย และ พฤติกรรมการเดินทางในอนาคต สอดคล้องกับ Chen & Gursoy (2001) พบว่า ประสบการณ์การท่องเที่ยวในอดีตจะช่วยให้นักท่องเที่ยวรู้สึกถึงความกังวลต่างๆเกี่ยวกับการท่องเที่ยวน้อยลง และมีความรู้สึกปลอดภัยเมื่อต้องเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่ใหม่

ในทางตรงกันข้าม Mawby, Brunt & Hambly (2000) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนักท่องเที่ยวที่ประเทศอังกฤษที่เคยตกเป็นเหยื่อ และไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ พบว่า นักท่องเที่ยวที่เคยตกเป็นเหยื่อและไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะกลับมาท่องเที่ยวที่ประเทศอังกฤษซ้ำในจำนวนใกล้เคียงกันคือ 56% และ 55% กล่าวคือผลการศึกษาไม่พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่งผลกระทบต่อกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ สอดคล้องกับ George (2003) สำรวจการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ที่มาท่องเที่ยวเมืองเคปทาวน์ ประเทศแอฟริกาใต้ พบว่า 54% ของนักท่องเที่ยวที่สำรวจยินดีจะกลับมาท่องเที่ยวซ้ำอีก

ถึงแม้ว่าจะเคยประสบเหตุอาชญากรรมหรือรู้สึกว่าจะไม่ปลอดภัยขณะอยู่ระหว่างการท่องเที่ยวที่นั่น ส่วน Holcomb & Pizman (2006) พบว่า นักท่องเที่ยวที่เคยถูกล้วงกระเป๋า หรือ รู้จักคุ้นเคยกับคนที่เคยถูกล้วงกระเป๋าขณะอยู่ระหว่างการท่องเที่ยว จะยังคงกลับมาท่องเที่ยวซ้ำแหล่งท่องเที่ยวที่เคยถูกล้วงกระเป๋า ซึ่งผลการวิจัยของ Mawby, Brunt & Hambly (2000), George (2003) และ Holcomb & Pizman (2006) สอดคล้องกันว่า นักท่องเที่ยวที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม หรือ รู้จักคุ้นเคยกับคนที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมขณะอยู่ระหว่างการท่องเที่ยว ไม่ส่งผลกระทบใดๆต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำยังแหล่งท่องเที่ยวที่นั่น

จึงสรุปได้ว่า การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัย (Crime-safety) ของนักท่องเที่ยวที่นั่น มีผลต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว เพราะแสดงถึงความมั่นใจว่าระหว่างท่องเที่ยวอยู่ ณ แหล่งท่องเที่ยวที่นั่น นักท่องเที่ยวจะได้รับความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน ตลอดจนได้รับการคุ้มครองผลประโยชน์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของแหล่งท่องเที่ยว

2.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 ทฤษฎีทางเลือกที่มีเหตุผล (Rational Choice Theory)

อ้างอิงจาก ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี (2554) ทฤษฎีนี้พัฒนามาจากทฤษฎีคลาสสิกและทฤษฎีทางด้านเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวกับอาชญากรรม ทฤษฎีนี้มีฐานคิดที่สำคัญที่ว่าอาชญากรรมจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อ ผู้กระทำผิดได้มีการไตร่ตรองถึงผลได้-เสียที่จะได้รับการกระทำผิดเพื่อที่จะให้ตนได้รับผลประโยชน์สูงสุด และ เกิดความเสียหายให้น้อยที่สุด ซึ่งผลประโยชน์ที่ว่านั้นหมายถึง ทรัพย์สิน เงินทอง ความสำเร็จ เกียรติยศ ชื่อเสียง เป็นต้น ส่วนความเสียหายนั้นหมายถึง ทรัพย์สิน เงินทอง โอกาส ความสูญเสียทางด้านจิตใจ เป็นต้น

คนเราจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมหรือไม่ขึ้นอยู่กับอยู่กับทางเลือกต่างๆ ที่พิจารณาเห็นแล้วว่าสามารถที่จะตอบสนองความต้องการ หรือตอบสนองผลประโยชน์ของตนเองได้เป็นสำคัญ บางคนอาจจะกระทำหรือบางคนอาจจะไม่กระทำผิดก็ได้ การที่คนเราตัดสินใจหรือเลือกที่จะเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดหรือไม่ ขึ้นอยู่กับอิทธิพลของปัจจัยทางด้านการประสพการณ์และการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการกระทำผิด หมายถึง เทคนิคและวิธีการในการกระทำผิด ค่านิยมความเชื่อในการกระทำผิด การวางแผน และการคาดการณ์ในการกระทำผิด ทั้งทางตรงและทางอ้อมในอดีตที่ผ่านมาเป็นสำคัญ ในทางกลับกันประสพการณ์และการเรียนรู้ดังกล่าวจะได้รับอิทธิพลอย่างมากมาจากปัจจัยทางด้านภูมิหลังทางสังคมของผู้กระทำผิดเป็นสำคัญ เช่น ปัจจัยทางด้านเพศ อายุ

การศึกษา ศาสนา สถานภาพสมรส อาชีพ บุคลิกลักษณะของแต่ละบุคคล การอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก เหล่านี้

การยังต้องอาศัยปัจจัยทางด้านสภาวะแวดล้อมของการกระทำผิดในขณะนั้นมาช่วยในการตัดสินใจหรือไตร่ตรองเป็นสำคัญ ซึ่งสภาวะแวดล้อมดังกล่าวหมายถึง บริเวณพื้นที่ สถานที่ที่จะกระทำผิด ทางเดินที่จะเข้าถึงตัวทรัพย์สิน การตรวจตราของเจ้าหน้าที่ตำรวจ การเฝ้าระวังทรัพย์สินของเจ้าของบ้าน ลักษณะของเคหะสถานที่ เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะสนับสนุนให้เกิดการกระทำผิดมากขึ้นเพียงใด ในเรื่องนี้ Clarke & Cornish ถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อมในการกระทำผิดในแต่ละคดีนั้นไม่เหมือนกัน แม้ว่าจะเป็นการกระทำผิดประเภทเดียวกันก็ตาม แต่หากการกระทำผิดเกิดขึ้นในสถานที่เดียวกันแต่เป็นคนละช่วงเวลา สภาพแวดล้อมแตกต่างกันมากขนาดนี้ย่อมมีความสำคัญต่อการกำหนดนโยบายในการควบคุมปัญหาอาชญากรรม เพราะจะทำให้การควบคุมเป็นไปอย่างถูกต้องเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของปัญหาที่เกิดขึ้น

ทฤษฎีนี้ให้ความสำคัญกับอาชญากรรมทั้งในแง่ของผู้กระทำผิดและการกระทำผิดที่เกิดขึ้นเป็นการเฉพาะ ผู้กระทำผิดที่เป็นการเฉพาะในที่นี้หมายถึงพฤติกรรมในการตัดสินใจที่จะกระทำผิดที่เป็นการเฉพาะมิใช่เป็นการตัดสินใจโดยทั่วไป การตัดสินใจในครั้งนี้จะต้องอาศัยปัจจัยทางด้านภูมิหลังทางสังคมต่างๆ ตลอดจนปัจจัยทางด้านประสบการณ์และการเรียนรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมที่ผ่านมาแล้วมาประกอบการตัดสินใจ เพื่อให้ตอบสนองความต้องการของตนเองสูงที่สุด มิใช่ว่าคนเราทุกคนจะสามารถกระทำผิดกันได้ง่ายๆ หรือกระทำผิดทุกกรณีเสมอไป คนที่ตัดสินใจกระทำผิดจะต้องจะต้องพิจารณาไตร่ตรองหรือประมวลถึงปัจจัยต่างๆ ทุกๆ ด้าน เช่น เทคนิค ความสามารถในการกระทำผิด บุคลิกภาพ ความต้องการ ความหวาดกลัว ว่าปัจจัยเหล่านี้ทำให้คนเรามีขีดความสามารถที่จะกระทำผิดได้หรือไม่ หากเรามีขีดความสามารถเพียงพอก็อาจตัดสินใจที่จะกระทำผิดได้ ส่วนการกระทำผิดที่เกิดขึ้นที่เป็นการเฉพาะหรือกระทำผิดในคดีใดคดีหนึ่งที่เป็นการเฉพาะนั้นหมายถึง สภาพแวดล้อมต่างๆ ที่เอื้ออำนวยหรือสนับสนุนให้กระทำผิดในคดีนั้นๆ และในขณะนั้นสภาพแวดล้อมเหล่านี้ได้แก่ พื้นที่ที่จะกระทำผิด เวลาที่จะกระทำผิด แสงสว่าง ทางเดิน ตลอดจนการเฝ้าระวังตรวจตราของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และการดูแลสอดส่องของเจ้าของบ้าน หากสภาพแวดล้อมเอื้ออำนวยให้กระทำผิด ผู้กระทำผิดอาจจะกระทำผิดได้

การไตร่ตรองในการกระทำผิดจะอาศัยปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา ศาสนา อาชีพ บุคลิกลักษณะ อารมณ์ ศีลธรรมประจำใจ รวมไปถึงประสบการณ์และการเรียนรู้เกี่ยวกับการกระทำผิดที่ผ่านมาช่วยในการไตร่ตรอง นอกจากนั้นจะต้องอาศัยปัจจัยด้านสภาวะแวดล้อมของการกระทำผิดในขณะนั้น ได้แก่ พื้นที่ที่จะกระทำผิด ความสะดวกในการเข้าถึง

ทรัพย์สิน เป็นต้น หรืออาจจะกล่าวอีกนัยว่า ก่อนที่จะกระทำผิด ผู้กระทำผิดจะต้องพิจารณาใคร่ครวญหรือประเมินคุณค่าตนเองมีศักยภาพเพียงพอที่จะกระทำผิดหรือไม่ และจะต้องประเมินว่าสถานะแวดล้อมในขณะนั้นเปิดโอกาสหรือเอื้ออำนวยต่อการกระทำผิดครั้งนั้นๆ มากน้อยเพียงใด

ชาญณิน กฤตยา สุริยะวุฒิ (2554) กล่าวว่า การนำทฤษฎีนี้มาประยุกต์ใช้ในงานวิจัยทางด้านอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม โดยเฉพาะงานวิจัยเชิงปริมาณนั้น นักวิชาการทางด้านอาชีวศึกษามักจะนำทฤษฎีมาอธิบายหรือศึกษาหาความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการกระทำผิดรวมทั้งพฤติกรรมเบี่ยงเบนต่างๆ

2.3.2 ทฤษฎีกิจกรรมประจำวัน (Routine Activity Theory)

แนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมประจำวันได้รับการพัฒนาให้ก้าวหน้าโดย Cohen & Felson ในปี ค.ศ.1979 เมื่อแรกเริ่มแนวคิดนี้ถูกมองว่าเป็นแนวคิดที่มองอาชญากรรมเชิงปฏิบัติมาก ดังนั้นจึงได้รับความนิยมน้อย่างกว้างขวางและกลายเป็นแนวคิดที่สำคัญในช่วงทศวรรษที่ 80 (1980s) เหตุผลที่แนวคิดนี้ได้รับความนิยมนั้นประการหนึ่งก็คือ สามารถเชื่อมประสานกับความสนใจเรื่องเหยื่ออาชญากรรม (Victimology) และแนวคิดเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมเชิงนิเวศน์แนวใหม่ (new ecological crime-prevention approach) ที่ได้รับความสนใจอย่างมาก (ประพนธ์ สหพัฒนา และคณะ, 2552) ทฤษฎีกิจกรรมประจำวันให้ข้อเสนอพื้นฐานว่าปริมาณของการก่ออาชญากรรมมีความสัมพันธ์กับธรรมชาติของแบบแผนปฏิสัมพันธ์ในสังคมประจำวัน เมื่อแบบแผนของปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเปลี่ยนแปลงไป จำนวนอาชญากรรมก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วย

ทฤษฎีกิจกรรมประจำวันของ Cohen & Felson ในปี ค.ศ.1979 ให้ความสำคัญกับปัจจัย 3 ประการที่จะก่อให้เกิดอาชญากรรม หรือทำให้เกิดเหยื่ออาชญากรรม ประการแรกคือผู้กระทำที่มีแรงจูงใจ (Motivated Offender) ประการที่สองคือเป้าหมายที่เหมาะสม (Suitable Target) และประการที่สามได้แก่ การขาดผู้ดูแลที่มีความสามารถ (Absence of Capable Guardian) ในจำนวนปัจจัยทั้งสามประการนั้น Cohen & Felson (1979) ให้ความสำคัญปัจจัยผู้กระทำผิดน้อยกว่าอีกสองปัจจัยที่เหลือ คือเป้าหมายที่เหมาะสม ได้แก่ สิ่งของมีค่าที่ควรแก่การลักขโมย และการขาดผู้ดูแล หรือการดูแลทรัพย์สินเหล่านั้นอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากปัจจัยทั้งสามแล้ว Cohen & Felson (1979) ยังให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนแปลงที่นำไปสู่ความไม่เป็นระเบียบในสังคม เมื่อกิจกรรมประจำวันเปลี่ยนแปลง โอกาสของการก่ออาชญากรรมก็เปลี่ยนแปลงไปด้วย เพราะเหตุนี้เอง บางพื้นที่จึงมีอาชญากรรมเกิดขึ้นมากกว่าพื้นที่อื่นอันเนื่องมาจากลักษณะนิเวศน์และสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน

องค์ประกอบที่กล่าวมาแล้วจะมารวมกันดังนี้ คือกิจกรรมประจำวันจะนำไปให้เหยื่อและผู้กระทำผิดมาพบกัน มีการติดต่อกัน ในเวลาและสถานที่ที่หลากหลาย ผู้กระทำผิดจะได้รับแรงจูงใจ ขณะเดียวกันก็มีเป้าหมายที่เหมาะสมและการขาดการดูแลหรือผู้ดูแลที่มีประสิทธิภาพ ดังนั้นเมื่อทั้งสามส่วนมาประกอบกันอาชญากรรมก็จะเกิดเพิ่มขึ้น แต่ถ้าขาดองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งอาชญากรรมก็มีโอกาสเกิดขึ้นได้น้อยลง ทฤษฎีนี้สามารถนำไปใช้อธิบายอัตราการเกิดของเหยื่ออาชญากรรมเฉพาะอย่าง บนพื้นฐานของกิจกรรมประจำวันที่แตกต่างกัน คนๆ หนึ่งจะมีโอกาสถูกลักขโมยสิ่งของมีค่า ถูกข่มขืน หรือถูกฆ่ามากกว่าคนอื่น ในทำนองเดียวกันสถานที่หรือพื้นที่บางแห่งก็อาจจะเกิดอาชญากรรมมากกว่าสถานที่หรือพื้นที่อื่นอันเนื่องมาจากชนิดของกิจกรรมและจำนวนของกิจกรรมทางสังคมที่แตกต่างกัน

อาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยว นั้น สามารถอธิบายได้ด้วย ทฤษฎีกิจกรรมประจำวัน (Routine Activity Theory) ที่ให้ความสำคัญกับปัจจัย 3 ประการ ได้แก่ ผู้กระทำที่มีแรงจูงใจ (Motivated Offender) เป้าหมายที่เหมาะสม (Suitable Target) และการขาดผู้ดูแลที่มีความสามารถ (Absence of Capable Guardian) ที่จะก่อให้เกิดอาชญากรรม เช่น แหล่งท่องเที่ยวที่ขาดการดูแลรักษาความปลอดภัยจากเจ้าหน้าที่ นักท่องเที่ยวก็มีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของคนร้ายที่แฝงตัวปะปนเข้ามายังแหล่งท่องเที่ยวเพื่อหวังก่อเหตุอาชญากรรม

2.3.3 ความหวาดกลัวอาชญากรรม (Fear of Crime)

Paul Brunt, Rob Mawby และ Zoe Hambly.(2000) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักท่องเที่ยว โดยสำรวจกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้อ่านนิตยสาร Holiday ในประเทศอังกฤษ จำนวน 514 คน โดยใช้แบบสอบถามซึ่งแบ่งเป็น 6 ส่วน รวม 90 ข้อ โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ 76% เป็นคนชนชั้นสูง มีการงานมั่นคง รายได้สูง Mawby & Walklate (1994) พบว่านักท่องเที่ยวชนชั้นสูงมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและหวาดกลัวอาชญากรรมน้อยกว่านักท่องเที่ยวชนชั้นต่ำกว่า

และพบว่าอิทธิพลที่มีผลต่อการเลือกการเดินทางท่องเที่ยวของกลุ่มตัวอย่าง ในเรื่องความปลอดภัยของสถานที่ (Safe location) อยู่ในลำดับที่ 6 จาก 11 ลำดับ คิดเป็น 53.2% สอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับการท่องเที่ยวก่อนหน้าของ Crompton, 1979; Gilbert, 1991 และ Krippendorff, 1987)

พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รู้สึกถึงการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวมากกว่าขณะอยู่ที่บ้าน อาชญากรรมที่เกิดระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวเปรียบเสมือนการขาดการระมัดระวัง หรือโชคไม่ดีขณะเดินทางท่องเที่ยว

ความหวาดกลัวอาชญากรรมและการท่องเที่ยวมีผลเกี่ยวพันกัน เช่นกรณี มีการก่อการร้ายในอียิปต์และ เมืองเคปทาวน์ ประเทศแอฟริกา รวมถึงเหตุการณ์รุนแรงอื่นๆที่เกิดขึ้นในเมืองท่องเที่ยว ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่น และทำให้การยกเลิกการจองเกี่ยวกับการท่องเที่ยวต่างๆจำนวนมาก ในปี 1992 มีการโจมตีนักท่องเที่ยวสัญชาติอังกฤษ และเยอรมัน ที่เมืองฟอร์ดา ประเทศสหรัฐอเมริกา ส่งผลให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งสองสัญชาติลดลงจำนวน 22% (Brayshaw, 1995)

จากงานวิจัยนี้พบว่า ปัจจัยที่มีผลให้นักท่องเที่ยวไม่เดินทางออกจากที่พักในเวลาค้างคืนนั้น ปัจจัยด้านความหวาดกลัวอาชญากรรมมีเพียง 3.9% กลัวการเดินทางคนเดียว 2.5% และกลัวความมืด 0.8% และยังสอบถามถึงการเดินทางท่องเที่ยวในครั้งที่ผ่านมาว่านักท่องเที่ยวต้องการเปลี่ยนแปลงสิ่งใด พบว่า การรับรู้ว่าการเดินทางท่องเที่ยวครั้งก่อนไม่ปลอดภัย มี 2.5%

โดยกลุ่มตัวอย่างมีความใส่ใจเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรม คล้ายกับการสนใจตรวจสอบสภาพอากาศในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมคนอังกฤษไปแล้ว

2.3.4 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ประกอบด้วย

จากการทบทวนวรรณกรรมจำนวนมากในเรื่องการเกิดอาชญากรรมต่อนักท่องเที่ยวและอาชญากรรมที่เกิดขึ้นบริเวณแหล่งท่องเที่ยว จึงทำให้ผู้วิจัยสามารถคัดสรรปัจจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และผลกระทบต่อทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่อการเดินทางกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ และ การแนะนำแหล่งท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวคนอื่น ได้ดังนี้

2.3.4.1. ปัจจัยส่วนบุคคล

1) เพศ (Gender) มีงานวิจัยทั้งที่สนับสนุนและไม่สนับสนุนว่า เพศของนักท่องเที่ยวที่แตกต่างกันส่งผลต่อทัศนคติเกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยที่ต่างกัน Gibson & Jordan (1998) พบว่า นักท่องเที่ยวเพศหญิงมีความอ่อนไหวเกี่ยวกับอาชญากรรมหรือ ให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัยในการท่องเที่ยวมากกว่าเพศชาย เช่นเดียวกัน การขึ้นชอบความท้าทายและความเสี่ยงในการท่องเที่ยวที่มีความแตกต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง (Kozak, Crofts & Law, 2007) สอดคล้องกับ George (2011) พบว่า เพศของนักท่องเที่ยวเป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในทางตรงกันข้าม เพศของนักท่องเที่ยวไม่ได้ส่งผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับความเสี่ยงในการถูกก่อการร้าย (Sonmez & Graefe, 1998) ส่วน Lepp & Gibson (2003) ทำการศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับ

อาชญากรรมของนักเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกากับการเดินทางท่องเที่ยวนอกประเทศ พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ดังกล่าว

2) **อายุ (Age)** ความชื่นชอบการท่องเที่ยวที่ทำหายและน่าตื่นเต้นมีความสัมพันธ์ทางลบกับอายุของนักท่องเที่ยว กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุมากขึ้นจะมีความชอบการท่องเที่ยวที่ทำหายและน่าตื่นเต้นลดลง (Gibson & Yiannakis, 2002) สอดคล้องกับ George (2011) พบว่า อายุของนักท่องเที่ยวเป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว

3) **สัญชาติ (Nationality)** สัญชาติมีความสัมพันธ์กับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว Richardson & Crompton (1998) พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีสัญชาติแตกต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงของแหล่งท่องเที่ยวเดียวกันในระดับที่แตกต่างกัน ส่วน Barker et al., (2003) พบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาเข้าชมการแข่งขัน The 2000 America's cup ในประเทศนิวซีแลนด์ ให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัยมากกว่านักท่องเที่ยวชาวนิวซีแลนด์ สอดคล้องกับ George (2011) พบว่า สัญชาติของนักท่องเที่ยวเป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว เช่นเดียวกับ Seddighi, Nuttall & Thepcharous (2001) พบว่า สัญชาติส่งผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับความเสี่ยงในการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังพบว่า นักท่องเที่ยวสัญชาติอเมริกัน และ ออสเตรเลีย ให้ความสำคัญเกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยระหว่างการท่องเที่ยวมากกว่านักท่องเที่ยวสัญชาติอื่น (Reisinger & Mavondo, 2006)

4) **จำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยว (Frequency of Visits)** จำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวเป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว (George, 2011)

5) **จุดประสงค์ที่เดินทางมาท่องเที่ยว (Purpose of Visit)** จุดประสงค์ที่เดินทางมาท่องเที่ยวเป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว (George, 2011) ซึ่งสอดคล้องกับ George (2003) พบว่า จุดประสงค์ที่เดินทางมาท่องเที่ยวเป็นปัจจัยสำคัญของการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังพบว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเพื่อนหรือญาติ (VFR : Visiting Friends and Relatives) มีแนวโน้มจะเดินทางกลับมาท่องเที่ยวซ้ำมากกว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเพื่อติดต่อธุรกิจ

6) **จำนวนของบุคคลที่เดินทางมาท่องเที่ยว (Size of Traveling Party)** จำนวนของบุคคลที่เดินทางมาท่องเที่ยว เป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับความเสี่ยง

ในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว (Lepp & Gibson, 2003), (Reisinger & Mavondo, 2005, 2006) สอดคล้องกับ K.A. Boakye (2010) ที่พบว่า จำนวนของคณะนักท่องเที่ยวสัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขู่และทำร้ายทางวาจา

7) การได้รับข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม (Heard of Crime) การที่นักท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางออกไปท่องเที่ยวยังภายนอกประเทศของตน ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมของแหล่งท่องเที่ยว ไม่ว่าจะจากการรายงานข่าวทางโทรทัศน์ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ การบอกกล่าวจากเพื่อนญาติ ครอบครัว นักท่องเที่ยวคนอื่น บริษัทนำเที่ยว เว็บไซต์ในอินเทอร์เน็ต หรือจากแหล่งอื่นๆ ย่อมส่งผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยวนั้น (George, 2011) สอดคล้องกับ Um & Crompton (1990) พบว่า ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเป็นตัวช่วยลดความเสี่ยง หรือ การช่วยตัดสินใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้กับนักท่องเที่ยว สรุปได้ว่า การได้รับข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมมีผลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

8) ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Experiences of Crime Incidents) ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักท่องเที่ยว เป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว (George, 2011)

สอดคล้องกับ Somez & Graefe (1998) พบว่า ประสบการณ์การเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวอเมริกันในอดีตส่งผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยและพฤติกรรมการเดินทางในอนาคต นอกจากนี้ การรับรู้เกี่ยวกับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวยังส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวไม่เดินทางมาท่องเที่ยวหรืออยากกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ (Baker, Page & Meyer, 2003)

2.3.4.2 การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวนั้นแสดงถึงความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวนั้นว่า มีความปลอดภัยจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม รวมถึงความปลอดภัยทางด้านการท่องเที่ยว George (2011) พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านต่างๆ ได้แก่ อายุ สัญชาติ จำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยว จุดประสงค์ที่เดินทางมาท่องเที่ยว ส่งผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้านต่างๆกับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และ

ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการกลับ มาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เพื่อยกย่องหรือนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติบริเวณถนนข้าวสารมีความสัมพันธ์ลักษณะดังกล่าวข้างต้นหรือไม่

2.3.4.3 การกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว

การกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ และการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เพราะเปรียบเสมือนเป็นการรักษาลูกค้าเก่าและการได้ลูกค้าใหม่ ที่จะช่วยต่อวงจรของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ถ้าหากนักท่องเที่ยวเกิดความไม่มั่นใจในแหล่งท่องเที่ยวใดแล้วก็มีแนวโน้มที่จะไม่เดินทางกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ และยังไม่แนะนำให้คนอื่นมาท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวที่นั่น (George, 2011) ก่อให้เกิดความเสียหายทางธุรกิจ และส่งผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยวและชุมชนนั้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการกลับ มาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เพื่อยกย่องหรือนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ บริเวณถนนข้าวสารมีความสัมพันธ์ลักษณะดังกล่าวข้างต้นหรือไม่

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ภิรมย์ บุญรอดพานิช. (2531). การเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้น นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศเพศหญิงมีความรู้สึกไม่ปลอดภัยมากกว่าเพศชาย ในด้านอายุที่มีเกินกว่า 55 ปี จะมีความรู้สึกไม่ปลอดภัยในระหว่างเดินทางมาท่องเที่ยวมากกว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุน้อยกว่า 55 ปี สำหรับนักท่องเที่ยวที่เคยมาท่องเที่ยวประเทศไทยแล้วมีความรู้สึกปลอดภัยในการเดินทางมาท่องเที่ยวมากกว่าผู้ที่มาเป็นครั้งแรก งานวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่คาดว่าจะประสบปัญหาอาชญากรรมในการเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยจะเป็นผู้กระจายข่าวให้ผู้อื่นทราบถึงประสบการณ์ในการประสบอาชญากรรมในประเทศไทย และการปฏิบัติของผู้เกี่ยวข้องภายหลังเกิดเหตุ นอกจากนี้ สื่อมวลชนประเภทหนังสือพิมพ์ยังเป็นแหล่งสารสนเทศที่นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศได้รับข่าวสารอาชญากรรมในประเทศไทยสูงที่สุด นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศกลุ่มตัวอย่างยังได้ประสบปัญหาที่สร้างความไม่ประทับใจและรู้สึกเดือดร้อนรำคาญ ได้แก่ ปัญหาการจราจรติดขัด ปัญหาความไม่สะอาดของบ้านเมือง และขอทานตามถนน

Barker & Page (2002) ทำการศึกษาเรื่อง ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในเมืองหลวงที่เมืองไอล์แลนด์ ประเทศนิวซีแลนด์ พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยมีความสำคัญต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว รวมถึงการเลือกที่หมายที่จะเดินทางไประหว่างการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังพบว่าการได้รับข่าวสารและการรายงานข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมของสื่อ ยังส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว และการปรากฏตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจตามแหล่งท่องเที่ยวยังช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยวระหว่างการท่องเที่ยว

Ekapong Amornmuneepong. (2005). ประชากรส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 21-25 ปี ระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี สถานภาพโสด มีถิ่นพักอาศัยในทวีปยุโรป กำลังศึกษาเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นครั้งแรก โดยต้องการมาท่องเที่ยวโดยตรง เดินทางมาเป็นส่วนตัว และเป็นการเดินทางมาเที่ยวกับเพื่อน ด้านความหวาดกลัวอาชญากรรมพบว่า นักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนใหญ่มีความหวาดกลัวอาชญากรรมประเภทการประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายในระดับสูง ในขณะที่ด้านทรัพย์สินและการรบกวนรบกวน มีความหวาดกลัวในระดับปานกลาง ในด้านการถูกฉ้อโกงมีในระดับต่ำ และการศึกษาวิจัยด้านความหวาดกลัวอาชญากรรม พบว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุ มีสถานภาพสมรส มีถิ่นที่อยู่ต่างทวีปยุโรป และมาท่องเที่ยวประเทศไทยมากกว่า 1 ครั้ง มีความหวาดกลัวแตกต่างกัน

Fodness & Murry (1998) พบว่า การตัดสินใจเลือกการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวนั้นเปรียบเสมือนการเลือกซื้อสินค้าและบริการทั่วไป กล่าวคือ นักท่องเที่ยวจะเปรียบเทียบระหว่างค่าใช้จ่าย (Cost) ทั้งที่เป็นตัวเงิน ความเสี่ยงในการเดินทาง ระยะเวลา ที่พักผ่อนกับ อาชญากรรม และอื่นๆ กับผลที่จะได้รับ (Benefit) คือการท่องเที่ยว โดยนักท่องเที่ยวเลือกที่จะลดความเสี่ยงต่างๆในการเดินทางให้มากที่สุดเพื่อช่วยให้ได้รับผลตอบแทนที่เป็นการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ

George (2011) ทำการศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัย กับเจตคติต่อความเสี่ยงที่มีต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและแนะนำแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เดินทางโดยทางไปท่องเที่ยวยังอุทยานแห่งชาติ เมืองแคปทาวน์ ประเทศแอฟริกาใต้ พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ สัญชาติ จำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยว จุดประสงค์ในการเดินทางมาท่องเที่ยว มีผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และยังพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่อยากจะกลับมาท่องเที่ยวซ้ำในโอกาสอันใกล้และแนะนำแหล่งท่องเที่ยวต่อกับผู้อื่น

K. A. Boakye (2010) ทำการศึกษาโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักท่องเที่ยวที่ประเทศแอฟริกาใต้ โดยใช้รูปแบบทฤษฎีกิจกรรมประจำวัน (Routine Activity

Theory) ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างการเลือกรูปแบบการท่องเที่ยวเกี่ยวกับระดับโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักท่องเที่ยว พบว่า การเลือกสถานที่พักและการจัดการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักท่องเที่ยว โดยนักท่องเที่ยวที่พักค้างคืนแบบโฮมสเตย์นั้น มีโอกาสการตกเป็นเหยื่อมากกว่านักท่องเที่ยวที่พักค้างคืนในโรงแรมถึง 5 เท่าตัว โดยเฉพาะการตกเป็นอาชญากรรมประเภทลักทรัพย์ในที่พักรวม นอกจากนี้การจัดการเดินทางเองของนักท่องเที่ยวโดยไม่ผ่านไกด์หรือบริษัทนำเที่ยว ก็มีโอกาที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทเกี่ยวกับทรัพย์และทำร้ายร่างกายได้มากกว่า

Teerawat Namseetarn. (1998). ผู้ประกอบการส่วนใหญ่รับรู้ว่ามีโอกาสอาชญากรรมเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวค่อนข้างสูงในเรื่องการลักทรัพย์ การปล้นทรัพย์ การฉ้อโกง การทำร้ายร่างกาย การทะเลาะวิวาท การทำร้ายทางเพศ การคิดค่าบริการเกินจำเป็นและค่าบริการสูงเกินควร และการขายอัญมณีปลอม ส่วนอาชญากรรมต่อชีวิตอยู่ในระดับต่ำ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่องการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยที่มีต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว กรณีศึกษา ถนนข้าวสาร ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเชิงสำรวจ โดยการนำวิธีการทางสถิติมาวิเคราะห์ปัจจัยในการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัย ซึ่งผู้ศึกษาได้กำหนดระเบียบวิธีวิจัย ดังนี้

- 3.1 ประชากรกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 วิธีการศึกษา
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
- 3.4 มาตรฐานแบบทดสอบ
- 3.5 การประมวลผลข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาประชากรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางไปท่องเที่ยวยังถนนข้าวสาร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ.2554 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยประมาณจากสถิติประชากรนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปท่องเที่ยวยังถนนข้าวสาร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ.2550 รวมมีจำนวนทั้งสิ้น 953,147 คน โดยใช้สูตรการคำนวณของ ทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973) ในการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) เป็นกลุ่มตัวอย่างของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่เดินทางไปท่องเที่ยวยังถนนข้าวสาร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ.2554

$$\text{สูตร} \quad n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	N	แทน	ขนาดของประชากร
	e	แทน	ความคลาดเคลื่อนเท่าที่จะยอมรับได้กำหนดให้ย่นสำคัญ 0.05

$$\text{แทนค่าในสูตร} \quad n = \frac{953,147}{1 + 953,147(0.05)^2}$$

$$n = \frac{953,147}{2383.86}$$

$$n = 399.83$$

ดังนั้น จึงมีขนาดของกลุ่มตัวอย่างประมาณ 400 คน

3.2 วิธีการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ซึ่งประกอบไปด้วยคำถาม 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 มาตรการวัดการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ซึ่งผู้วิจัยศึกษาและพัฒนามาจากแนวคิดของ George (2010)

ส่วนที่ 3 มาตรการวัดการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ และการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งผู้วิจัยศึกษาและพัฒนามาจากแนวคิดของ George (2010)

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ผู้วิจัยศึกษาและพัฒนาแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตามแนวคิดของ George (2010) ซึ่งสามารถจำแนกเป็นข้อกระทงด้านปัจจัยส่วนบุคคลได้ ดังนี้ เพศ อายุ สัญชาติ จำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยว จุดประสงค์ที่เดินทางมาท่องเที่ยว จำนวนของบุคคลที่

เดินทางมาท่องเที่ยว เหตุผลที่เดินทางท่องเที่ยว การได้รับข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม และประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ขั้นตอนการพัฒนามาตรวัด

1. ผู้วิจัยศึกษาและพัฒนาจากแนวคิดของGeorge (2010) และสร้างข้อกระทง
2. เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 8 ข้อ เพื่อให้แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามมีความครอบคลุมและเหมาะสมกับงานวิจัยผู้วิจัยทำการแปลคำถามให้เป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาต่างประเทศเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่แปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มาหาความตรงตามภาวะสันนิษฐาน (Construct Validity) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 2 ท่านพิจารณาข้อกระทงแต่ละข้อว่ามีความเหมาะสมทั้งในด้านความถูกต้องของภาษาและการเรียงลำดับข้อกระทงสำหรับการนำแบบสอบถามไปใช้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

3.4 มาตรวัดแบบทดสอบ

ผู้วิจัยศึกษาและพัฒนามาตรวัดการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ตามแนวคิดของ George (2010) ผู้วิจัยได้สร้างข้อกระทงเชิงลบรวมทั้งหมด 8 ข้อ เพื่อให้มาตรวัดมีความครอบคลุมและเหมาะสมกับงานวิจัย

1. มาตรวัดการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติของงานวิจัยนี้ มีการให้คะแนนแบบประมาณค่า Likert Scale 5 ระดับ ซึ่งมีคำตอบและการให้คะแนนของคำตอบแต่ละระดับดังนี้

ระดับความคิดเห็น	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5
ค่อนข้างเห็นด้วย	4
เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน	3
ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

การแปลความความของค่าเฉลี่ยใช้เกณฑ์ที่กำหนดดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง มีความคิดเห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง มีความคิดเห็นด้วยในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง มีความคิดเห็นด้วยในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง มีความคิดเห็นด้วยในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง มีความคิดเห็นด้วยในระดับมากที่สุด

ขั้นตอนการพัฒนามาตรวัด

1) ผู้วิจัยศึกษาและพัฒนาจากแนวคิดของ George (2010) และสร้างข้อกระทงเชิงลบ 8 ข้อ เพื่อให้มาตรวัดมีความครอบคลุมและเหมาะสมกับงานวิจัย

2) ผู้วิจัยทำการแปลคำถามให้เป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาต่างประเทศเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา

3) ผู้วิจัยนำมาตรวัดที่แปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มาหาความตรงตามภาวะสันนิษฐาน (Construct Validity) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 2 ท่านพิจารณาข้อกระทงแต่ละข้อว่ามีความเหมาะสมทั้งในด้านความถูกต้องของภาษาและการเรียงลำดับข้อกระทงสำหรับการนำมามาตรวัดไปใช้วัดทัศนคติเกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

2. มาตรวัดการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ และการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว

ผู้วิจัยศึกษาและพัฒนามาตรวัดการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ และการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวตามแนวคิดของ George (2010) ผู้วิจัยได้สร้างข้อกระทงเชิงบวกทั้งหมด 2 ข้อ เพื่อให้มาตรวัดมีความครอบคลุมและเหมาะสมกับงานวิจัย

มาตรวัดการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ และ การแนะนำแหล่งท่องเที่ยวของงานวิจัยนี้ มีการให้คะแนนแบบประมาณค่า Likert Scale 5 ระดับ ซึ่งมีคำตอบและการให้คะแนนของคำตอบแต่ละระดับดังนี้

ระดับความคิดเห็น	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5
ค่อนข้างเห็นด้วย	4
เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน	3
ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

การแปลความความของค่าเฉลี่ยใช้เกณฑ์ที่กำหนดดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง มีความคิดเห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง มีความคิดเห็นด้วยในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง มีความคิดเห็นด้วยในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง มีความคิดเห็นด้วยในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง มีความคิดเห็นด้วยในระดับมากที่สุด

ขั้นตอนการพัฒนามาตรวัด

1) ผู้วิจัยศึกษาและพัฒนาจากแนวคิดของ George (2010) และสร้างข้อกระทงเชิงบวก 2 ข้อ เพื่อให้มาตรวัดมีความครอบคลุมและเหมาะสมกับงานวิจัย

2) ผู้วิจัยทำการแปลคำถามให้เป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาต่างประเทศเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา

3) ผู้วิจัยนำมาตรวัดที่แปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มาหาความตรงตามภาวะสันนิษฐาน (Construct Validity) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 2 ท่านพิจารณาข้อกระทงแต่ละข้อว่ามีความเหมาะสมทั้งในด้านความถูกต้องของภาษาและการเรียงลำดับข้อกระทงสำหรับการนำมามาตรวัดไปใช้วัดการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ และการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว

3.5 การประมวลผลข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาตรวจให้คะแนนหาค่าร้อยละ (Percentage), $\bar{x}$ หรือค่าเฉลี่ย (Mean), S.D. หรือค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation), การหาค่าความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อ (Analysis of Variance : ANOVA) และการวิเคราะห์การจำแนกหมู่ (Multiple Classification Analysis : MCA) แล้วนำข้อมูลทั้งหมดมาแยกหมวดหมู่ สรุปและเสนอแนะตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา การประมวลผลข้อมูลกระทำโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS ซึ่งผู้วิจัยจะนำข้อมูลทั้งหมดเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- 1) ใช้ค่าอัตราส่วนร้อยละ (Percentage) ของคำถามเกี่ยวกับข้อมูลและข้อคำตอบในข้อคำถาม โดยแยกหาค่าร้อยละเป็นรายข้อโดยนำเสนอในรูปตารางประกอบการบรรยายข้อมูลที่ได้จากการศึกษา
- 2) ใช้ค่าเฉลี่ยน้ำหนักความคิดเห็นของประชากรศึกษา โดยหาค่ามัชฌิมาเลขคณิต (Mean) ในข้อคำตอบของคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าทุกข้อ
- 3) ใช้ค่าการกระจายน้ำหนักของคำตอบ โดยการหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
- 4) การหาค่าความแปรปรวน (Analysis of Variance or ANOVA) ของปัจจัยที่มีผลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว และการวิเคราะห์จำแนกหมู่ (Multiple Classification Analysis or MCA) ของปัจจัยดังกล่าวด้วย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่องการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวโดยทำการศึกษาบริเวณถนนข้าวสาร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 403 คน ผลการวิจัยประกอบด้วยข้อมูลแบ่งเป็น 3 ตอนดังต่อไปนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติบริเวณถนนข้าวสาร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.2 ข้อมูลตัวแปรเกี่ยวกับปัจจัยด้านการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติบริเวณถนนข้าวสาร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.3 ข้อมูลตัวแปรเกี่ยวกับปัจจัยด้านการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติบริเวณถนนข้าวสาร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.4 การพิสูจน์สมมติฐานโดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance : ANOVA) และการวิเคราะห์จำแนกพหุ (Multiple Classification Analysis : MCA)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังนี้

4.1 ข้อมูลปัจจัยภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

สามารถพิจารณารายละเอียดต่างๆ รวมทั้งคำอธิบายได้ในตารางที่ 4.1 – ตารางที่ 4.8 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 : จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	250	62.0
หญิง	153	38.0
รวม	500	100.0

จากตารางที่ 4.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากเป็นเพศชาย ร้อยละ 62 รองลงมาเป็นเพศหญิง ร้อยละ 38

ตารางที่ 4.2 : จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน 24 ปี	158	39.2
25 – 34 ปี	153	38.0
25 - 44 ปี	23	5.7
45 - 54 ปี	28	6.9
มากกว่า 55 ปี	41	10.2
รวม	403	100.0

$\bar{X} = 2.11$, S.D. = 1.279

จากตารางที่ 4.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีอายุไม่เกิน 24 ปี ร้อยละ 39.2 รองลงมาคือ อายุ 25 - 34 ปี ร้อยละ 38, อายุมากกว่า 55 ปี ร้อยละ 10.2, อายุประมาณ 45 - 54 ปี ร้อยละ 6.9, อายุประมาณ 25 - 44 ปี ร้อยละ 5.7 ($\bar{x} = 3.77$, S.D. = 1.413)

ตารางที่ 4.3 : จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามภูมิภาค

ภูมิภาค	จำนวน	ร้อยละ
อาเซียน	90	22.3
เอเชียตะวันออก	88	21.8
เอเชียใต้	11	2.7
ยุโรป	162	40.2
อเมริกาเหนือ	15	3.7
อเมริกาใต้	12	3.0
โอเชียเนีย	16	4.0
ตะวันออกกลาง	9	2.2
รวม	403	100.0

จากตารางที่ 4.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากเป็นนักท่องเที่ยวจากยุโรป ร้อยละ 40.2 รองลงมาคือ อาเซียน ร้อยละ 22.3, เอเชียตะวันออก ร้อยละ 21.8, โอเชียเนีย ร้อยละ 4, อเมริกาเหนือ ร้อยละ 3.7, อเมริกาใต้ ร้อยละ 3.0, เอเชียใต้ ร้อยละ 2.7 และตะวันออกกลาง ร้อยละ 2.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 : จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนครั้งที่มาท่องเที่ยว

จำนวนครั้ง	จำนวน	ร้อยละ
ครั้งแรก	185	45.9
2 – 5 ครั้ง	129	32.0
5 – 10 ครั้ง	49	12.2
มากกว่า 10 ครั้ง	40	9.9
รวม	403	100.0

($\bar{X} = 1.86$, S.D. = 0.98)

จากตารางที่ 4.4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมาท่องเที่ยวเป็นครั้งแรก ร้อยละ 45.9 รองลงมาคือ ท่องเที่ยว 2 – 5 ครั้ง ร้อยละ 32, ท่องเที่ยว 6 – 10 ครั้ง ร้อยละ 12.2 และท่องเที่ยวมากกว่า 10 ครั้ง ร้อยละ 9.9 ตามลำดับ โดยมีจำนวนครั้งที่มาท่องเที่ยวซ้ำเฉลี่ยคือ 2 ครั้ง

($\bar{X} = 1.86$, S.D. = 0.98)

ตารางที่ 4.5 : จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเหตุผลที่เดินทางมาท่องเที่ยว (ตอบได้มากกว่า 1 เหตุผล)

เหตุผลที่เดินทางมาท่องเที่ยว	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อกิจกรรมนันทนาการ	283	70.2
เพื่อซื้อสินค้าที่ระลึก	160	39.7
เพื่อชื่นชมศิลปวัฒนธรรม	74	18.4
เพื่อรับประทานอาหารไทย	97	24.1
รวม	403	100.0

จากตารางที่ 4.5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบเหตุผลที่มาท่องเที่ยวมากกว่า 1 เหตุผล ซึ่งส่วนมากมาท่องเที่ยวเพื่อกิจกรรมนันทนาการ ร้อยละ 70.2, เพื่อซื้อสินค้าที่ระลึก ร้อยละ 39.7, เพื่อชื่นชมศิลปวัฒนธรรม ร้อยละ 18.4 และเพื่อรับประทานอาหารไทย ร้อยละ 24.1 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 : จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามผู้ร่วมเดินทางท่องเที่ยว

ผู้ร่วมเดินทาง	จำนวน	ร้อยละ
คนเดียว	163	40.4
ครอบครัว	87	21.6
เพื่อน	153	38.0
รวม	403	100.0

จากตารางที่ 4.6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากเดินทางมาท่องเที่ยวคนเดียว ร้อยละ 40.4 รองลงมาคือ มาท่องเที่ยวกับเพื่อน ร้อยละ 38 และมาท่องเที่ยวกับครอบครัว ร้อยละ 21.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 : จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการรับรู้ข่าวสารอาชญากรรมของถนนข้าวสาร

ช่องทางการรับรู้ข่าวสาร	จำนวน	ร้อยละ
โทรทัศน์	33	8.2
หนังสือนิตยสาร	37	9.2
หนังสือพิมพ์	57	14.1

**ตารางที่ 4.7 : จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการรับรู้ข่าวสารอาชญากรรมของ
ถนนข่าวสาร (ต่อ)**

ช่องทางการรับรู้ข่าวสาร	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อน / ครอบครัว	52	12.9
นักท่องเที่ยวก่อนอื่น	37	9.2
มักคุเทศน์	35	8.7
ไม่เคยได้อื่นข่าวสาร	152	37.7
รวม	403	100.0

จากตารางที่ 4.7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากไม่เคยได้อื่นข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมของถนนข่าวสาร ร้อยละ 37.7 รองลงมาคือ รับรู้ข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ ร้อยละ 14.1, รับรู้ข่าวสารจากเพื่อนหรือครอบครัว ร้อยละ 12.9, รับรู้ข่าวสารจากหนังสือนิตยสารและนักท่องเที่ยวก่อนอื่น ร้อยละ 9.2, รับรู้ข่าวสารจากมักคุเทศน์ ร้อยละ 8.7 และรับรู้ข่าวสารจากโทรทัศน์ ร้อยละ 8.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 : จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประวัติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

สถานภาพสมรส	จำนวน	ร้อยละ
เคย	55	13.6
ไม่เคย	348	86.4
รวม	403	100.0

จากตารางที่ 4.8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในระหว่างการท่องเที่ยว ร้อยละ 86.4 รองลงมาคือ เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในระหว่างการท่องเที่ยว ร้อยละ 13.6 ตามลำดับ

4.2 ข้อมูลปัจจัยปัจจัยด้านการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของกลุ่มตัวอย่าง

สามารถพิจารณารายละเอียดต่างๆ รวมทั้งคำอธิบายได้ในตารางที่ 4.9 – ตารางที่ 4.13 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.9 : ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการก่อการร้าย

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. กังวลว่าถนนข้าวสารจะตกเป็นเป้าหมายการก่อการร้ายเหมือนที่อื่น	47 (11.7)	37 (9.2)	138 (34.2)	157 (39.0)	24 (6.0)	2.79	1.035	ปานกลาง
2. กังวลว่าจะมีผู้ก่อการร้ายปะปนอยู่ในกลุ่มนักท่องเที่ยว	57 (14.1)	12 (3.0)	169 (41.9)	133 (33.0)	32 (7.9)	2.71	0.910	ปานกลาง
3. มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถป้องกันเหตุก่อการร้ายได้	72 (17.9)	12 (3.0)	155 (38.5)	125 (31.0)	39 (9.7)	2.73	0.963	ปานกลาง
รวม						1.72	0.661	น้อยที่สุด

จากตารางที่ 4.9 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการก่อการร้ายของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ภาพรวมความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการก่อการร้ายของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.72$, S.D. = 0.661) และเมื่อพิจารณารายข้อสามารถแบ่งได้ดังนี้

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการก่อการร้ายในระดับปานกลาง ได้แก่ กังวลว่าถนนข้าวสารจะตกเป็นเป้าหมายการก่อการร้ายเหมือนที่อื่น ($\bar{X} = 2.79$, S.D. = 1.035) มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถป้องกันเหตุก่อการร้ายได้ ($\bar{X} = 2.73$, S.D. = 0.963) และกังวลว่าจะมีผู้ก่อการร้ายปะปนอยู่ในกลุ่มนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.71$, S.D. = 0.910)

ตารางที่ 4.10 : ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาการเมืองในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาล

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
4. กังวลว่าปัญหาการเมืองอาจกระทบต่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว	46 (11.4)	25 (6.2)	157 (39.0)	136 (33.7)	39 (9.7)	2.71	1.002	ปานกลาง
5. กังวลว่าการเดินขบวนเรียกร้องของกลุ่มต่างๆ ทำให้เกิดความไม่มั่นใจขณะท่องเที่ยวที่ถนนข้าวสาร	50 (12.4)	15 (3.7)	172 (42.7)	115 (28.5)	51 (12.7)	2.66	0.975	ปานกลาง
6. กังวลว่าความไม่มั่นคงของรัฐบาลไทยส่งผลกระทบต่อราคาสินค้าและการบริการ	100 (24.8)	17 (4.2)	145 (36.0)	95 (23.6)	46 (11.4)	2.87	1.046	ปานกลาง
รวม						1.91	0.600	น้อย

จากตารางที่ 4.10 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาการเมืองในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาลของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ภาพรวมความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาการเมืองในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาลของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.91$, S.D. = 0.600) และเมื่อพิจารณารายข้อสามารถแบ่งได้ดังนี้

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาการเมืองในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาลในระดับปานกลาง ได้แก่ กังวลว่าความไม่มั่นคงของรัฐบาลไทยส่งผลกระทบต่อราคาสินค้าและการบริการ ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 1.046) กังวลว่าปัญหาการเมืองอาจกระทบต่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.71$, S.D. = 1.002) และกังวลว่าการเดินขบวนเรียกร้องของกลุ่มต่างๆ ทำให้เกิดความไม่มั่นใจขณะท่องเที่ยวที่ถนนข้าวสาร ($\bar{X} = 2.66$, S.D. = 0.975)

ตารางที่ 4.11 : ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
7. กังวลเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของเชื้อโรคในกลุ่มนักท่องเที่ยว	56 (13.9)	29 (7.2)	153 (38.0)	119 (29.5)	46 (11.4)	2.76	1.060	ปานกลาง
8. กังวลเกี่ยวกับข่าวสารการแพร่ระบาดของเชื้อโรคของภูมิภาคนี้	38 (9.4)	33 (8.2)	164 (40.7)	115 (28.5)	53 (13.2)	2.71	1.073	ปานกลาง
9. มั่นใจว่าอาหารและเครื่องดื่มสะอาดและถูกหลักอนามัย	122 (30.3)	9 (2.2)	147 (36.5)	92 (22.8)	33 (8.2)	2.96	0.974	ปานกลาง
รวม						1.82	0.655	น้อย

จากตารางที่ 4.11 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรคของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ภาพรวมความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรคของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.82$, S.D. = 0.655) และเมื่อพิจารณารายข้อสามารถแบ่งได้ดังนี้

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรคในระดับปานกลาง ได้แก่ มั่นใจว่าอาหารและเครื่องดื่มสะอาดและถูกหลักอนามัย ($\bar{X} = 2.96$, S.D. = 0.974) กังวลเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของเชื้อโรคในกลุ่มนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.76$, S.D. = 1.060) และกังวลเกี่ยวกับข่าวสารการแพร่ระบาดของเชื้อโรคของภูมิภาคนี้ ($\bar{X} = 2.71$, S.D. = 1.073)

ตารางที่ 4.12 : ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านภัยธรรมชาติ

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
10. กังวลเกี่ยวกับข่าวสารภัยพิบัติในขณะท่องเที่ยว	50 (12.4)	25 (6.2)	145 (36.0)	98 (24.3)	85 (21.1)	2.58	1.135	น้อย
11. มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถควบคุมเหตุภัยพิบัติได้ทันทั่วทั้งที่มีระบบแจ้งเตือนที่ทันเวลา	105 (26.1)	32 (7.9)	150 (37.2)	87 (21.6)	29 (7.2)	3.06	1.040	ปานกลาง
12. ได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการเอาตัวรอดจากภัยพิบัติโดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น	46 (11.4)	9 (2.2)	119 (29.5)	115 (28.5)	114 (28.3)	2.31	1.070	น้อย
รวม						1.88	0.679	น้อย

จากตารางที่ 4.12 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านภัยธรรมชาติของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ภาพรวมความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านภัยธรรมชาติของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.88$, S.D. = 0.679) และเมื่อพิจารณารายข้อสามารถแบ่งได้ดังนี้

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านภัยธรรมชาติในระดับปานกลาง ได้แก่ มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถควบคุมเหตุภัยพิบัติได้ทันทั่วทั้งที่มีระบบแจ้งเตือนที่ทันเวลา ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = 1.040)

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านภัยธรรมชาติในระดับน้อย ได้แก่ กังวลเกี่ยวกับข่าวสารภัยพิบัติในขณะท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.58$, S.D. = 1.135) และได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการเอาตัวรอดจากภัยพิบัติโดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ($\bar{X} = 2.31$, S.D. = 1.070)

ตารางที่ 4.13 : ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรม

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
13.กังวลเกี่ยวกับการถูกละเมิดสิทธิ	76 (18.9)	23 (5.7)	128 (31.8)	125 (31.0)	51 (12.7)	2.74	1.081	ปานกลาง
14. กังวลเกี่ยวกับการถูกชักชวนให้ซื้อบริการทางเพศ	53 (13.2)	26 (6.5)	122 (30.3)	136 (33.7)	66 (16.4)	2.60	1.105	น้อย
15. กังวลเกี่ยวกับการลักลอบขายหรือถูกชักชวนให้ซื้อยาเสพติด	78 (19.4)	14 (3.5)	146 (36.2)	107 (26.6)	58 (14.4)	2.71	1.045	ปานกลาง
16. กังวลว่าจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน	101 (25.1)	31 (7.7)	141 (35.0)	77 (19.1)	53 (13.2)	2.95	1.130	ปานกลาง
17. กังวลว่าจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับร่างกาย	87 (21.6)	22 (5.5)	165 (40.9)	104 (25.8)	25 (6.2)	2.94	0.969	ปานกลาง
18. มั่นใจเกี่ยวกับความปลอดภัยในการบริการของรถสาธารณะ	101 (25.1)	19 (4.7)	139 (34.5)	113 (28.0)	31 (7.7)	2.91	1.011	ปานกลาง
รวม						1.81	0.722	น้อย

จากตารางที่ 4.13 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ภาพรวมความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.81$, S.D. = 0.722) และเมื่อพิจารณารายข้อสามารถแบ่งได้ดังนี้

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรมในระดับปานกลาง ได้แก่ กังวลว่าจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ($\bar{X} = 2.95$, S.D. = 1.130) กังวลว่าจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับร่างกาย ($\bar{X} = 2.94$, S.D. = 0.969) มั่นใจเกี่ยวกับความปลอดภัยในการบริการของรถสาธารณะ ($\bar{X} = 2.91$, S.D. = 1.011) กังวลเกี่ยวกับการถูกละเมิดสิทธิสินค้าและบริการที่ผิดกฎหมายหรือละเมิดลิขสิทธิ์ ($\bar{X} = 2.74$, S.D. = 1.081) กังวลเกี่ยวกับการลักลอบขายหรือถูกชักชวนให้ซื้อยาเสพติด ($\bar{X} = 2.71$, S.D. = 1.045)

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรมในระดับน้อย ได้แก่ กังวลเกี่ยวกับข่าวสารภัยพิบัติในขณะท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.58$, S.D. = 1.135) และได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการเอาตัวรอดจากภัยพิบัติโดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ($\bar{X} = 2.31$, S.D. = 1.070)

4.3 ข้อมูลปัจจัยปัจจัยด้านการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อของกลุ่มตัวอย่าง

สามารถพิจารณารายละเอียดต่างๆ รวมทั้งคำอธิบายได้ในตารางที่ 4.14 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.14 : ข้อมูลเกี่ยวกับการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อ

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ปรารถนาที่จะกลับมาท่องเที่ยวซ้ำอีกในอนาคต	135 (33.5)	110 (27.3)	77 (19.1)	73 (18.1)	8 (2.0)	3.66	1.120	มาก
2. ปรารถนาที่จะแนะนำเพื่อน / ครอบครัว / นักท่องเที่ยวคนอื่น	112 (27.8)	79 (19.6)	123 (30.5)	84 (20.8)	5 (1.2)	3.44	1.064	มาก
3. ผู้คนที่ถนนข้าวสารยิ้มแย้มแจ่มใสและเป็นมิตร	130 (32.3)	69 (17.1)	145 (36.0)	51 (12.7)	8 (2.0)	3.50	0.983	มาก
4. ได้รับการบริการจากร้านค้าสถานบริการ โรงแรมต่างๆ อย่างดี	168 (41.7)	26 (6.5)	133 (33.0)	49 (12.2)	27 (6.7)	3.29	0.991	ปานกลาง
5. ราคาสินค้าและบริการที่ถนนข้าวสารเหมาะสมกับคุณภาพ	130 (32.3)	41 (10.2)	97 (24.1)	102 (25.3)	33 (8.2)	3.11	1.141	ปานกลาง
6. รู้สึกไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบหรือถูกหลอกลวงในการเสนอขายสินค้าหรือบริการ	92 (22.8)	9 (2.2)	141 (35.0)	126 (31.3)	35 (8.7)	2.79	0.967	ปานกลาง
7. รู้สึกปลอดภัยขณะท่องเที่ยว	146 (36.2)	40 (9.9)	121 (30.0)	87 (21.6)	9 (2.2)	3.30	0.988	ปานกลาง

ตารางที่ 4.14 : ข้อมูลเกี่ยวกับการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อ (ต่อ)

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
8. รู้สึกอุ่นใจและปลอดภัยเมื่อเห็น การทำหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น	98 (24.3)	47 (11.7)	180 (44.7)	73 (18.1)	5 (1.2)	3.27	0.932	ปานกลาง
9. ถนนข้าวสารและบริเวณรอบๆ มีแสงสว่างเพียงพอในยามค่ำคืน	131 (32.5)	23 (5.7)	135 (33.5)	108 (26.8)	6 (1.5)	3.14	0.929	ปานกลาง
10. รู้สึกอุ่นใจเมื่อเห็นกล้องวงจรปิด (CCTV) ตามจุดต่างๆบนถนน ข้าวสาร	47 (11.7)	20 (5.0)	198 (49.1)	95 (23.6)	43 (10.7)	2.77	0.962	ปานกลาง
11. ไม่ได้รับการถูกเสนอขาย บริการทางเพศ	79 (19.6)	59 (14.6)	99 (24.6)	107 (26.6)	59 (14.6)	2.93	1.277	ปานกลาง
12. สภาพภูมิทัศน์ของถนนข้าวสาร มีความเป็นระเบียบและสะอาด	35 (8.7)	6 (1.5)	120 (29.8)	185 (45.9)	57 (14.1)	2.37	0.884	น้อย
13. โรงแรมและที่พักมีความ ปลอดภัยสูง	98 (24.3)	9 (2.2)	192 (47.6)	79 (19.6)	25 (6.2)	2.97	0.882	ปานกลาง
14. ได้รับการแนะนำให้ฝากสิ่งของ มีค่าไว้ในตู้নিরภัยของที่พัก	70 (17.4)	12 (3.0)	166 (41.2)	108 (26.8)	47 (11.7)	2.73	0.979	ปานกลาง
15. ได้รับการแนะนำไม่ให้รับ อาหารหรือเครื่องดื่มใดๆ จากคน แปลกหน้า	99 (24.6)	38 (9.4)	96 (23.8)	113 (28.0)	57 (14.1)	2.87	1.207	ปานกลาง
16. ได้รับการแนะนำเกี่ยวกับราคา ค่าบริการและข้อตกลงต่างๆ จาก ผู้ประกอบการก่อนตกลงซื้อขาย หรือใช้บริการ	109 (27.0)	23 (5.7)	155 (38.5)	99 (24.6)	17 (4.2)	3.05	0.955	ปานกลาง
17. สามารถรายงานเหตุการณ์ที่น่า สงสัยเกี่ยวกับอาชญากรรมต่อ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นได้อย่างสะดวก และรวดเร็ว	106 (26.3)	9 (2.2)	145 (36.0)	120 (29.8)	23 (5.7)	2.90	0.933	ปานกลาง
18. เชื่อมั่นว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น สามารถป้องกันอาชญากรรมที่จะ เกิดกับนักท่องเที่ยว	115 (28.5)	15 (3.7)	124 (30.8)	108 (26.8)	41 (10.2)	2.89	1.049	ปานกลาง

ตารางที่ 4.14 : ข้อมูลเกี่ยวกับการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อ (ต่อ)

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
19. ปรารถนาจะเขียนบทความออนไลน์ (Blog Post) เชิญชวนให้คนมาท่องเที่ยวถนนข้าวสาร	71 (17.6)	38 (9.4)	134 (33.3)	87 (21.6)	73 (18.1)	2.79	1.205	ปานกลาง
20. เชื่อว่านักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นๆ มีความเชื่อมั่นเกี่ยวกับความปลอดภัยที่ถนนข้าวสาร	154 (38.2)	30 (7.4)	143 (35.5)	70 (17.4)	6 (1.5)	3.33	0.899	ปานกลาง
	รวม					2.96	1.160	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.14 ข้อมูลเกี่ยวกับการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ภาพรวมการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 2.96$, S.D. = 1.160) และเมื่อพิจารณารายข้อสามารถแบ่งได้ดังนี้

การกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อในระดับมาก ได้แก่ ปรารถนาที่จะกลับมาท่องเที่ยวซ้ำอีกในอนาคต ($\bar{x} = 3.66$, S.D. = 1.120) ผู้คนที่ถนนข้าวสารยิ้มแย้มแจ่มใสและเป็นมิตร ($\bar{x} = 3.50$, S.D. = 0.983) และปรารถนาที่จะแนะนำเพื่อน / ครอบครัว / นักท่องเที่ยวคนอื่น ($\bar{x} = 3.44$, S.D. = 1.064)

การกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อในระดับปานกลาง ได้แก่ เชื่อว่านักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นๆ มีความเชื่อมั่นเกี่ยวกับความปลอดภัยที่ถนนข้าวสาร ($\bar{x} = 3.33$, S.D. = 0.899) รู้สึกปลอดภัยขณะท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.30$, S.D. = 0.988) ได้รับการบริการจากร้านค้า สถานบริการ โรงแรมต่างๆ อย่างดี ($\bar{x} = 3.29$, S.D. = 0.911) รู้สึกอุ่นใจและปลอดภัยเมื่อเห็นการทำหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ($\bar{x} = 3.27$, S.D. = 0.932) ถนนข้าวสารและบริเวณรอบๆ มีแสงสว่างอย่างเพียงพอในยามค่ำคืน ($\bar{x} = 3.14$, S.D. = 0.929) ราคาสินค้าและบริการที่ถนนข้าวสารเหมาะสมกับคุณภาพ ($\bar{x} = 3.11$, S.D. = 1.141) ได้รับการแนะนำเกี่ยวกับราคาค่าบริการและข้อตกลงต่างๆ จาก

ผู้ประกอบการก่อนตกลงซื้อขายหรือใช้บริการ ($\bar{X} = 3.05$, S.D. = 0.955) โรงแรมและที่พักมีความปลอดภัยสูง ($\bar{X} = 2.97$, S.D. = 0.882) ไม่ได้รับการถูกเสนอขายบริการทางเพศ ($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 1.277) สามารถรายงานเหตุการณ์ที่น่าสงสัยเกี่ยวกับอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่ได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว ($\bar{X} = 2.90$, S.D. = 0.933) เชื่อมั่นว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถป้องกันอาชญากรรมที่จะเกิดกับนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.89$, S.D. = 1.049) ได้รับการแนะนำไม่ให้อาหารหรือเครื่องดื่มใดๆ จากคนแปลกหน้า ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 1.207) ปรารถนาจะเขียนบทความออนไลน์ (Blog Post) เชิญชวนให้คนมาท่องเที่ยวถนนข้าวสาร ($\bar{X} = 2.79$, S.D. = 1.205) รู้สึกไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบหรือถูกหลอกลวงในการเสนอขายสินค้าหรือบริการ ($\bar{X} = 2.79$, S.D. = 0.967) รู้สึกอุ่นใจเมื่อเห็นกล้องวงจรปิด (CCTV) ตามจุดต่างๆบนถนนข้าวสาร ($\bar{X} = 2.77$, S.D. = 0.962) ได้รับการแนะนำให้ฝากสิ่งของมีค่าไว้ในตู้นิรภัยของที่พักร ($\bar{X} = 2.73$, S.D. = 0.979)

การกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อในระดับน้อย ได้แก่ สภาพภูมิทัศน์ของถนนข้าวสารมีความเป็นระเบียบและสะอาด ($\bar{X} = 2.37$, S.D. = 0.884)

4.4 การพิสูจน์สมมุติฐาน

4.4.1 สมมุติฐานในการวิจัย

ปัจจัยในเชิงทฤษฎีเพื่อศึกษาและส่งเสริมการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ การแนะนำเพื่อเป็นสื่อและแบบอย่างให้นักท่องเที่ยวต่างชาติแนะนำและบอกต่อแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติอื่นๆ

4.4.2 การทดสอบสมมุติฐาน

การใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance : ANOVA) และการวิเคราะห์จำแนกหมู่ (Multiple Classification Analysis : MCA) มาพิสูจน์สมมุติฐาน

การทดสอบสมมุติฐานนี้เพื่อหาปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่น ซึ่งผู้วิจัยได้ออกแบบ Model เพื่อใช้ศึกษาว่าตัวแปรใดใน Model ดังกล่าวมีผลต่อหรือมีอิทธิพลต่อการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสาร

4.4.3 Model สมมุติฐาน

ตัวแปรตาม คือ การแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่น

ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยในเชิงทฤษฎีทางอาชีวศึกษา ดังนี้ ปัญหาด้านการก่อการร้าย, ปัญหาการเมืองภายในประเทศและความไม่มั่นคงของรัฐบาล, ปัญหาด้านสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค, ปัญหาด้านภัยพิบัติ และปัญหาด้านการเกิดอาชญากรรม

ตัวแปรควบคุม คือ ภูมิภาคของนักท่องเที่ยวต่างชาติ

ตารางที่ 4.15 : การวิเคราะห์ความแปรปรวนของการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารจำแนกตามปัจจัยด้านทฤษฎีทางอาชีวศึกษา

ANOVA						
Source of Variation	Hierarchical Method					
	Sum of Squares	df	Mean Squares	F	Sig.	B
แนะนำบอกต่อ Main Effect	73.145	10	7.314	7.957	.000	
(Combined)						
- การก่อการร้าย	9.614	2	4.807	5.229	.006	
- ปัญหาการเมือง	22.782	2	11.391	12.392	.000	
- การแพร่ระบาดของเชื้อโรค	21.577	2	10.788	11.736	.000	
- ภัยธรรมชาติ	11.310	2	5.655	6.152	.002	
- การเกิดอาชญากรรม	7.862	2	3.931	4.275	.015	
Covariates – ภูมิภาค	22.568	1	22.568	24.550	.000	.156
Model	95.712	11	8.701	9.466	.000	
Residual	359.424	391	.919			
Total	455.136	402	1.132			

*p < 0.05

4.4.4 ผลการพิสูจน์สมมุติฐาน

ปัจจัยเสี่ยงของการเดินทางท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวคำนึงถึง ได้แก่ ปัจจัยด้านการก่อการร้าย ปัจจัยด้านปัญหาการเมืองภายในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาล ปัจจัยด้านสุขภาพอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค ปัจจัยด้านภัยธรรมชาติ และปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรม มีผลต่อการแนะนำบอกต่อให้นักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสาร

จากตารางที่ 4.15 – 4.16 การวิเคราะห์ความแปรปรวนและการวิเคราะห์จำแนกหมู่ ปัจจัยด้านต่างๆ ในตาราง พบว่าเมื่อนำตัวแปรอิสระ อันประกอบด้วย ปัจจัยด้านการก่อการร้าย ปัจจัยด้านปัญหาการเมืองภายในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาล ปัจจัยด้านสุขภาพอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค ปัจจัยด้านภัยธรรมชาติ และปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรม มาทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนและการวิเคราะห์จำแนกหมู่ร่วมกับตัวแปรตามคือ การแนะนำบอกต่อ นักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่น ตัวแปรอิสระทั้งหมดมีผลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (sig. = .000) และตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายตัวแปรตาม (Model) ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (sig. = .000) เช่นเดียวกัน

และเมื่อพิจารณารายละเอียดของตัวแปรอิสระแต่ละตัวพบว่า ตัวแปรอิสระที่มีผลต่อตัวแปรตาม โดยเรียงลำดับจากนัยสำคัญทางสถิติ (sig.) ได้แก่ ปัจจัยด้านสุขภาพอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค ประกอบด้วย ความกังวลเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของเชื้อโรค, ความกังวลเกี่ยวกับข่าวสารการแพร่ระบาดโรคภัยต่างๆ ในภูมิภาค และความมั่นใจในการบริการอาหารและเครื่องดื่มสะอาดถูกหลักอนามัย (sig. = .000), ปัจจัยด้านปัญหาการเมืองภายในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาล ประกอบด้วย ความกังวลเกี่ยวกับปัญหาการเมืองภายในที่กระทบต่อความปลอดภัยขณะท่องเที่ยว, ความไม่มั่นใจการเดินทางบนเรือหรือรถของกลุ่มต่างๆ และความกังวลเกี่ยวกับราคาสินค้าและบริการต่างๆ เนื่องจากความไม่มั่นคงของรัฐบาลไทย (sig. = .000), ปัจจัยด้านภัยธรรมชาติ ประกอบด้วย ความกังวลเกี่ยวกับข่าวสารด้านภัยพิบัติต่างๆ, ความมั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถควบคุมภัยพิบัติต่างๆ ได้และมีระบบแจ้งเตือนล่วงหน้า และได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการเอาตัวรอดจากเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นก่อนเดินทางมาถนนข้าวสาร (sig. = .002), ปัจจัยด้านการก่อการร้าย ประกอบด้วย ความกังวลเรื่องถนนข้าวสารจะตกเป็นเป้าหมายการก่อการร้าย, ความกังวลเรื่องมีผู้ก่อการร้ายแฝงตัวอยู่ในหมู่นักท่องเที่ยวต่างชาติ และมั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถป้องกันเหตุก่อการร้ายได้ (sig. = .006), และปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรม ประกอบด้วย ความกังวลเกี่ยวกับการถูกหลอกลวงขายสินค้าหรือบริการที่ผิดกฎหมายหรือละเมิดลิขสิทธิ์, ความกังวลเกี่ยวกับการถูกชักชวนให้ซื้อบริการทางเพศ, ความกังวลเกี่ยวกับการลักลอบขายหรือถูกชักชวนให้

เชื้อยาเสพติด, โอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน, โอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับร่างกาย และความมั่นใจเกี่ยวกับความปลอดภัยในการบริการของรถสาธารณะ ($\text{sig.} = .015$)

เมื่อนำตัวแปรควบคุม คือ ภูมิภาคของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ($\text{sig.} = .000$) มาร่วมวิเคราะห์ด้วยพบว่า มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามคือ การแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่มีผลต่อตัวแปรตามเพิ่มเติมพบว่า ความกังวลด้านปัจจัยสุขภาพอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรคของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีความกังวลในระดับน้อย มีการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารในระดับมากที่สุด ส่วนนักท่องเที่ยวที่มีความกังวลในระดับปานกลาง มีการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารน้อยกว่า โดยที่นักท่องเที่ยวที่มีความกังวลในระดับน้อย มีการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารในระดับมากที่สุด (.489) รองลงมาคือนักท่องเที่ยวที่มีความกังวลในระดับมากถึงระดับปานกลาง การแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารในระดับน้อยกว่าเช่นเดียวกันที่ (-.065), (-.270) ตามลำดับ โดยตัวแปรทางด้านปัจจัยด้านสุขภาพอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรคของนักท่องเที่ยวต่างชาติมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารอยู่ที่ร้อยละ 32 ($\text{Beta} = .320$) ซึ่งเป็นไปตามหลักของทฤษฎีกิจกรรมประจำวันของ Cohen & Felson

ความกังวลด้านปัจจัยปัญหาการเมืองภายในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาลของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีความกังวลในระดับน้อย มีการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารในระดับมากที่สุด ส่วนนักท่องเที่ยวที่มีความกังวลในระดับมาก มีการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารน้อยกว่า โดยที่นักท่องเที่ยวที่มีความกังวลในระดับน้อย มีการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารในระดับมากที่สุด (.261) รองลงมาคือนักท่องเที่ยวที่มีความกังวลในระดับมากและระดับปานกลาง การแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารในระดับน้อยกว่าเช่นเดียวกันที่ (-.038), (-.087) ตามลำดับ โดยตัวแปรทางด้านปัญหาการเมืองภายในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาลของนักท่องเที่ยวต่างชาติมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารต่ออยู่ที่ร้อยละ 13.5 ($\text{Beta} = .135$) ซึ่งเป็นไปตามหลักของทฤษฎีกิจกรรมประจำวันของ Cohen & Felson

ความมั่นใจในการเตือนภัยด้านปัจจัยภัยธรรมชาติของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีความมั่นใจในการเตือนภัยของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นในระดับปานกลาง มีการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยว

ต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารในระดับมากที่สุด ส่วนนักท่องเที่ยวที่มีความกังวลในระดับน้อย มีการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารน้อยที่สุด โดยที่นักท่องเที่ยวที่มีความกังวลในระดับปานกลาง การแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารในระดับมากที่สุด (.147) รองลงมาคือ นักท่องเที่ยวที่มีความกังวลในระดับมากและระดับน้อย การแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารในระดับน้อยกว่าเช่นเดียวกันที่ (.000), (-.261) ตามลำดับ โดยตัวแปรทางด้านปัจจัยด้านภัยธรรมชาติของนักท่องเที่ยวต่างชาติมีความสัมพันธ์เกี่ยวกับการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารอยู่ที่ร้อยละ 16.7 (Beta = .167) ซึ่งเป็นไปตามหลักของทฤษฎีกิจกรรมประจำวันของ Cohen & Felson

ความกังวลด้านปัจจัยการก่อการร้ายของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีความกังวลในระดับน้อย มีการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารในระดับมากที่สุด ส่วนนักท่องเที่ยวที่มีความกังวลในระดับมาก มีการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารน้อยที่สุด โดยที่นักท่องเที่ยวที่มีความกังวลในระดับน้อย มีการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารในระดับมากที่สุด (.242) รองลงมาคือ นักท่องเที่ยวที่มีความกังวลในระดับปานกลางและระดับมาก การแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารในระดับน้อยกว่าเช่นเดียวกันที่ (.031), (-.109) ตามลำดับ โดยตัวแปรทางด้านความกังวลการก่อการร้ายของนักท่องเที่ยวต่างชาติมีความสัมพันธ์เกี่ยวกับการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารอยู่ที่ร้อยละ 10.3 (Beta = .103) ซึ่งเป็นไปตามหลักของทฤษฎีกิจกรรมประจำวันของ Cohen & Felson

ความกังวลด้านปัจจัยการเกิดอาชญากรรมของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีความกังวลในระดับน้อย มีการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารในระดับมากที่สุด ส่วนนักท่องเที่ยวที่มีความกังวลในระดับมาก มีการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารน้อยที่สุด โดยที่นักท่องเที่ยวที่มีความกังวลในระดับน้อย มีการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารในระดับมากที่สุด (.117) รองลงมาคือ นักท่องเที่ยวที่มีความกังวลในระดับปานกลางและระดับมาก การแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารในระดับน้อยกว่าเช่นเดียวกันที่ (.064), (-.134) ตามลำดับ โดยตัวแปรทางด้านปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรมของนักท่องเที่ยวต่างชาติมีความสัมพันธ์เกี่ยวกับการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารอยู่ที่ร้อยละ 9.9 (Beta = .099) ซึ่งเป็นไปตามหลักของทฤษฎีกิจกรรมประจำวันของ Cohen & Felson

สรุป ตัวแปรอิสระซึ่งประกอบด้วย ปัจจัยด้านสุขภาพอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค ประกอบด้วย ความกังวลเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของเชื้อโรค, ความกังวลเกี่ยวกับข่าวสารการแพร่ระบาดโรคภัยต่างๆ ในภูมิภาค และความมั่นใจในการบริการอาหารและเครื่องดื่มสะอาดถูกหลักอนามัย, ปัจจัยด้านปัญหาการเมืองภายในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาล ประกอบด้วย ความกังวลเกี่ยวกับปัญหาการเมืองภายในที่กระทบต่อความปลอดภัยขณะท่องเที่ยว, ความไม่มั่นใจการเดินทางบนเรือสำราญของกลุ่มต่างๆ และความกังวลเกี่ยวกับราคาสินค้าและบริการต่างๆ เนื่องจากความไม่มั่นคงของรัฐบาลไทย, ปัจจัยด้านภัยธรรมชาติ ประกอบด้วย ความกังวลเกี่ยวกับข่าวสารด้านภัยพิบัติต่างๆ, ความมั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถควบคุมภัยพิบัติต่างๆ ได้และมีระบบแจ้งเตือนล่วงหน้า และได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการเอาตัวรอดจากเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นก่อนเดินทางมาถนนข้าวสาร, ปัจจัยด้านการก่อการร้าย ประกอบด้วย ความกังวลเรื่องถนนข้าวสารจะตกเป็นเป้าหมายการก่อการร้าย, ความกังวลเรื่องมีผู้ก่อการร้ายแฝงตัวอยู่ในหมู่นักท่องเที่ยวต่างชาติ และมั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถป้องกันเหตุก่อการร้ายได้, และปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรม ประกอบด้วย ความกังวลเกี่ยวกับการถูกหลอกลวงขายสินค้าหรือบริการที่ผิดกฎหมายหรือละเมิดลิขสิทธิ์, ความกังวลเกี่ยวกับการถูกชักชวนให้ซื้อบริการทางเพศ, ความกังวลเกี่ยวกับการลักลอบขายหรือถูกชักชวนให้ซื้อยาเสพติด, โอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน, โอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับร่างกาย และความมั่นใจเกี่ยวกับความปลอดภัยในการบริการของรถสาธารณะ มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามคือ การกลับมาท่องเที่ยวซ้ำของนักท่องเที่ยวต่างชาติร้อยละ 40.1 (Multiple R = .401) และสามารถที่จะร่วมกันอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 16.1 (Multiple R Squared = .161) จึงยอมรับสมมุติฐานในการวิจัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 5

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิจัยเรื่องการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว : กรณีศึกษา ถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานครว่าปัจจัยเหล่านี้ส่งผลต่อการแนะนำนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นหรือไม่

งานวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาในเรื่องปัจจัยภายนอก ได้แก่ ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการก่อการร้าย (กังวลว่าถนนข้าวสารจะตกเป็นเป้าหมายการก่อการร้ายเหมือนที่อื่น, มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถป้องกันเหตุก่อการร้ายได้ และกังวลว่าจะมีผู้ก่อการร้ายปะปนอยู่ในกลุ่มนักท่องเที่ยว) ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาการเมืองในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาล (กังวลว่าความไม่มั่นคงของรัฐบาลไทยส่งผลกระทบต่อราคาสินค้าและบริการ, กังวลว่าปัญหาการเมืองอาจกระทบต่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และกังวลว่าการเดินขบวนเรียกร้องของกลุ่มต่างๆ ทำให้เกิดความไม่มั่นใจขณะท่องเที่ยวที่ถนนข้าวสาร) ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค (มั่นใจว่าอาหารและเครื่องดื่มสะอาดและถูกหลักอนามัย, กังวลเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของเชื้อโรคในกลุ่มนักท่องเที่ยว และกังวลเกี่ยวกับข่าวสารการแพร่ระบาดของเชื้อโรคของภูมิภาคนี้) ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านภัยธรรมชาติ (มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถควบคุมเหตุภัยพิบัติได้ทันทั่วทั้งพื้นที่และมีระบบแจ้งเตือนที่ทันเวลา, กังวลเกี่ยวกับข่าวสารภัยพิบัติในขณะท่องเที่ยว และได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการเอาตัวรอดจากภัยพิบัติโดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น) และความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรม (กังวลว่าจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน, กังวลว่าจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับร่างกาย, มั่นใจเกี่ยวกับความปลอดภัยในการบริการของรถสาธารณะ, กังวลเกี่ยวกับการถูกหลอกลวงขายสินค้าและบริการที่ผิดกฎหมายหรือละเมิดลิขสิทธิ์, กังวลเกี่ยวกับการลักลอบขายหรือถูกชักชวนให้ซื้อยาเสพติด, กังวลเกี่ยวกับข่าวสารภัยพิบัติในขณะท่องเที่ยว และได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการเอาตัวรอดจากภัยพิบัติโดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น) ปัจจัยดังกล่าวข้างต้นอยู่ในระดับน้อย และมีความรู้สึกอยากแนะนำนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นในระดับมาก โดยการใช้ภูมิภาคของนักท่องเที่ยวซึ่งเป็นปัจจัยภูมิหลังของนักท่องเที่ยวในการควบคุมตัวแปร

จากการพิสูจน์สมมุติฐานชี้ให้เห็นแล้วว่าทฤษฎีกิจกรรมประจำวัน (Routine Activity Theory) และทฤษฎีทางเลือก (Rational Choice Theory) มีผลต่อการแนะนำนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 การนำทฤษฎีหลายๆ ทฤษฎีมาใช้ในการวิเคราะห์ สามารถอธิบายการแนะนำนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นได้จริงตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้และคำถามที่ใช้ในการวิจัยด้วยเช่นกัน โดยผู้วิจัยใช้ปัจจัยสถานะภาพสมรสของผู้ต้องชั่งกลุ่มตัวอย่างเป็นตัวแปรควบคุม

ข้อมูลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวต่างชาติที่แนะนำให้แก่นักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นๆ มาท่องเที่ยวถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานคร ส่วนมากเป็นเพศชาย มีอายุประมาณไม่เกิน 24 ปี มาจากภูมิภาคยุโรป เดินทางมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารเป็นครั้งแรกและเดินทางมาท่องเที่ยวเพียงคนเดียว โดยต้องการมาท่องเที่ยวโดยตรงเพื่อค้นหาการ ด้านการรับรู้ข้อมูลอาชญากรรมและความปลอดภัยนั้น ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวจะรู้สึกวิตกกังวลด้านอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่า เนื่องจากความมีเหตุผลในการเลือกโอกาสและเป้าหมายของผู้กระทำผิดต่างๆ มีโอกาสและได้ผลตอบแทนในการเสี่ยงคุ้มค่ากว่าไม่ว่าจะเป็นการลักทรัพย์ การปล้นทรัพย์ การวิ่งราวทรัพย์ แม้กระทั่งการขายสิ่งผิดกฎหมายให้แก่่นักท่องเที่ยวต่างชาติ ไม่ว่าจะเป็นยาเสพติด การค้าบริการทางเพศ หรือการขายสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์ต่างๆ อีกทั้งความรู้สึกลึกซึ้งของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่รู้สึกถูกเอารัดเอาเปรียบกับราคาของสินค้าและบริการที่สูงเกินควรไม่ว่าจะเป็นการบริการของรถแท็กซี่ รถแท็กซี่สามล้อ (รถตุ๊กตุ๊ก) รวมถึงความรู้สึกเดือดร้อนรำคาญและเบื่อหน่ายกับการขายสินค้าบนท้องถนนไม่ว่าจะเป็นเด็กขายพวงมาลัย เด็กเซ่ดรถ และขอทานตามถนนเป็นต้น และการรับรู้ข่าวสารอาชญากรรมนั้นส่วนใหญ่รับรู้เมื่อมาถึงประเทศไทยแล้วและได้มีการบอกต่อเตือนภัยในหมู่นักท่องเที่ยวต่างชาติ ผู้ประกอบการต่างๆ และเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยว ซึ่งการบอกต่อและเตือนภัยเหล่านี้ นักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนใหญ่ประทับใจและรู้สึกอุ่นใจกับการท่องเที่ยว

สิ่งเหล่านี้เป็นข้อเท็จจริงที่สอดคล้องกับทฤษฎีกิจกรรมประจำวัน (Routine Activity Theory) และทฤษฎีทางเลือก (Rational Choice Theory) การพิสูจน์สมมุติฐานโดยอาศัยปัจจัยภายนอก ประกอบด้วย ปัจจัยด้านการก่อการร้าย, ปัจจัยด้านปัญหาการเมืองในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาล, ปัจจัยด้านปัญหาสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค, ปัจจัยด้านภัยธรรมชาติ และปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรม ส่งผลต่อการแนะนำบอกต่อในหมู่นักท่องเที่ยวต่างชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสอดคล้องและตรงกับหลักวิจัยที่ว่าทฤษฎีนี้มุ่งความสนใจไปที่ความเสี่ยงและโอกาสที่จะเกิดอาชญากรรมของนักท่องเที่ยวต่างชาติ (ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณีและคณะ, 2554) รวมถึงความหวาดกลัวที่จะเกิดอาชญากรรมของนักท่องเที่ยวต่างชาติ (Ekapong Amornmunepong, 2005).

จากการพิสูจน์สมมุติฐาน โดยอาศัยปัจจัยความหวาดกลัวอาชญากรรมแล้ว มีความสอดคล้องและตรงกับหลักวิจัยที่ว่าเมื่อมีความวิตกกังวลมาก การเกิดอาชญากรรมกับตนเองน้อย เพราะได้มีการเตรียมพร้อมและระมัดระวังตัวเองอยู่เสมอ ส่วนผู้ที่มีความวิตกกังวลน้อย การเกิดอาชญากรรมกับตนเองมาก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ Ekapong Amornmuneepong. (2005). ประชากรส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 21-25 ปี ระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี สถานภาพโสด มีถิ่นพักอาศัยในทวีปยุโรป กำลังศึกษา เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นครั้งแรก โดยต้องการมาท่องเที่ยวโดยตรง เดินทางมาเป็นส่วนตัว และเป็นการเดินทางมากับเพื่อน ด้านความหวาดกลัวอาชญากรรมพบว่า นักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนใหญ่มีความหวาดกลัวอาชญากรรมประเภทการประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายในระดับสูง ในขณะที่ด้านทรัพย์สินและการรบกวน รบกวน มีความหวาดกลัวในระดับปานกลาง ในด้านการถูกขโมยเงินในระดับต่ำ และการศึกษาวิจัยด้านความหวาดกลัวอาชญากรรม พบว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุ มีสถานภาพสมรส มีถิ่นที่อยู่ต่างทวีปยุโรป และมาท่องเที่ยวประเทศไทยมากกว่า 1 ครั้ง มีความหวาดกลัวแตกต่างกัน และการวิจัยครั้งนี้ยังพบอีกว่านักท่องเที่ยวต่างชาติรู้สึกเดือดร้อนรำคาญและเบื่อหน่ายกับ ปัญหาความไม่สะอาดของ บ้านเมืองและปัญหาการค้าขายบนท้องถนนของเด็กชายพวงมาลัย เด็กเซ่ตรรถ รวมถึงขอทานตาม ถนน เนื่องจากนักท่องเที่ยวต่างชาติมีความกังวลในเรื่องของปัญหาสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค รวมถึงปัญหาจราจรที่ติดขัด เนื่องจากการได้รับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ในประเทศไทยไม่ว่าจะเป็นข่าวอาชญากรรมต่อชีวิต เช่น ข่าวการข่มขืนนักท่องเที่ยวสาว ข่าวฆ่าชิงทรัพย์ นักท่องเที่ยว ข่าวการเสียชีวิตแปลกประหลาดของนักท่องเที่ยวในสถานที่พัก รวมถึงข่าวปัญหาจราจรที่ติดขัดอย่างหนักในกรุงเทพมหานคร รวมถึงการเดินทางเรียกเรือของผู้ชุมนุมตามท้องถนน ทำให้นักท่องเที่ยวรู้สึกเดือดร้อนและหวาดกลัวกับการเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับภิรมย์ บุญรอดพานิช. (2531). การเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้น นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศเพศหญิงมีความรู้สึกไม่ปลอดภัยมากกว่าเพศชาย ในด้านอายุที่มีเกินกว่า 55 ปี จะมีความรู้สึกไม่ปลอดภัยในระหว่างเดินทางมาท่องเที่ยวมากกว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุน้อยกว่า 55 ปี สำหรับนักท่องเที่ยวที่เคยมาท่องเที่ยวประเทศไทยแล้วมีความรู้สึกปลอดภัยในการเดินทางมาท่องเที่ยวมากกว่าผู้ที่มาเป็นครั้งแรก งานวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่คาดว่าจะประสบปัญหาอาชญากรรมในการเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยจะเป็นผู้กระจายข่าวให้ผู้อื่นทราบถึงประสบการณ์ในการประสบอาชญากรรมในประเทศไทย และการปฏิบัติของผู้เกี่ยวข้องภายหลังเกิดเหตุ นอกจากนี้ สื่อมวลชนประเภทหนังสือพิมพ์ยังเป็นแหล่งสารนิเทศที่นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศได้รับข่าวสารอาชญากรรมในประเทศไทยสูงที่สุด นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศกลุ่มตัวอย่างยังได้ประสบปัญหาที่สร้างความไม่ประทับใจและรู้สึกเดือดร้อน

รำคาญ ได้แก่ ปัญหาการจราจรติดขัด ปัญหาความไม่สะอาดของบ้านเมือง และขอทานตามถนน อย่างไรก็ตาม นักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนใหญ่ได้มีการแนะนำและบอกเล่าถึงความประทับใจกับการทำหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นในการแนะนำตักเตือนและเฝ้าระวังภัยต่างๆ และอุ้มนใจกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อเกิดเหตุอาชญากรรมอย่างทันท่วงที รวมถึงที่พักอาศัยที่สะอาดและปลอดภัย อีกทั้งเจ้าของผู้ประกอบการธุรกิจต่างๆ พนักงานสถานที่พักผ่อนต่างๆ ก็เตือนภัยการก่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินอยู่เสมอ สอดคล้องกับ Barker & Page (2002) ทำการศึกษาเรื่อง ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในเมืองหลวง ที่เมืองโอ๊คแลนด์ ประเทศนิวซีแลนด์ พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยมีความสำคัญต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว รวมถึงการเลือกที่หมายที่จะเดินทางไประหว่างการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังพบว่าการได้รับข่าวสารและการรายงานข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมของสื่อยังส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว และการปรากฏตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจตามแหล่งท่องเที่ยวยังช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยวระหว่างการท่องเที่ยว

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปการวิจัยเรื่องการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยที่มีต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว กรณีศึกษา ถนนข้าวสาร แบ่งออกได้ดังนี้

- 6.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 6.2 ประชากรเป้าหมายและกลุ่มตัวอย่าง
- 6.3 สรุปผลการวิจัย
- 6.4 ข้อเสนอแนะการวิจัย
- 6.5 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้างต่อไป

6.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

6.1.1 เพื่อศึกษาและส่งเสริมการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำเพราะประทับใจในการต้อนรับและการบริการ

6.1.2 เพื่อศึกษาและส่งเสริมการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีอิทธิพลต่อการแนะนำเพื่อเป็นสื่อและแบบอย่างให้นักท่องเที่ยวต่างชาติแนะนำและบอกต่อแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติอื่นๆ

6.2 ประชากรเป้าหมายและกลุ่มตัวอย่าง

1) การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาประชากรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางไปท่องเที่ยวยังถนนข้าวสาร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ.2554 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยประมาณจากสถิติประชากรนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปท่องเที่ยวยังถนนข้าวสาร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ.2550 รวมมีจำนวนทั้งสิ้น 953,147 คน โดยใช้สูตรการคำนวณของ ทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973) ในการสุ่มกลุ่ม

ตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) เป็นกลุ่มตัวอย่างของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่เดินทางไปท่องเที่ยวยังถนนข้าวสาร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ.2554 การศึกษาครั้งนี้มีประชากรเป้าหมายที่ต้องการศึกษาจำนวน 400 คน โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package of Social Science) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การหาค่าความแปรปรวน (Analysis of Variance or ANOVA) ของปัจจัยที่มีผลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว และการวิเคราะห์จำแนกหมู่ (Multiple Classification Analysis or MCA) ของปัจจัยดังกล่าวด้วย

6.3 สรุปผลการวิจัย

6.3.1 ปัจจัยส่วนบุคคล / ปัจจัยภูมิหลังทางสังคม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุประมาณไม่เกิน 24 ปี เป็นนักท่องเที่ยวจากยุโรป มาท่องเที่ยวที่ถนนข้าวสารเป็นครั้งแรกและมาท่องเที่ยวคนเดียว มีวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวเพื่อกิจกรรมนันทนาการ ไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมาก่อน และไม่เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมของถนนข้าวสาร

6.3.2 ปัจจัยด้านการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยที่เป็นตัวแปรตาม พบว่า ภาพรวมความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการก่อการร้ายของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.72$, S.D. = 0.661) และเมื่อพิจารณารายข้อสามารถแบ่งได้ดังนี้

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการก่อการร้ายในระดับปานกลาง ได้แก่ กังวลว่าถนนข้าวสารจะตกเป็นเป้าหมายการก่อการร้ายเหมือนที่อื่น ($\bar{X} = 2.79$, S.D. = 1.035) มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถป้องกันเหตุก่อการร้ายได้ ($\bar{X} = 2.73$, S.D. = 0.963) และกังวลว่าจะมีผู้ก่อการร้ายปะปนอยู่ในกลุ่มนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.71$, S.D. = 0.910)

6.3.3 ปัจจัยด้านการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยที่เป็นตัวแปรตาม พบว่า ปัจจัยด้านปัญหาการเมืองในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาลของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ภาพรวมความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาการเมืองในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาลของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.91$, S.D. = 0.600) และเมื่อพิจารณารายข้อสามารถแบ่งได้ดังนี้

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาการเมืองในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาลในระดับปานกลาง ได้แก่ กังวลว่าความไม่มั่นคงของรัฐบาลไทยส่งผลกระทบต่อราคาสินค้าและบริการ ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 1.046) กังวลว่าปัญหาการเมืองอาจกระทบต่อความปลอดภัยของ

นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.71$, S.D. = 1.002) และกังวลว่าการเดินทางบนเรือของเรือของกลุ่มต่างๆ ทำให้เกิดความไม่มั่นใจขณะท่องเที่ยวที่ถนนข้าวสาร ($\bar{X} = 2.66$, S.D. = 0.975)

6.3.4 ปัจจัยด้านการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยที่เป็นตัวแปรตามพบว่า ภาพรวมความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรคของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.82$, S.D. = 0.655) และเมื่อพิจารณารายข้อสามารถแบ่งได้ดังนี้

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรคในระดับปานกลาง ได้แก่ มั่นใจว่าอาหารและเครื่องดื่มสะอาดและถูกหลักอนามัย ($\bar{X} = 2.96$, S.D. = 0.974) กังวลเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของเชื้อโรคในกลุ่มนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.76$, S.D. = 1.060) และกังวลเกี่ยวกับข่าวสารการแพร่ระบาดของเชื้อโรคของภูมิภาคนี้ ($\bar{X} = 2.71$, S.D. = 1.073)

6.3.5 ปัจจัยด้านการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยที่เป็นตัวแปรตามพบว่า ภาพรวมความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านภัยธรรมชาติของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.88$, S.D. = 0.679) และเมื่อพิจารณารายข้อสามารถแบ่งได้ดังนี้

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านภัยธรรมชาติในระดับปานกลาง ได้แก่ มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถควบคุมเหตุภัยพิบัติได้ทันทั่วทั้งพื้นที่และมีระบบแจ้งเตือนที่ทันเวลา ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = 1.040)

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านภัยธรรมชาติในระดับน้อย ได้แก่ กังวลเกี่ยวกับข่าวสารภัยพิบัติในขณะท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.58$, S.D. = 1.135) และได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการเอาตัวรอดจากภัยพิบัติโดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ($\bar{X} = 2.31$, S.D. = 1.070)

6.3.6 ปัจจัยด้านการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยที่เป็นตัวแปรตามพบว่า ภาพรวมความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.81$, S.D. = 0.722) และเมื่อพิจารณารายข้อสามารถแบ่งได้ดังนี้

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรมในระดับปานกลาง ได้แก่ กังวลว่าจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ($\bar{X} = 2.95$, S.D. = 1.130) กังวลว่าจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับร่างกาย ($\bar{X} = 2.94$, S.D. = 0.969) มั่นใจเกี่ยวกับความปลอดภัยในการบริการของรถสาธารณะ ($\bar{X} = 2.91$, S.D. = 1.011) กังวลเกี่ยวกับการถูกหลอกลวงขายสินค้าและบริการที่ผิด

กฎหมายหรือละเมิดลิขสิทธิ์ ($\bar{X} = 2.74$, S.D. = 1.081) กังวลเกี่ยวกับการลักลอบขายหรือฉกฉวย
ให้ซื้อขายเสพติด ($\bar{X} = 2.71$, S.D. = 1.045)

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรมในระดับน้อย ได้แก่ กังวลเกี่ยวกับ
ข่าวสารภัยพิบัติในขณะท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.58$, S.D. = 1.135) และได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการเอาตัว
รอดจากภัยพิบัติโดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ($\bar{X} = 2.31$, S.D. = 1.070)

6.3.7 ปัจจัยด้านการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยที่เป็นตัวแปรตาม
พบว่า ภาพรวมการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$
= 2.96, S.D. = 1.160) และเมื่อพิจารณารายข้อสามารถแบ่งได้ดังนี้

การกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อในระดับมาก ได้แก่ ปรารถนาที่จะกลับมา
ท่องเที่ยวซ้ำอีกในอนาคต ($\bar{X} = 3.66$, S.D. = 1.120) ผู้คนที่ถนนข้าวสารเข้มแข็งแ่มใสและเป็นมิตร
($\bar{X} = 3.50$, S.D. = 0.983) และปรารถนาที่จะแนะนำเพื่อน / ครอบครัว / นักท่องเที่ยวคนอื่น
($\bar{X} = 3.44$, S.D. = 1.064)

การกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อในระดับปานกลาง ได้แก่ เชื่อว่า
นักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นๆ มีความเชื่อมั่นเกี่ยวกับความปลอดภัยที่ถนนข้าวสาร ($\bar{X} = 3.33$, S.D.
= 0.899) รู้สึกปลอดภัยขณะท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.30$, S.D. = 0.988) ได้รับการบริการจากร้านค้า สถาน
บริการ โรงแรมต่างๆ อย่างดี ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = 0.911) รู้สึกอุ่นใจและปลอดภัยเมื่อเห็นการทำ
หน้าที่ของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = 0.932) ถนนข้าวสารและบริเวณรอบๆ มีแสงสว่าง
อย่างเพียงพอในยามค่ำคืน ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = 0.929) ราคาสินค้าและบริการที่ถนนข้าวสารเหมาะสมกับ
คุณภาพ ($\bar{X} = 3.11$, S.D. = 1.141) ได้รับการแนะนำเกี่ยวกับราคาค่าบริการและข้อตกลงต่างๆ จาก
ผู้ประกอบการก่อนตกลงซื้อขายหรือใช้บริการ ($\bar{X} = 3.05$, S.D. = 0.955) โรงแรมและที่พักมีความ
ปลอดภัยสูง ($\bar{X} = 2.97$, S.D. = 0.882) ไม่ได้รับการถูกเสนอขายบริการทางเพศ ($\bar{X} = 2.93$, S.D. =
1.277) สามารถรายงานเหตุการณ์ที่น่าสงสัยเกี่ยวกับอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่ได้อย่าง
สะดวกและรวดเร็ว ($\bar{X} = 2.90$, S.D. = 0.933) เชื่อมั่นว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถป้องกัน
อาชญากรรมที่จะเกิดกับนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.89$, S.D. = 1.049) ได้รับการแนะนำไม่ให้รับอาหาร

หรือเครื่องดื่มใดๆ จากคนแปลกหน้า ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 1.207) ปรารถนาจะเขียนบทความออนไลน์ (Blog Post) เชิญชวนให้คนมาท่องเที่ยวถนนข้าวสาร ($\bar{X} = 2.79$, S.D. = 1.205) รู้สึกไม่ถูกเอาใจใส่เปรียบหรือถูกหลอกลวงในการเสนอขายสินค้าหรือบริการ ($\bar{X} = 2.79$, S.D. = 0.967) รู้สึกอึดใจเมื่อเห็นกล้องวงจรปิด (CCTV) ตามจุดต่างๆบนถนนข้าวสาร ($\bar{X} = 2.77$, S.D. = 0.962) ได้รับการแนะนำให้ฝากสิ่งของมีค่าไว้ในตู้รับฝากของที่ฝาก ($\bar{X} = 2.73$, S.D. = 0.979)

การกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อในระดับน้อย ได้แก่ สภาพภูมิทัศน์ของถนนข้าวสารมีความเป็นระเบียบและสะอาด ($\bar{X} = 2.37$, S.D. = 0.884)

6.3.8 การพิสูจน์สมมติฐาน ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยต้องการควบคุมตัวแปรปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคลโดยใช้ปัจจัยภูมิภาคนักท่องเที่ยวของกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นทำการวิเคราะห์หาค่าตัวแปรที่ส่งผลต่อการแนะนำบอกต่อ พบว่า ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการแนะนำบอกต่อ ได้แก่ ปัญหาด้านการก่อการร้าย, ปัญหาการเมืองภายในประเทศและความไม่มั่นคงของรัฐบาล, ปัญหาด้านสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค, ปัญหาด้านภัยพิบัติ และปัญหาด้านการเกิดอาชญากรรม ซึ่งปัจจัยทั้งหมดนี้ล้วนมีผลต่อการแนะนำบอกต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับที่น่าเชื่อถือ

6.4 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

6.4.1. รัฐบาล หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมด้านความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวยังประเทศไทย โดยเฉพาะปัจจัยด้านสุขภาพอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค (Hygiene concerns and spreading of diseases) และปัจจัยด้านปัญหาการเมืองภายในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาล (Domestic political conflicts and instability of the government)

6.4.2. รัฐบาล หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังควรส่งเสริมด้านความปลอดภัยอื่นๆ ให้แก่นักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวยังประเทศไทย เช่น ระบบขนส่ง การไม่เอาเปรียบหรือหลอกลวงขายสินค้าเกินราคาความเป็นจริง การก่ออาชญากรรมต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติ การให้บริการการรับแจ้งเหตุ และอื่นๆ เป็นต้น

6.4.3. รัฐบาล หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือกับผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวภาคเอกชน ปรับปรุงประสิทธิภาพการบริการให้ได้มาตรฐาน ปรับปรุงอาคารสถานที่ให้ได้มาตรฐานและปลอดภัย และพัฒนาความหลากหลายของสินค้าและบริการเพิ่มขึ้น เพื่อดึงดูด

นักท่องเที่ยวให้เดินทางมาท่องเที่ยวซ้ำอีก และแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวคนอื่นเดินทางมาท่องเที่ยว

6.4.4. รัฐบาล หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะหน่วยงานด้านการบังคับใช้กฎหมาย ควรอำนวยความสะดวกอย่างเหมาะสมแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ กรณีเกิดคดีความ หรือข้อพิพาทกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติด้วยกัน หรือคนไทย หรือผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว คนไทย เพื่อสร้างภาพลักษณ์ให้แก่การท่องเที่ยวของประเทศไทย และสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวต่างชาติ

6.5 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

6.5.1 ศึกษาเปรียบเทียบแหล่งท่องเที่ยวภายในประเทศ กับแหล่งท่องเที่ยวต่างประเทศที่มีชื่อเสียง

6.5.2 ศึกษาปัจจัยด้านอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และความปลอดภัยเพิ่มเติม นอกเหนือจากที่งานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาไว้แล้ว

6.5.3 เก็บข้อมูลนักท่องเที่ยวต่างชาติให้มากขึ้นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีการกระจายตัวมากขึ้น

6.5.4 ปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ทั้งในส่วนของการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และความปลอดภัย และการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อ เพื่อให้สามารถวัดได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ และตรงมากที่สุด

การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อการกลับมา
ท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว : กรณีศึกษา ถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานคร

INTERNATIONAL TOURISTS PERCEPTIONS OF CRIME SAFETY AND ITS EFFECTS
ON THEIR RE-VISIT AND RECOMMENDATIONS : A CASE OF KHAOSARN ROAD

ไชยวัฒน์ อัสวีไชยตระกูล 5237795 SHCJ/M

ศศ.ม. (อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม)

คณะกรรมการปริกษาวิทยานิพนธ์ : ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, Ph.D., เสรี วรพงษ์, Ph.D.

บทสรุปแบบสมบูรณ์

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญของหลายประเทศ และมีการเติบโตอย่าง
สม่ำเสมอ เป็นผลจากความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทางเทคโนโลยีด้านการคมนาคมและโทรคมนาคม
เช่น การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารของสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ความสะดวกและรวดเร็วในการเดินทาง
จึงทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ใหญ่และเติบโตรวดเร็วอุตสาหกรรมหนึ่ง
จากการศึกษาตัวเลขสถิติจากองค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization) พบว่าในปี
พ.ศ.2552 มีจำนวนนักท่องเที่ยวนานาชาติถึง 940 ล้านคน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2542 เป็นสัดส่วน
39% (World Tourism Organization, 2011) นอกจากนี้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวยังมีการเชื่อมโยง
กับอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ อุตสาหกรรมที่พักแรม อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม
อุตสาหกรรมขนส่ง อุตสาหกรรมบริการ อุตสาหกรรมนันทนาการและบันเทิง ตลอดจน
อุตสาหกรรมผลิตสินค้าต่างๆ ด้วยการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่ไม่หยุดยั้ง จึงไม่อาจ
ที่จะปฏิเสธผลกระทบที่เกิดจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลกระทบจาก
อาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวของประเทศไทย เป็นอุตสาหกรรมที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนา
เศรษฐกิจ และสังคมของชาติ สามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการลงทุนในธุรกิจ

ท่องเที่ยว เพื่อบริการนักท่องเที่ยวช่วยสร้างงาน สร้างความเจริญทางด้านเศรษฐกิจแก่สังคมและชุมชนในท้องถิ่นนั้น จากการศึกษาตัวเลขสถิติ พบว่าในปี พ.ศ.2552 มีจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย 15.8 ล้านคน ซึ่งถือเป็นประเทศที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางมาท่องเที่ยวมากเป็นอันดับที่ 16 ของโลก และมีการใช้จ่ายเงินตราจากการท่องเที่ยวคิดเป็นมูลค่า 19.8 ล้านเหรียญสหรัฐ (World Tourism Organization, 2011) สามารถสร้างรายได้มูลค่ามหาศาลให้กับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทย

กรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลางทางด้านต่างๆของประเทศไทย เช่น เศรษฐกิจ สังคม การเมือง การคมนาคม รวมถึงการท่องเที่ยว ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานครนั้นมีหลากหลายสามารถตอบสนองความต้องการที่แตกต่างกันของนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้เป็นอย่างดี ทั้งแหล่งท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณีและกิจกรรม รวมถึงมีแหล่งบันเทิงยามค่ำคืนที่มีสีสัน เช่น ถนนข้าวสาร จากการศึกษาตัวเลขทางสถิติ พบว่าในปี พ.ศ.2550 มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมาท่องเที่ยวที่กรุงเทพมหานครจำนวนทั้งสิ้น 10,843,548 คน และมีรายได้ที่เกิดจากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เป็นเงินจำนวน 145,470.52 ล้านบาท (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2554) โดยถนนข้าวสารนั้นได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวนมาก โดยในปี พ.ศ.2550 มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางไปท่องเที่ยวยังถนนข้าวสารจำนวน 953,147 คน ซึ่งสอดคล้องกับตัวเลขสถิติในปี พ.ศ.2550 ที่พบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างชาตินิยมกิจกรรมนันทนาการและบันเทิง ซึ่งคิดเป็นสัดส่วน 29.57% ของกิจกรรมที่ร่วมระหว่างอยู่ในกรุงเทพมหานคร (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2554)

ปัจจุบัน ได้มีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวทั่วโลกมากขึ้นตามการขยายตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เช่น การลัก-วิ่ง-ชิง-ปล้นทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ การฉ้อโกง การหลอกลวงขายสินค้าหรือบริการ หรือ อาชญากรรมรุนแรงอื่นๆ (Mathieson & Well, 1982) ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว นับว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ตลอดจนการคุ้มครองผลประโยชน์ให้กับนักท่องเที่ยว เป็นปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลกระทบต่อปริมาณนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางไปท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ แหล่งท่องเที่ยวใดที่มีอาชญากรรม หรือ ความไม่ปลอดภัยเกิดขึ้นบ่อยครั้งย่อมส่งผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยวนั้น รวมถึงการตัดสินใจเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยวนั้นของนักท่องเที่ยวด้วย (George, 2011)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาวิจัยปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัย และศึกษาวิจัยการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและ

แนะนำแหล่งท่องเที่ยว โดยศึกษาว่าสิ่งใดมีผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยระดับใดมีผลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว เพื่อประโยชน์ในการทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเกิดความมั่นใจว่าแหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นมีความปลอดภัย ซึ่งสามารถทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเพิ่มมากขึ้น และเป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทยรวมทั้งชื่อเสียงที่ดีของประเทศไทย

วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อศึกษาและส่งเสริมการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำเพราะประทับใจในการต้อนรับและการบริการ
2. เพื่อศึกษาและส่งเสริมการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีอิทธิพลต่อการแนะนำเพื่อเป็นสื่อและแบบอย่างให้นักท่องเที่ยวต่างชาติแนะนำและบอกต่อแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติอื่นๆ

สมมุติฐานในการวิจัย

เพื่อศึกษาและส่งเสริมการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ การแนะนำเพื่อเป็นสื่อและแบบอย่างให้นักท่องเที่ยวต่างชาติแนะนำและบอกต่อแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติอื่นๆ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตทางด้านประชากรเป้าหมาย ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาที่กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวบริเวณถนนข้าวสาร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มีจำนวนทั้งหมด 400 คน
2. ขอบเขตทางด้านเนื้อหา ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเนื้อหาที่เกี่ยวกับทฤษฎีทางอาชีววิทยา ได้แก่ ทฤษฎีทางเลือกที่มีเหตุผล (Rational Choice Theory) และ ทฤษฎีกิจกรรมประจำวัน (Routine Activity Theory)

3. ขอบเขตทางด้านพื้นที่ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาที่กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวบริเวณถนนข้าวสาร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นำผลการศึกษาที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย เพื่อสร้างความมั่นใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติระหว่างท่องเที่ยวอยู่ในประเทศไทยว่าจะได้รับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ตลอดจนได้รับการคุ้มครองผลประโยชน์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
2. ส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยให้เป็นสื่อแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติและการแนะนำนักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นๆ จะทำให้มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเพิ่มมากขึ้น และเป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศ รวมทั้งชื่อเสียงที่ดีของประเทศไทย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ผู้วิจัยศึกษาและพัฒนาแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตามแนวคิดของ George (2010) ซึ่งสามารถจำแนกเป็นข้อกระทงด้านปัจจัยส่วนบุคคลได้ ดังนี้ เพศ อายุ สัญชาติ จำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยว จุดประสงค์ที่เดินทางมาท่องเที่ยว จำนวนของบุคคลที่เดินทางมาท่องเที่ยว เหตุผลที่เดินทางท่องเที่ยว การได้รับข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม และประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ขั้นตอนการพัฒนามาตรวัด

1. ผู้วิจัยศึกษาและพัฒนาจากแนวคิดของGeorge (2010) และสร้างข้อกระทง
2. เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 8 ข้อ เพื่อให้แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามมีความครอบคลุมและเหมาะสมกับงานวิจัยผู้วิจัยทำการแปลคำถามให้เป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาต่างประเทศเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่แปลเป็นภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มาหาความตรงตามภาวะสันนิษฐาน (Construct Validity) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 2 ท่านพิจารณาข้อกระทงแต่ละข้อว่ามีความเหมาะสมทั้งในด้านความถูกต้องของภาษาและการเรียงลำดับข้อกระทงสำหรับการนำแบบสอบถามไปใช้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้ค่าอัตราส่วนร้อยละ (Percentage) ของคำถามเกี่ยวกับข้อมูลและข้อคำตอบในข้อคำถาม โดยแยกหาค่าร้อยละเป็นรายข้อโดยนำเสนอในรูปตารางประกอบการบรรยายข้อมูลที่ได้จากการศึกษา
2. ใช้ค่าเฉลี่ยน้ำหนักความคิดเห็นของประชากรศึกษา โดยหาค่ามัธยฐานเลขคณิต (Mean) ในข้อคำตอบของคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าทุกข้อ
3. ใช้ค่าการกระจายน้ำหนักของคำตอบ โดยการหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
4. การหาค่าความแปรปรวน (Analysis of Variance or ANOVA) ของปัจจัยที่มีผลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว และการวิเคราะห์จำแนกหมู่ (Multiple Classification Analysis or MCA) ของปัจจัยดังกล่าวด้วย

สรุปผลการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคล / ปัจจัยภูมิหลังทางสังคม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุประมาณไม่เกิน 24 ปี เป็นนักท่องเที่ยวชาวยุโรป มาท่องเที่ยวที่ถนนข้าวสารเป็นครั้งแรก และมาท่องเที่ยวคนเดียว มีเหตุผลที่เลือกท่องเที่ยวที่ถนนข้าวสารเพื่อกิจกรรมนันทนาการ ส่วนมากไม่เคยได้ยินข่าวอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในถนนข้าวสาร และไม่เคยตกเป็นเหยื่อทางอาชญากรรม
2. ปัจจัยการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมด้านการก่อการร้าย พบว่า ในภาพรวมการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมด้านการก่อการร้ายของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อยที่สุด ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X} = 1.72)$ ซึ่งสามารถแบ่งรายละเอียดได้ดังนี้
ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการก่อการร้ายในระดับปานกลาง ได้แก่ กังวลว่าถนนข้าวสารจะตกเป็นเป้าหมายการก่อการร้ายเหมือนที่อื่น $(\bar{X} = 2.79, S.D. = 1.035)$ มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถป้องกันเหตุก่อการร้ายได้ $(\bar{X} = 2.73, S.D. = 0.963)$ และกังวลว่าจะมีผู้ก่อการร้ายปะปนอยู่ในกลุ่มนักท่องเที่ยว $(\bar{X} = 2.71, S.D. = 0.910)$
3. ปัจจัยการรับรู้เกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาการเมืองในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาล พบว่า ในภาพรวมการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมด้านการก่อการร้ายของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อยที่สุด ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X} = 1.91)$ ซึ่งสามารถแบ่งรายละเอียดได้ดังนี้

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาการเมืองในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาลในระดับปานกลาง ได้แก่ กังวลว่าความไม่มั่นคงของรัฐบาลไทยส่งผลกระทบต่อราคาสินค้าและบริการ ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 1.046) กังวลว่าปัญหาการเมืองอาจกระทบต่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.71$, S.D. = 1.002) และกังวลว่าการเดินทางบนเรือรื่องของกลุ่มต่างๆ ทำให้เกิดความไม่มั่นใจขณะท่องเที่ยวที่ถนนข้าวสาร ($\bar{X} = 2.66$, S.D. = 0.975)

4. ปัจจัยด้านด้านปัญหาสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค พบว่า ภาพรวมด้านปัญหาสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรคของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.82$) และเมื่อพิจารณารายข้อสามารถแบ่งได้ดังนี้

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรคในระดับปานกลาง ได้แก่ มั่นใจว่าอาหารและเครื่องดื่มสะอาดและถูกหลักอนามัย ($\bar{X} = 2.96$, S.D. = 0.974) กังวลเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของเชื้อโรคในกลุ่มนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.76$, S.D. = 1.060) และกังวลเกี่ยวกับข่าวสารการแพร่ระบาดของเชื้อโรคของภูมิภาคนี้ ($\bar{X} = 2.71$, S.D. = 1.073)

5. ปัจจัยด้านภัยธรรมชาติของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ภาพรวมความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านภัยธรรมชาติของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.88$, S.D. = 0.679) และเมื่อพิจารณารายข้อสามารถแบ่งได้ดังนี้

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านภัยธรรมชาติในระดับปานกลาง ได้แก่ มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถควบคุมเหตุภัยพิบัติได้ทันทั่วทั้งที่และมีระบบแจ้งเตือนที่ทันเวลา ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = 1.040)

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านภัยธรรมชาติในระดับน้อย ได้แก่ กังวลเกี่ยวกับข่าวสารภัยพิบัติในขณะท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.58$, S.D. = 1.135) และได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการเอาตัวรอดจากภัยพิบัติโดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ($\bar{X} = 2.31$, S.D. = 1.070)

6. ปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ภาพรวมความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.81$) และเมื่อพิจารณารายข้อสามารถแบ่งได้ดังนี้

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรมในระดับปานกลาง ได้แก่ กังวลว่าจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ($\bar{X} = 2.95$, S.D. = 1.130) กังวลว่าจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับร่างกาย ($\bar{X} = 2.94$, S.D. = 0.969) มั่นใจเกี่ยวกับความปลอดภัยในการบริการของรถสาธารณะ ($\bar{X} = 2.91$, S.D. = 1.011) กังวลเกี่ยวกับการถูกหลอกลวงขายสินค้าและบริการที่ผิดกฎหมายหรือละเมิดลิขสิทธิ์ ($\bar{X} = 2.74$, S.D. = 1.081) กังวลเกี่ยวกับการลักลอบขายหรือถูกชักชวนให้ซื้อขายเสพติด ($\bar{X} = 2.71$, S.D. = 1.045)

ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรมในระดับน้อย ได้แก่ กังวลเกี่ยวกับข่าวสารภัยพิบัติในขณะท่องเที่ยว ($\bar{X} = 2.58$, S.D. = 1.135) และได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการเอาตัวรอดจากภัยพิบัติโดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ($\bar{X} = 2.31$, S.D. = 1.070)

7. ข้อมูลเกี่ยวกับการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ภาพรวมการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.96$) และเมื่อพิจารณารายข้อสามารถแบ่งได้ดังนี้

การกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อในระดับมาก ได้แก่ ปรารถนาที่จะกลับมาท่องเที่ยวซ้ำอีกในอนาคต ($\bar{X} = 3.66$, S.D. = 1.120) ผู้คนที่ถนนข้าวสารยิ้มแย้มแจ่มใสและเป็นมิตร ($\bar{X} = 3.50$, S.D. = 0.983) และปรารถนาที่จะแนะนำเพื่อน / ครอบครัว / นักท่องเที่ยวคนอื่น ($\bar{X} = 3.44$, S.D. = 1.064)

การกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อในระดับปานกลาง ได้แก่ เชื่อว่านักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นๆ มีความเชื่อมั่นเกี่ยวกับความปลอดภัยที่ถนนข้าวสาร ($\bar{X} = 3.33$, S.D. = 0.899) รู้สึกปลอดภัยขณะท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.30$, S.D. = 0.988) ได้รับการบริการจากร้านค้า สถานบริการ โรงแรมต่างๆ อย่างดี ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = 0.911) รู้สึกอุ่นใจและปลอดภัยเมื่อเห็นการทำหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = 0.932) ถนนข้าวสารและบริเวณรอบๆ มีแสงสว่างอย่างเพียงพอในยามค่ำคืน ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = 0.929) ราคาสินค้าและบริการที่ถนนข้าวสารเหมาะสมกับคุณภาพ ($\bar{X} = 3.11$, S.D. = 1.141) ได้รับการแนะนำเกี่ยวกับราคาค่าบริการและข้อตกลงต่างๆ จากผู้ประกอบการก่อนตกลงซื้อขายหรือใช้บริการ ($\bar{X} = 3.05$, S.D. = 0.955) โรงแรมและที่พักมีความ

ปลอดภัยสูง ($\bar{x} = 2.97$, S.D. = 0.882) ไม่ได้รับการถูกเสนอขายบริการทางเพศ ($\bar{x} = 2.93$, S.D. = 1.277) สามารถรายงานเหตุการณ์ที่น่าสงสัยเกี่ยวกับอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่ได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว ($\bar{x} = 2.90$, S.D. = 0.933) เชื่อมั่นว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถป้องกันอาชญากรรมที่จะเกิดกับนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 2.89$, S.D. = 1.049) ได้รับการแนะนำไม่ให้รับอาหารหรือเครื่องดื่มใดๆ จากคนแปลกหน้า ($\bar{x} = 2.87$, S.D. = 1.207) ปรารถนาจะเขียนบทความออนไลน์ (Blog Post) เชิญชวนให้คนมาท่องเที่ยวถนนข้าวสาร ($\bar{x} = 2.79$, S.D. = 1.205) รู้สึกไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบหรือถูกหลอกลวงในการเสนอขายสินค้าหรือบริการ ($\bar{x} = 2.79$, S.D. = 0.967) รู้สึกอุ่นใจเมื่อเห็นกล้องวงจรปิด (CCTV) ตามจุดต่างๆบนถนนข้าวสาร ($\bar{x} = 2.77$, S.D. = 0.962) ได้รับการแนะนำให้ฝากสิ่งของมีค่าไว้ในตู้นิรภัยของที่พัก ($\bar{x} = 2.73$, S.D. = 0.979)

การกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำบอกต่อในระดับน้อย ได้แก่ สภาพภูมิทัศน์ของถนนข้าวสารมีความเป็นระเบียบและสะอาด ($\bar{x} = 2.37$, S.D. = 0.884)

การพิสูจน์สมมุติฐาน

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยต้องทำการควบคุมตัวแปรปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคลโดยใช้ปัจจัยภูมิภาคของนักท่องเที่ยวต่างชาติของกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นทำการวิเคราะห์หาตัวแปรที่ส่งผลต่อการกระทำผิด พบว่า ปัจจัยภายนอก ได้แก่ ปัจจัยด้านทฤษฎีทางอาชญาวิทยา ดังนี้ ปัญหาด้านการก่อการร้าย, ปัญหาการเมืองภายในประเทศและความไม่มั่นคงของรัฐบาล, ปัญหาด้านสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค, ปัญหาด้านภัยพิบัติ และปัญหาด้านการเกิดอาชญากรรม ซึ่งปัจจัยทั้งหมดนี้ล้วนมีผลต่อการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับที่น่าเชื่อถือ

การทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม ตามกรอบแนวคิดในการวิจัยนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบตัวแปรอิสระที่เป็นตัวแปรปัจจัยภายนอก โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนและการวิเคราะห์การจำแนกพหุร่วม ปรากฏว่า ตัวแปรปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สัญชาติ จำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยวถนนข้าวสาร ผู้วิจัยได้ทดสอบแล้วพบว่าตัวแปรดังกล่าวไม่มีความสัมพันธ์ต่อการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่างส่วนปัจจัยภายนอกที่มีความสัมพันธ์กับการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่น ได้แก่ ปัญหาความกังวลด้าน

สุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรคนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.000 และมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นอยู่ที่ร้อยละ 32, ความกังวลด้านปัจจัยปัญหาการเมืองภายในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาลมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.000 และมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นอยู่ที่ร้อยละ 13.5, ความมั่นใจในการเตือนภัยด้านปัจจัยภัยธรรมชาติมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.02 มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นอยู่ที่ร้อยละ 16.7, ความกังวลด้านปัจจัยการก่อการร้ายมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.006 และมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นอยู่ที่ร้อยละ 10.3 และความกังวลด้านปัจจัยการเกิดอาชญากรรมมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.015 และมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นอยู่ที่ร้อยละ 9.9 ส่วนปัจจัยการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบแล้วพบว่า ไม่มีอิทธิพลต่อการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นแต่อย่างใด

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิจัยเรื่องการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว : กรณีศึกษา ถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานครว่าปัจจัยเหล่านี้ส่งผลต่อการแนะนำนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นหรือไม่

งานวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาในเรื่องปัจจัยภายนอก ได้แก่ ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการก่อการร้าย (กังวลว่าถนนข้าวสารจะตกเป็นเป้าหมายการก่อการร้ายเหมือนที่อื่น, มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถป้องกันเหตุก่อการร้ายได้ และกังวลว่าจะมีผู้ก่อการร้ายปะปนอยู่ในกลุ่มนักท่องเที่ยว) ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาการเมืองในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาล (กังวลว่าความไม่มั่นคงของรัฐบาลไทยส่งผลกระทบต่อราคาสินค้าและบริการ, กังวลว่าปัญหาการเมืองอาจกระทบต่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และกังวลว่าการเดินขบวนเรียกร้องของกลุ่มต่างๆ ทำให้เกิดความไม่มั่นใจขณะท่องเที่ยวที่ถนนข้าวสาร) ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัญหาสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค (มั่นใจว่าอาหารและเครื่องดื่มสะอาดและถูกหลักอนามัย, กังวลเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของเชื้อโรคในกลุ่มนักท่องเที่ยว และกังวลเกี่ยวกับข่าวสารการแพร่ระบาดของเชื้อโรคของภูมิภาคนี้) ความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านภัยธรรมชาติ (มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถควบคุมเหตุภัยพิบัติได้ทันทั่วทั้งที่และมีระบบแจ้งเตือนที่ทันเวลา, กังวลเกี่ยวกับข่าวสารภัยพิบัติในขณะท่องเที่ยว และได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการเอาตัวรอดจากภัยพิบัติโดย

เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น) และความกังวลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรม (กังวลว่าจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน, กังวลว่าจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับร่างกาย, มั่นใจเกี่ยวกับความปลอดภัยในการบริการของรถสาธารณะ, กังวลเกี่ยวกับการถูกหลอกลวงขายสินค้าและบริการที่ผิดกฎหมายหรือละเมิดลิขสิทธิ์, กังวลเกี่ยวกับการลักลอบขายหรือถูกชักชวนให้ซื้อยาเสพติด, กังวลเกี่ยวกับข่าวสารภัยพิบัติในขณะท่องเที่ยว และได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการเอาตัวรอดจากภัยพิบัติโดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น) ปัจจัยดังกล่าวข้างต้นอยู่ในระดับน้อย และมีความรู้สึกอยากแนะนำนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นในระดับมาก โดยการใช้ภูมิภาคของนักท่องเที่ยวซึ่งเป็นปัจจัยภูมิหลังของนักท่องเที่ยวในการควบคุมตัวแปร

จากการพิสูจน์สมมติฐานชี้ให้เห็นแล้วว่าทฤษฎีกิจกรรมประจำวัน (Routine Activity Theory) และทฤษฎีทางเลือก (Rational Choice Theory) มีผลต่อการแนะนำนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 การนำทฤษฎีหลายๆ ทฤษฎีมาใช้ในการวิเคราะห์ สามารถอธิบายการแนะนำนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นได้จริงตามสมมติฐานที่กำหนดไว้และคำถามที่ใช้ในการวิจัยด้วยเช่นกัน โดยผู้วิจัยใช้ปัจจัยสถานะภาพสมรสของผู้ต้องขังกลุ่มตัวอย่างเป็นตัวแปรควบคุม

ข้อมูลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวต่างชาติที่แนะนำให้นักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นๆ มาท่องเที่ยวถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานคร ส่วนมากเป็นเพศชาย มีอายุประมาณไม่เกิน 24 ปี มาจากภูมิภาคยุโรป เดินทางมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารเป็นครั้งแรกและเดินทางมาท่องเที่ยวเพียงคนเดียว โดยต้องการมาท่องเที่ยวโดยตรงเพื่อสันทนการ ด้านการรับรู้ข้อมูลอาชญากรรมและความปลอดภัยนั้น ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวจะรู้สึกวิตกกังวลด้านอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าเนื่องจากความมีเหตุผลในการเลือกโอกาสและเป้าหมายของผู้กระทำผิดต่างๆ มีโอกาสและได้ผลตอบแทนในการเสี่ยงคุ้มค่ากว่าไม่ว่าจะเป็นการลักทรัพย์ การปล้นทรัพย์ การวิ่งราวทรัพย์ แม้กระทั่งการขายสิ่งผิดกฎหมายให้แก่นักท่องเที่ยวต่างชาติ ไม่ว่าจะเป็นยาเสพติด การค้าบริการทางเพศ หรือการขายสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์ต่างๆ อีกทั้งความรู้สึกของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่รู้สึกถูกเอารัดเอาเปรียบกับราคาของสินค้าและบริการที่สูงเกินควรไม่ว่าจะเป็นการบริการของรถแท็กซี่ รถแท็กซี่สามล้อ (รถตุ๊กตุ๊ก) รวมถึงความรู้สึกเดือดร้อนรำคาญและเบื่อกับการขายสินค้าบนท้องถนนไม่ว่าจะเป็นเด็กขายพวงมาลัย เด็กเข็นรถ และขอทานตามถนนเป็นต้น และการรับรู้ข่าวสารอาชญากรรมนั้นส่วนใหญ่รับรู้เมื่อมาถึงประเทศไทยแล้วและได้มีการบอกต่อเตือนภัยในหมู่นักท่องเที่ยวต่างชาติ ผู้ประกอบการต่างๆ และเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยว ซึ่งการบอกต่อและเตือนภัยเหล่านี้ นักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนใหญ่ประทับใจและรู้สึกอุ่นใจกับการท่องเที่ยว

สิ่งเหล่านี้เป็นข้อเท็จจริงที่สอดคล้องกับทฤษฎีกิจกรรมประจำวัน (Routine Activity Theory) และทฤษฎีทางเลือก (Rational Choice Theory) การพิสูจน์สมมุติฐานโดยอาศัยปัจจัยภายนอก ประกอบด้วย ปัจจัยด้านการก่อการร้าย, ปัจจัยด้านปัญหาการเมืองในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาล, ปัจจัยด้านปัญหาสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค, ปัจจัยด้านภัยธรรมชาติ และปัจจัยด้านการเกิดอาชญากรรม ส่งผลต่อการแนะนำออกต่อในหมวกท่องเที่ยวต่างชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสอดคล้องและตรงกับหลักวิจัยที่ว่าทฤษฎีนี้มุ่งความสนใจไปที่ความเสี่ยงและโอกาสที่จะเกิดอาชญากรรมของนักท่องเที่ยวต่างชาติ (ชาญกนิต กฤตยา สุริยะมณีและคณะ, 2554) รวมถึงความหวาดกลัวที่จะเกิดอาชญากรรมของนักท่องเที่ยวต่างชาติ (Ekapong Amornmunepong, 2005).

จากการพิสูจน์สมมุติฐานโดยอาศัยปัจจัยความหวาดกลัวอาชญากรรมแล้ว มีความสอดคล้องและตรงกับหลักวิจัยที่ว่าเมื่อมีความวิตกกังวลมาก การเกิดอาชญากรรมกับตนเองน้อย เพราะได้มีการเตรียมพร้อมและระมัดระวังตัวเองอยู่เสมอ ส่วนผู้ที่มีความวิตกกังวลน้อย การเกิดอาชญากรรมกับตนเองมาก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ Ekapong Amornmunepong. (2005). ประชากรส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 21-25 ปี ระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี สถานภาพโสด มีถิ่นพักอาศัยในทวีปยุโรป กำลังศึกษา เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นครั้งแรก โดยต้องการมาท่องเที่ยวโดยตรง เดินทางมาเป็นส่วนตัว และเป็นการเดินทางมากับเพื่อน ด้านความหวาดกลัวอาชญากรรมพบว่า นักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนใหญ่มีความหวาดกลัวอาชญากรรมประเภทการประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายในระดับสูง ในขณะที่ด้านทรัพย์สินและการรบกวน มีความหวาดกลัวในระดับปานกลาง ในด้านการถูกขโมยเงินในระดับต่ำ และการศึกษาวิจัยด้านความหวาดกลัวอาชญากรรม พบว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุ มีสถานภาพสมรส มีถิ่นที่อยู่ต่างทวีปยุโรป และมาท่องเที่ยวประเทศไทยมากกว่า 1 ครั้ง มีความหวาดกลัวแตกต่างกัน และการวิจัยครั้งนี้ยังพบอีกว่านักท่องเที่ยวต่างชาติรู้สึกเดือดร้อนรำคาญและเบื่อหน่ายกับ ปัญหาความไม่สะอาดของบ้านเมืองและปัญหาการค้าขายบนท้องถนนของเด็กชายพวงมาลัย เด็กเซ่ตรถ รวมถึงขอทานตามถนน เนื่องจากนักท่องเที่ยวต่างชาติมีความกังวลในเรื่องของปัญหาสุขอนามัยและการแพร่ระบาดของเชื้อโรค รวมถึงปัญหาจราจรที่ติดขัด เนื่องจากการได้รับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ในประเทศไทยไม่ว่าจะเป็นข่าวอาชญากรรมต่อชีวิต เช่น ข่าวการข่มขืนนักท่องเที่ยวสาว ข่าวฆ่าชิงทรัพย์ นักท่องเที่ยว ข่าวการเสียชีวิตแปลกประหลาดของนักท่องเที่ยวในสถานที่พัก รวมถึงข่าวปัญหาจราจรที่ติดขัดอย่างหนักในกรุงเทพมหานคร รวมถึงการเดินเรือร้องขอของผู้ชุมนุมตามท้องถนน ทำให้นักท่องเที่ยวรู้สึกเดือดร้อนและหวาดกลัวกับการเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับภิรมย์ บุญรอดพานิช. (2531). การเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้น

นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศเพศหญิงมีความรู้สึกไม่ปลอดภัยมากกว่าเพศชาย ในด้านอายุที่มีเกินกว่า 55 ปี จะมีความรู้สึกไม่ปลอดภัยในระหว่างเดินทางมาท่องเที่ยวมากกว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุน้อยกว่า 55 ปี สำหรับนักท่องเที่ยวที่เคยมาท่องเที่ยวประเทศไทยแล้วมีความรู้สึกปลอดภัยในการเดินทางมาท่องเที่ยวมากกว่าผู้ที่มาเป็นครั้งแรก งานวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่คาดว่าจะประสบปัญหาอาชญากรรมในการเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยจะเป็นผู้กระจายข่าวให้ผู้อื่นทราบถึงประสบการณ์ในการประสบอาชญากรรมในประเทศไทย และการปฏิบัติของผู้เกี่ยวข้องภายหลังเกิดเหตุ นอกจากนี้ สื่อมวลชนประเภทหนังสือพิมพ์ยังเป็นแหล่งสารสนเทศที่นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศได้รับข่าวสารอาชญากรรมในประเทศไทยสูงที่สุด นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศกลุ่มตัวอย่างยังได้ประสบปัญหาที่สร้างความไม่ประทับใจและรู้สึกเดือดร้อนรำคาญ ได้แก่ ปัญหาการจราจรติดขัด ปัญหาความไม่สะอาดของบ้านเมือง และขอทานตามถนน อย่างไรก็ตาม นักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนใหญ่ได้มีการแนะนำและบอกเล่าถึงความประทับใจกับการทำหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นในการแนะนำตักเตือนและเฝ้าระวังภัยต่างๆ และอุ้มนใจกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อเกิดเหตุอาชญากรรมอย่างทันท่วงที รวมถึงที่พักอาศัยที่สะอาดและปลอดภัย อีกทั้งเจ้าของผู้ประกอบการธุรกิจต่างๆ พนักงานสถานที่พักผ่อนต่างๆ ก็เตือนภัยการก่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินอยู่เสมอ สอดคล้องกับ Barker & Page (2002) ทำการศึกษาเรื่อง ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในเมืองหลวง ที่เมืองโอ๊คแลนด์ ประเทศนิวซีแลนด์ พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยมีความสำคัญต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว รวมถึงการเลือกที่จะเดินทางไประหว่างการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังพบว่า การได้รับข่าวสารและการรายงานข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมของสื่อส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว และการปรากฏตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจตามแหล่งท่องเที่ยวยังช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยวระหว่างการท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจากผลการวิจัยที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่ส่งผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ และการแนะนำบอกต่อ ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะโดยอาศัยข้อมูลจากงานวิจัยนี้ ดังนี้

1. รัฐบาล หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมด้านความปลอดภัยให้แก่ นักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวยังประเทศไทย โดยเฉพาะปัจจัยด้านสุขภาพอนามัย

และการแพร่ระบาดของเชื้อโรค (Hygiene concerns and spreading of diseases) และปัจจัยด้านปัญหาการเมืองภายในประเทศและความมั่นคงของรัฐบาล (Domestic political conflicts and instability of the government)

2. รัฐบาล หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังควรส่งเสริมด้านความปลอดภัยอื่นๆ ให้แก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวยังประเทศไทย เช่น ระบบขนส่ง การไม่เอาเปรียบ หรือหลอกลวงสินค้าเกินราคาความเป็นจริง การก่ออาชญากรรมต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ การให้บริการการรับแจ้งเหตุ และอื่นๆ เป็นต้น

3. รัฐบาล หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือกับผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวภาคเอกชน ปรับปรุงประสิทธิภาพการบริการให้ได้มาตรฐาน ปรับปรุงอาคารสถานที่ให้ได้มาตรฐานและปลอดภัย และพัฒนาความหลากหลายของสินค้าและบริการเพิ่มขึ้น เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาท่องเที่ยวซ้ำอีก และแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวคนอื่นเดินทางมาท่องเที่ยว

4. รัฐบาล หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะหน่วยงานด้านการบังคับใช้กฎหมาย ควรอำนวยความสะดวกอย่างเหมาะสมต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ กรณีเกิดคดีความ หรือข้อพิพาทกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติด้วยกัน หรือคนไทย หรือผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว คนไทย เพื่อสร้างภาพลักษณ์ให้การท่องเที่ยวของประเทศไทย และสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยหากมีการวิจัยในทำนองเดียวกันในโอกาสต่อไปผู้วิจัยควรจะต้องศึกษาวิจัยในแหล่งท่องเที่ยวอื่นในประเทศไทยที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ให้ความสนใจเดินทางไปท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก

1. ศึกษาเปรียบเทียบแหล่งท่องเที่ยวในประเทศ กับแหล่งท่องเที่ยวต่างประเทศที่มีชื่อเสียง
2. ศึกษาปัจจัยด้านอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และความปลอดภัยเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่งานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาไว้แล้ว
3. เก็บข้อมูลนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติให้มากขึ้นเพื่อทำให้ได้ข้อมูลที่มีการกระจายตัวมากขึ้น

4. ปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ทั้งในส่วนของการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัย และการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำออกต่อเพื่อให้สามารถวัดได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ และตรงมากที่สุด

INTERNATIONAL TOURISTS PERCEPTIONS OF CRIME SAFETY AND ITS
EFFECTS ON THEIR RE-VISIT AND RECOMMENDATIONS A CASE OF THE
KHAOSARN ROAD

Pol. Lt. Chaiwat Aschaitrakul 5237795/SHCJ/M

M.A. (CRIMINOLOGY AND CRIMINAL JUSTICE)

THESIS ADVISORY COMMITTEE: SIRI VORAPHONG, Ph.D., CHARNKANIT
KRITAYA SURIYAMANEE, Ph.D.

EXTENDED SUMMARY

Background and Significance of The Problem

Tourism is the indispensable industry of many countries and steadily growing which is from the speed advancement of technology in communication and telecommunication e.g. dissemination of information on tourist sites and the expedition of travels. They boost the tourism industry to be a mega-industry with rapid growth and the statistics from World Tourism Organization revealed that in 2009, there have been 940 global tourists which rose 39% compared to 1999 (World Tourism Organization, 2011). In addition, the tourism industry links other related industries, i.e. the hotel industry, the food and beverage industry, the transportation industry, the service industry, the recreation and entertainment industry and other manufacturing industries. Under the non-stop expansions of the tourism industry, it is indisputable about its impacts particularly crimes against tourists.

The Thai tourism plays the key role in the national economic and social development and enables to raise income from tourism which leads to the tourism investment in providing services for tourists in the matters of job creation and the advancement of economy, social and local communities. Statistics displayed that 15.8 million foreign tourists arrived Thailand in 2009 which was the 16th rank of the world.

The tourist spending hiked to 19.8 million US dollars (World Tourism Organization, 2011) and brought immense income to the tourism industry of Thailand.

Bangkok is the heart of Thailand regarding economy, social, politics, transportation and tourism. Further, the attraction sites in Bangkok are diverse and can well meet the diverse needs of tourists particularly the foreign tourists either the arts and cultural sites or the traditional activity sites or the colorful nightlife entertainment such in the Khaosarn Road. Statistics revealed that 10,843,548 tourists arrived at Bangkok in 2007 and the spending reached 145,470.52 million Baht (TAT, 2011). The Khaosarn Road is very popular for the immense number of foreign tourists. 953,147 foreign tourists arrived at the Khaosarn Road in 2007. It was corresponded with the statistic of 2007 that the foreign tourists were attracted with the recreation and entertainment activities with the proportion of 29.57% of the overall activities during their Bangkok stays (TAT, 2011).

At present, there are crimes victimizing tourist around the world by the expansion of the tourism industry such as theft, snatching, robbery-total and gang robbery against tourists around the attraction sites, cheating and fraud, convincing sales or services and violent crimes (Mathieson & Well, 1982). Safety of tourists is the critical factor in developing the tourist industry. Safeties of life and property and interest protection for tourists are the critical elements affecting the number of tourists to travel to the attraction sites. Any sites with crimes or often insecurity negatively affect the sites which includes the decision-making of the tourist visits (George, 2011).

The research thus intended to investigate the personal data of the foreign tourists perceiving crimes and safety and to study the international tourists' perceptions of crime and safety and its effects on their revisits and recommendations. The areas of the study were what were the impacts over international tourists' perceptions of crime and safety? What were the levels of the perception on crime and safety affecting the revisits and tourist site introduction for their benefits to create confidence that sites in Thailand were safe? This enabled to increase number of foreign tourists and was lucrative to the national tourism industry as well as the good fame of Thailand.

Research Objectives

1. To study and to promote the international tourists' perceptions of crime and safety and its effects on their revisits because of impressions on hosting and service;
2. To study and to promote the international tourists' perceptions of crime and safety and its effects on their introduction as media and model for foreign tourists in their recommendation and word-of-mouth approach.

Hypothesis

The international tourists' perceptions of crime and safety influenced their revisits, their recommendation and word-of-mouth model over the foreign tourists.

Scope of The Study

1. The scope of the targeted population was focused on 400 foreign tourists visiting the Khaosarn Road, Phra Nakhon District: Bangkok.
2. The scope of its contents was focused on the Rational Choice Theory and the Routine Activity Theory.
3. The scope of area was focused on the foreign tourists visiting the Khaosarn Road, Phra Nakhon District: Bangkok.

Expected Benefits

1. Results would be adopted to develop the tourism of Thailand and to create confidence among foreign tourists during their stays in Thailand that they would be safe in their life and property as well as every interest-related protection.
2. To promote the tourism of Thailand as media to the foreign tourists and to recommend other foreign tourists which would be increased the number of foreign tourists and was lucrative to the national tourism industry as well as the good fame of Thailand.

Instrumentation

The researcher studied and developed the questionnaire about the general information of the respondents based on the concept of George (2010) and divided into items of sex, age, nationality, times of visit, aims of visit, number of tourists, reasons of visit, information reception of crime and victimization experience.

Procedures of developing measures

1. The researcher studied and developed the concept of George (2010) and itemization.
2. The part of general information contained 8 items to allow coverage and appropriation of the respondents' general information. The questionnaire was translated into English and checked by the linguistic experts to check its content validity.
3. The researcher submitted the English questionnaire to find its construct validity of each item under the discernment of two experts for its linguistic appropriation, its accuracy and its chronological order with the questionnaire which would be conducted with respondents.

Statistics for Data Analysis

1. Using percentage with each item and present them in descriptive tables with data collected from the study;
2. Weighing the idea of the studied population by finding their means with the responses from each respondent in every item.
3. Valuing the spread-weight of the response by finding the values of the standard deviation.
4. Valuing the variance of each item was through ANOVA (analysis of variance) and MCA (multiple classification analysis).

Summary of The Results

1. Personal Data/ Social Background Data revealed that most samples were male, aged older than 24 years, being the European tourists visiting the Khaosarn Road for the first time and travelling alone. Their reasons of visit were for recreation activities and mostly they never heard criminal news committed in the Khaosarn Road but they were never victimized by crimes.

2. The perception of crime on terrorism revealed that in general it was the lowest level with $\bar{X} = 1.72$ with following details.

Worries about terrorism were at moderate level which involved worries that the Khaosarn Road would be the terrorists' target as in other spots ($\bar{X} = 2.79$, $SD = 1.035$); confident that the local authorities could prevent terrorist attacks ($\bar{X} = 2.73$, $SD = 0.963$); and worries of terrorist amid tourists ($\bar{X} = 2.71$, $SD = 0.910$).

3. The perception of crime on domestic political problems revealed that in general it was the lowest level with $\bar{X} = 1.91$ with following details.

Worries about the domestic political problems and the government stability were at moderate level which involved worries that the Thai instable government would affect the price of goods and services ($\bar{X} = 2.87$, $SD = 1.046$); worries of the political problems affecting the safety of tourists ($\bar{X} = 2.71$, $SD = 1.002$); and worries of the political rally of different groups creating disconfidence for tourist in the Khaosarn road ($\bar{X} = 2.66$, $SD = 0.975$).

4. Problems of health and epidemics revealed that in general it was the lowest level with $\bar{X} = 1.82$ with following details.

Worries about health and epidemics were at moderate level which involved worries that the confidence in clean and hygienic foods and drinks ($\bar{X} = 2.96$, $SD = 0.974$); worries of epidemics among tourist ($\bar{X} = 2.76$, $SD = 1.060$) and worries of regional epidemic news ($\bar{X} = 2.71$, $SD = 1.073$).

5. The natural disaster revealed that in general it was the low level with $\bar{X} = 1.88$ and $SD = 0.679$ and by item they are classified as below.

The moderate level of the natural disaster was confidence that the local authorities can control it on time and with immediate real-time alarm system ($\bar{X} = 3.06$, $SD = 1.040$).

The low level of the natural disaster was worries of the natural disaster news during their trip ($\bar{X} = 2.58$, $SD = 1.135$) and advices of survival from the natural disaster by the local authorities ($\bar{X} = 2.31$, $SD = 1.070$).

6. The crimes committed revealed that in general it was the low level with $\bar{X} = 1.81$ and by item they are classified as below.

The moderate level of crimes committed was the worries of being victimized on crime against property ($\bar{X} = 2.95$, $SD = 1.130$); being victimized on crime against body ($\bar{X} = 2.94$, $SD = 0.969$); confidence in safety of public transportation service ($\bar{X} = 2.91$, $SD = 1.011$); worries of being subject to deceptive sales, illegal service and pirated goods ($\bar{X} = 2.74$, $SD = 1.081$); and worries of illegal selling or persuading to buy drugs ($\bar{X} = 2.71$, $SD = 1.045$).

The low level of crimes committed was the worries of natural disaster news during the trip ($\bar{X} = 2.58$, $SD = 1.135$); being advices how to survive the natural disaster from the local authorities ($\bar{X} = 2.31$, $SD = 1.070$).

7. Revisits and recommendations of the sample revealed that in general it was the high level with $\bar{X} = 2.96$ and by item they are classified as below.

The high level of revisits and recommendations were desire to return for revisit in future ($\bar{X} = 3.66$, $SD = 1.120$); people in the Khaosarn Road were full of smile and amicable ($\bar{X} = 3.50$, $SD = 0.983$); and desire to recommend to friends/friends/ other tourists ($\bar{X} = 3.44$, $SD = 1.064$).

The moderate level of revisits and recommendations were believing that other nation tourists had confidence of safety in the Khaosarn Road ($\bar{X} = 3.33$, $SD = 0.899$); feeling safety during touring ($\bar{X} = 3.30$, $SD = 0.988$); obtaining good services from shops, entertainment houses and hotels ($\bar{X} = 3.29$, $SD = 0.911$); feeling relieved and secure when seeing the local authorities doing their works ($\bar{X} = 3.27$, $SD = 0.932$); the Khaosarn Road and areas around had sufficient lights during nighttime

($\bar{X} = 3.14$, $SD = 0.929$); the prices of goods and services in the Khaosarn Road are appropriate and worth quality ($\bar{X} = 3.11$, $SD = 1.141$); being recommended on the prices of the services and agreements from entrepreneurs before trading or service uses ($\bar{X} = 3.05$, $SD = 0.955$); hotels and lodgings had high safety ($\bar{X} = 2.97$, $SD = 0.882$); Never been offered for sex selling ($\bar{X} = 2.93$, $SD = 1.277$); able to easily and rapidly report suspicious incidents of crime to the local authorities ($\bar{X} = 2.90$, $SD = 0.933$); confident that the local authorities can prevent crimes possible to happen with tourists ($\bar{X} = 2.89$, $SD = 1.049$); being advised not to receive any foods and drinks from strangers ($\bar{X} = 2.87$, $SD = 1.207$); desire to write blog post inviting tourists to visit the Khaosarn Road ($\bar{X} = 2.79$, $SD = 1.205$); feeling not being taken advantages or deceptive selling or servicing ($\bar{X} = 2.79$, $SD = 0.967$); feeling relieved upon seeing CCTV installed at point along the Khaosarn Road ($\bar{X} = 2.77$, $SD = 0.962$); and being advised to deposit valuables in the safe boxes in the lodging ($\bar{X} = 2.73$, $SD = 0.979$).

The low level of revisit and recommendation by word-of-mouth were the landscapes of the Khaosarn Road with order and clean ($\bar{X} = 2.37$, $SD = 0.884$).

Tests of Hypotheses

In this study, the researcher had to control variables of personal backgrounds by using the regions of foreign tourists. Then analyzing the criminological theory as the external factor affecting offense, it was found that terrorism, the domestic political issues, the government stability, the problems of health and epidemics, natural disasters, crimes committed affected recommendation through word-of-mouth for other foreign tourists by statistical significance at the level of reliability.

The tests of the relationship between the independent variables and dependent variables under the conceptual framework through testing the external independent variables and dependent variables by applying ANOVA and MCA which were found that their personal background, i.e. sex, age, nationality, times of visiting the Khaosarn Road and found that those variables had no relationship with the

offenses of the samples. The external variables had relationship with the recommendation through word-of-mouth to other foreign tourists, i.e. worries of health and epidemics by statistical significance at 0.000 levels and had relationship with the recommendation through word-of-mouth to other foreign tourists by 32%. The worries of domestic political issue and the government security had statistical significance relationship at 0.000 levels and had relationship with the recommendation through word-of-mouth to other foreign tourists by 13.5%. The confidence of real-time alarms on natural disaster had statistical significance relationship at 0.02 levels and had relationship with the recommendation through word-of-mouth to other foreign tourists by 16.7%. The worries of terrorism had statistical significance relationship at 0.006 levels and had relationship with the recommendation through word-of-mouth to other foreign tourists by 10.3%. The worries of crime committed had statistical significance relationship at 0.015 levels and had relationship with the recommendation through word-of-mouth to other foreign tourists by 9.9%. On the other hand, it was found that revisits did not influence the recommendation through word-of-mouth to any other foreign tourists.

Discussions

The research was to investigate the perceptions of crime safety of the foreign tourists affecting their revisits and tourist site introductions. It was a case study of the Khaosarn Road, Bangkok on whether these factors affected the recommendation to other foreign tourists.

This research investigated the external factors containing worries of terrorism (i.e. worries of the Khaosarn Road would be targeted as other terrorist targets, confidence of the local authorities could prevent mishaps, and worries of terrorist were amid tourists). The worries of domestic political problems and the government stability (were worries of the government instability affecting the prices of goods and services, worries of the political problems affecting the tourists' safety and worries of political rallies among various groups creating disconfidence while visiting the Khaosarn Road). The worries of health and epidemics (were confidence of clean and hygienic food and drink, worries of epidemics among tourist and worries of

epidemic news in this region). Worries of natural disaster (were the local authorities could control natural disaster on time and installing real-time alarms, worries of natural disaster news during touring and being advised how to survive by the local authorities). The worries of crimes committed (were worries of being victimized by crime against property, worries of being victimized by crime against person, confidence of safety in the public transportation service, worries of deceptive selling and illegal service and private goods, worries of illegal selling drug and persuasive buying drug, worries of natural disaster news during touring, and being advised to survive from the disaster by the local authorities). Those factors above had low levels but the desire to introduce visits to other foreign nationalities at high level by using regions of the tourists in their personal data as the control variables.

The hypothesis test proved that the Routine Activity Theory and the Rational Choice Theory affected the recommendation to other foreign tourists by statistical significance at 0.05 levels. Adopting many theories for analyses truly explicated recommendations for other foreign tourists as hypothesized and questioned through using the regions of the foreign tourists as the control variables.

The research data revealed that foreign tourists recommending other foreign tourists to visit the Khaosarn Road, Bangkok were male, aged older than 24 years from Europe, who took the first trip and travelled alone directly aimed at their visit for recreation. Their perception on crimes and safety was more worries about property crime because of the choice of opportunity and the target which the offenders found potential and high returns worthy to their risk regardless theft, gang robbery, snatching, even illegal goods either drugs or prostitution or pirated goods. In addition, the foreign tourists felt being taken advantages on over expensive price and services of taxi, tricycle taxi (tuk tuk) included troublesomeness and frustration of street vending regardless the lei child vendors, car child cleaning and street beggars. Their perception of criminal information was mostly aware when they had already arrived Thailand and through the word-of-mouth alarm from other foreign tourists, entrepreneurs and the tourist police. Such word-of-mouth approach was impressed and feeling warmly secure with their visits.

All the above were corresponded with the Routine Activity Theory and the Rational Choice theory. Testing hypotheses applying the external variables containing

terrorism, the domestic political issues and the government stability, the health and epidemics, the natural disasters and crimes committed affected the recommendation by word-of-mouth among the foreign tourists by statistical significance. They were also corresponded with this conceptual framework that these theories were focused on risks and opportunity to commit crimes among the foreign tourists (Charnkhanit Krittaya Suriyamanee et al, 2011) including fear of crimes to happen with the foreign tourist (Ekapong Amornmuneepong, 2005).

Testing the hypothesis by using fear of crime was corresponded with the research principle when there were much worries, there were less crimes happened with oneself because of promptness and ever cautions. Those with less worries, they would meet more crimes and they were corresponded with the work of Ekapong Amornmuneepong (2005) that most population were female aged 21-25 years old, being baccalaureates, single, Europeans, continuing studies, first visit in Thailand, direct touring, private travel, and travelling with friends. It was found with fear of crime that most foreign tourists fear crimes against body at high level while it was moderate level of fear with crimes against property and annoyance. It was low level with cheating and fraud. It was found with fear of crimes that foreign tourist with age, marital status, European domicile, and visited Thailand more than once had different fear of crimes. This research also found that foreign tourists felt annoyance and boredom with uncleanness, street vending of lei from children car cleaning and street beggars because foreign tourists were worried on health and epidemics and congested traffic. It worried foreign tourists and made them fear to visit attraction sites when they heard news of crimes against body such as rape of young lady foreign tourists, robbery total murder of tourists, mysterious death of tourists in hotels, heavy traffic jam in Bangkok and the street political demonstrators which troubled and threatened tourist to reach the attraction sites. It was corresponded with Phirom Boonrodpanich (1989) that visiting Thailand, the foreign female tourist felt more insecure than the male tourists. Tourists with more than 55 years old felt more insecure during their visits than tourist younger than 55 years old. Tourist ever visiting Thailand felt secure more than the first time visit tourists. This research found that the international tourists expected to meet crime during their visits would disseminate the experience of crime in Thailand and dealing persons involved after the incident. In addition, the mass

media of printed matters were another top source of the international tourist information. The international tourists met with unimpressible event and felt annoyance such as congested traffic, uncleanness and street beggars. However, most foreign tourists recommended and narrated their impressions with the works of the police and the local authorities advising them to be alert to dangers and they felt secure in their immediate fulfilling duties when crimes happened. It also included the clean and secure accommodation. The owners of the business and the staff of the residences always alarmed about property crimes. It was corresponded with the work of Baker & Page (2002) on Safety of Tourists in Auckland the Capital of New Zealand that the perception of safety was important to the behaviors of the tourists and their choice of destinations. In addition, it was found that receiving news and reports of crimes affecting behaviors of tourists and it was also found that the presence of the police amid the attraction sites increased confidence for tourists during their trips.

Recommendations from The Study

Recommendations on the policy of promoting the tourism industry as above revealing their impacts on the perception of crime and safety of the foreign tourists which influenced revisits and recommendation and the researcher would suggest as follows

1. The government or the office involved should promote safety for the foreign tourists visiting Thailand especially hygiene concerns and spreading of diseases as well as the Domestic political conflicts and instability of the government.
2. The government or the office involved should promote safety for the foreign tourists visiting Thailand especially the transportation system, never taking advantages, never deceiving in selling for over charge, crime committed against the foreign tourists, providing services of notification and others.
3. The government or the office involved should operate with private entrepreneurs of tourist industry to standardize service quality, to improve the standards of building, safety and to develop diverse goods and more service in order to attract tourists for revisits and to recommend other tourists to visit Thailand.

4. The government or the office involved especially the commander of law enforcement should facilitate equal justice for the foreign tourists in the lawsuits and disputes among the foreign tourists or the Thais or the Thai entrepreneurs of the tourist business. This is the image creation to the Thai tourism and to impress the foreign tourists.

Recommendations for Further Studies

Further studies should be conducted with other attraction sites in Thailand and with the foreign tourists to attract more visitors.

1. Conducting comparative studies in the attraction sites in Thailand and renowned attraction sites abroad;
2. Studying other factors influencing the perception of additional crimes and safety besides the existing researches;
3. Collecting data from foreign tourists more for better spread data; and
4. Improving the research instruments both in parts of the perception on crimes and safety and revisits and recommendations by word-of-mouth for the correct, accurate and direct measurability.

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2544). คำศัพท์ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร: การบริการวิชาการและฝึกอบรม.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2554). ข้อมูลสถิตินักท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร: สำนักพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- ธนพล แก้ววงษ์. (2552). แนวทางการพัฒนาการจัดการกิจกรรมจักรยานเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประพนธ์ สหพัฒนา และคณะ. (2552). รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์โครงการวิเคราะห์พื้นที่ซึ่งมีคัลล์ทรีพ้อย์ในปริมาณสูง (Hot Spot) ในเขตกรุงเทพมหานคร. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- พ.ร.บ.สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยพ.ศ. 2544
- พ.ร.บ.นโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ.2551
- ศรัณญา วรากุล. (2551). ปฐมนิเทศอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ORIENTATION TO TOURISM INDUSTRY. พิมพ์ครั้งที่ 4 (ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อิทธิรัฐ สีนารักษ์. (2548). การศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิสุทธิ ศรีคง. (2535). ทศนคติของผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวต่อปัญหาอาชญากรรมต่อนักท่องเที่ยวบน เกาะสมุย. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ภิรมย์ บุญรอดพานิช. (2531). ผลกระทบของปัญหาอาชญากรรมต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศไทย (ศึกษาเฉพาะกรณีความรู้สึกของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ). ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- นงลักษณ์ ผดุงทศ. (2554). การศึกษาวิเคราะห์พื้นที่การก่ออาชญากรรมต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในประเทศไทย : ศึกษากรณีจังหวัดท่องเที่ยวไทย. ปรินญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชญวิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สันทัศน์ เชื้อพุดตาล. (2541). การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนต่อนักท่องเที่ยว : ศึกษาเฉพาะความคิดเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยว เมืองพัทยา. ปรินญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชญวิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อภิชาติ อุดรมาตย์. (2542). การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมแก่นักท่องเที่ยวของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต. ปรินญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชญวิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี. (2549). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. วิทยานิพนธ์ปรินญาสังคมศาสตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาอาชญวิทยาและงานยุติธรรม. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี. (2554). ทฤษฎีอาชญวิทยาร่วมสมัยกับการวิจัยทางด้านอาชญวิทยาในปัจจุบัน. นนทบุรี: หินหยางการพิมพ์.
- ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, อุนิษา เลิศโตมรสกุล. (2553). ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด : กรณีศึกษาผู้กระทำผิดร้ายแรงและมีโทษสูงและต้องดูแลเป็นพิเศษ. (รายงานการวิจัย). สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กระทรวงยุติธรรม และคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, อุนิษา เลิศโตมรสกุล. (2553). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดร้ายแรงทางเพศ : กรณีการข่มขืนและการโทรมหญิงของเด็กและเยาวชนในบริบทของทฤษฎีเชิงบูรณาการ. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม, กระทรวงยุติธรรม

ภาษาอังกฤษ

- Alleyne, D., & Boxill, I. (2003). The impact of crime on tourist arrivals in Jamaica. *International Journal of Tourism Research*, 5, 381-391.

- Baker, M., & Page, S. J. (2002). Visitor safety in urban tourism environments: the case of Auckland, New Zealand. *Cities*, 19(4), 273-282.
- Baker, M., Pages, S. J., & Meyer, D. (2003). Urban visitor perceptions of safety during a special event. *Journal of Travel Research*, 41(4), 355-361.
- Boakye, K. A. (2010). Studying tourists; suitability as crime targets. *Annals of Tourism Research*, 37(3), 727-743.
- Chen, J. S., & Gursoy, D. (2001). An investigation of tourists' destination loyalty and preferences. *International Journal of Contemporary Hospitality Management*, 13(2), 79-85.
- Cohen, L., & Felson, M. (1979). Social change and crime rate trends: a routine activity approach. *American Sociological Review*, 44, 588-608.
- Crotts, J. C. (1996). Theoretical perspectives on tourist criminal victimization. *Journal of Tourism Studies*, 7(1), 2-9.
- EkapongAmornmunepong. (2005). Fear of Crime and Expectation of Foreign Tourists Toward Tourist Police. The Degree of Master of Arts (Criminology and Criminal Justice) Faculty of Graduate Studies Mahidol University.
- Fodness, D., & Murray, B. (1998). A typology of tourist information search strategies. *Journal of Travel Research*, 37, 108-119.
- George, R. (October 2003). Tourists' perceptions of safety and security while visiting Cape Town. *Tourism Management*, 24, 575-585.
- George, R. (2010). Visitor perceptions of crime-safety and attitudes toward risk: The case of Table Mountain National Park, Cape Town. *Tourism Management*, 31, 806-815.
- Gibson, H., & Jordan, F. (1998). Travelling solo: a cross-cultural study of British and American women aged 30-50. Paper presented at the Fourth International Conference of the Leisure Studies Association, Leeds, U.K.
- Gibson, H., & Yiannakis, A. (2002). Tourist roles: needs and the adult life course. *Annals of Tourism Research*, 2, 358-383.
- Harper, D. W. (2001). Comparing tourists crime victimization; Research notes. *Annals of Tourism Research*, 28(4), 1053-1056.
- Holcomb, J., & Pizam, A. (2006). Do incidents of theft at tourist destinations have a negative effect on tourists' decisions to travel to affected destinations? In Y. Mansfeld, & A.

- Pizam (Eds.), *Tourism, Security and safety: From theory to practice* (pp. 105-124)
Oxford: Elsevier Butterworth-Heinemann.
- Khaosaner. (2011). *Free magazine*. may, 20.
- Jud, G. (1975). Torism and crime in mexico. *Social Sciences*, 56, 324-330.
- Kozak, M., Crotts, J. C., & Law, R. (2007). The impact of the percaption of risk on international travelers. *International Journal of Tourism Research*, 9, 233-242.
- Lepp, A., & Gibson, H. (2003). Tourist roles, perceived risk and international tourism. *Annals of Tourism Research*, 30(3), 606-624.
- Lin, V. L., & Loed, P. D, (1997). Tourism and crime in Mexico: some comments. *Social Science Quarterly*, 58, 164-167.
- Loeb, P. D., & Lin, V. L., (1981). The economics of tourism and crime: a specific error approach. *Resource Management and Optimization*, 1(4), 315-331.
- McPheters, L. R., & Stronge, W. B. (1974). Crimes as an environment externality of tourism: Miami, Florida. *Land Economics*, 50(3), 288-292.
- Mansfeld, Y., & Pizam, A. (Eds.). (2006). *Tourism, Security and safety: From theory to practice*.
Oxford: Elsevier Butterworth-Heinemann.
- Mathieson, A., & Wall, G. (1982). *Tourism: Economic, physical and social impacts*. Singapore: Longman.
- Mamby, R. I., Brunt, P., & Hambly, Z. (2000). Fear of crime among British holiday makers. *British Journal of Criminology*, 40, 468-479.
- Pinhey, T. K., & Iverson T. J. (1994). Safety concerns of Japanese visitors to Guam. *Journal of Travel & Tourism Marketing*, 3(2), 87-94.
- Pizam, A. (1982). Tourism and crime: is there a relationship? *Journal of Travel Research*, 20(3), 7-10.
- Prideaux, B. (1996). The tourism crime cycle: a beach destination case study. In a Pizam, A., & Mansfeld (Eds.), *Tourism, crime and international security issues* (pp. 59-77).
Chichester: John Wiley & Sons.
- Reisinger, Y., & Mavondo, F. (2006). Cultural differences in travel risk perception. *Journal of Travel & Tourism Marketing*, 20(1), 13-31.

- Richardson, S., & Crompton, J. (1988). Vacation patterns of French and English Canadians. *Annals of Travel Research*, 15(3), 430-545.
- Ryan, C. (1993). Crime, violence, terrorism, and tourism: an accidental or intrinsic relationship? *Tourism Management*, 14, 173-183.
- Schiebler, S., Crotts, J. C., & Hollinger, R. (1996). Florida tourists' vulnerability to crime. In A. Pizam, & Y. Mansfeld (Eds.), *Tourism, crime and international security issues* (pp. 37-50). Chichester: John Wiley & Sons.
- Seddighi, H., Nuttall, M., & Theocharous, A. (2001). Does cultural background of tourists influence the destination choice? An empirical study with special references to political instability. *Tourism Management*, 22(2), 181-191.
- Sonmez, S. F., & Graefe, A. R. (1998). International vacation decision and terrorism risk, *Annals of Tourism Research*, 25(1), 122-124.
- Strangeland, P. (1998). Other targets or other locations? *British Journal of Criminology*, 38, 61-77.
- TeerawatNamseetarn. (1998). Participation of The Personnel Concernning Tourism Industry in Prevention of Crime Against The Tourists.The Degree of Master of Arts (Criminology and Criminal Justice) Faculty of Graduate Studies Mahidol University.
- Um, S., & Crompton, J. L., (1990). Attitude determinants in tourism destination choice. *Annals of Tourism Research*, 17, 432-448.
- Urbanowicz, C. (1977). Integrating tourism with other industries in Tonga. In B.H. Farrel (Ed.), *The social and economic impact of tourism on pacific communities*. Santa Cruz: University of Santa Cruz.
- Walker, L., & Page, S. J. (2007). The visitor experience of crime: the case of central Scotland. *Current Issues in Tourism*, 10(6), 505-542.

เว็บไซต์ต่างๆ

<http://www.unwto.org>

<http://www.thai.tourismthailand.org>

<http://www.thailandtouristpolice.com>

ภาคผนวก

Questionnaire on***Tourists' Awareness of Crime and Safety and its Influence on the Decision to re-visit or
Give Recommendations:
A Case Study of Khaosan Road, Bangkok*****Background**

.....

This survey by questionnaire is a part of the post-graduate thesis of Pol.Cpl.Chaiwat Aschaitrakul (Student ID 5237795 SHCJ/M) at the Department of Criminology and Criminal Justice, Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University. The thesis aims to study tourists' awareness of crime-safety and its influence on the decision to re-visit or give recommendations. To construct a valid and accurate result of the study, your complete and truthful answers to all questions are required. The data will be analyzed and presented collectively in statistical format and no personal information of individual respondents will be disclosed.

The researcher proclaims no liabilities to respondents for taking part in the study and wish to express gratitude for kind cooperation.

The questionnaire consists of three parts:

Part 1	Personal information of respondent	8 questions
Part 2	Awareness on crime-safety	18 questions
Part 3	Decision on re-visit and recommendations	20 questions

Part 1 Personal information of respondent:

Instruction: Please mark “√” in front of the suitable choice and/or specify appropriate answers in any given space.

Have you ever completed this questionnaire before?

() Yes () No

1.1 Gender

() Female () Male

1.2 Age

() 24 years or below () 25 – 34 years () 35 – 44 years
() 45 – 54 years () 55 years and above

1.3 Which region/continent you are from? (Please specify country: _____)

() ASEAN () East Asia () South Asia
() Europe () North America () South America
() Oceania () Middle East () Africa

1.4 How many times have you visited Khaosan Road?

() 1 time (first visit) () 2 – 5 times
() 6 – 10 times () More than 10 times

1.5 What is the purpose of the visits? (you may choose more than one answer.)

() Recreation/entertainment () Shopping/buying souvenirs
() Art /culture appreciation () Dining

1.6 Who do you travel with?

() Travel alone (none) () Family member(s)
() Friend(s) () With a tour group

1.7 Have you ever heard of any crimes on Khaosan road?

() Never () Yes. Please indicate the source(s):
() Television () Magazine () Newspaper
() Friends/family members () Tourists () Tour guides

1.8 Have you ever been a victim of any crime during travel?

() No

() Yes

If yes please specify the type of crime that you had experienced: _____

Part 2: Knowledge about crime-safety

Instruction: Please mark “√” in front of the suitable choice and/or specify appropriate answers in any given space.

Question	Absolutely incorrect	Incorrect	Neutral	Correct	Absolutely correct
1.Khaosarn Road is one of the terrorism targets, just like other popular tourist attractions.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
2. There are many international tourists on Khaosarn Road, some of them could be terrorists.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
3.I am confident that police officers in Khaosarn area are capable of terrorism prevention.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
4.I am concerned that the domestic political conflicts might affect my safety in Khaosarn Road area.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
5.News on demonstrations by various groups in Bangkok has increased my concerns on safety on Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
6. I am concerned that the unstable politics might have caused the increase in prices of goods and services on Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
7. I am concerned about spreading out germs and communicative diseases among tourists on Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
8. I am concerned about spreading out of diseases in this region.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
9. I am confident in the hygiene of food and drink on Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
10. News on natural disasters (floods, earthquakes, etc) has increased my concerns on safety on Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
11. I am confident that Thai authorities are capable of handling natural disasters and Thailand is equipped with functioning disaster alert system.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
12. Before travelling to Khaosarn Road, I have been briefed by Thai authorities about safety practices in case of natural disasters.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)

Question	Absolutely incorrect	Incorrect	Neutral	Correct	Absolutely correct
13. I am concerned about being a target of illegal and pirated goods and services on Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
14. I am concerned about being a target of prostitute services on Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
15. I am concerned about drugs or being persuaded to buy drugs on Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
16. There is a possibility that I became a property crime victim on Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
17. There is a possibility that I may become a victim of violent crime on Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
18. I am confident in the safety of public transport around Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)

Part 3: Decision to revisit and recommendations

Instruction: Please mark “√” in front of the suitable choice and/or specify appropriate answers in any given space.

Question	Absolutely incorrect	Incorrect	Neutral	Correct	Absolutely correct
1. I wish to revisit Khaosarn Road in the future.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
2. I wish to recommend friend / family /tourists to visit Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
3. People on Khaosarn Road are friendly.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
4. I receive very good services from shops, entertainment places, and hotels.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
5. Prices of goods on Khaosarn Road are reasonable.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
6. I do not feel that I am being taken advantage of or cheated by retailers on Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)

Question	Absolutely incorrect	Incorrect	Neutral	Correct	Absolutely correct
7. I feel safe on Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
8. Seeing patrolling police officers reassures me that Khaosarn Road is safe.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
9. Khaosarn Road and its vicinity are well-lit.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
10. Seeing CCTV cameras reassures me that Khaosarn Road is safe.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
11. Nobody approached me for sexual services.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
12. Khaosarn Road is tidy and clean	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
13. Hotels and accommodations on Khaosarn Road are very safe.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
14. Staff of hotel advised me to deposit my valuables in the safe box of the hotel.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
15. I have been advised not to accept food or drink from strangers.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
16. I am well-informed of service fees and conditions of service prior to buying or agreeing to use the services.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
17. It is convenient and handy for me to report any suspicious crime act to police officers on Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
18. I am confident that police officers on Khaosarn Road are capable of preventing potential crimes.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
19. I will write blog posts to invite people to visit Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
20. I believe that other tourists are confident of the safety on Khaosarn Road.	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)

THANK YOU

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล

นายไชยวัฒน์ อัสวีไชยตระกูล

วัน เดือน ปีเกิด

วันที่ 16 มีนาคม 2529

สถานที่เกิด

จังหวัดกรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

ประวัติการศึกษา

มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2547 - 2550

ศิลปศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชารัฐศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ.2552-2557

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาอาชีววิทยาและงานยุติธรรม

ที่อยู่ปัจจุบัน

135 ซ.จรัญสนิทวงศ์ 89/2 แขวงบางอ้อ

เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร 10700

โทร 02-4430703

E-mail: chawatas@yahoo.com